

DEAN R. KOONTZ

Amnézia

A mű eredeti címe: The House of Thunder
Copyright © 1982 Dean Koontz, NKUI, Inc.
c/o Trident Media Group
Magyar kiadás © Animus Kiadó 2003.
A Fordítás a Berkley Books 1992-es
kiadása alapján készült

Fordította: Danyi Andrea
Szerkesztette: Kukucska Zsófia
Borítóterv: Beleznai Kornél

Kiadta az Animus Kiadó 2003-ban
Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja
Felelős kiadó: Balázs István

Tipográfia, nyomdai előkészítés: Scriptor Kft
A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
ISBN 963 9307 87 4

ELSŐ RÉSZ

A félelem halkan belopózik...
1980-ban történt, valahol messze...

1

Amikor felébredt, azt hitte, megvakult. Kinyitotta a szemét, de csak bíborszínű sötétséget, fenyegető és elmosódott árnyakat látott kavarni a homályban. Mielőtt azonban a rémület végképp a hatalmába kerítette volna, a sötétség oszlani kezdett, és először csak halványan, majd egészen tisztán meglátta a világos mennyezetet.

Orrát megcsapta a frissen mosott ágynemű, a fertőtlenítő és az orvosi alkohol összekeveredő szaga.

Elfordította a fejét, amitől éles fájdalom hasított belé, mintha elektromos áramot vezettek volna a halántékába. Újra elmosódott, majd lassan kitisztult szeme előtt a kórterem képe.

Fogalma sem volt, hogyan került ide; sem a kórház, sem a város nevére nem emlékezett.

Mi bajom van?

Felemelte erőtlen karját és megtapogatta a fejét. Kötszert érzett. Fél feje be volt pólyálva, és a haját is egészen rövidre vágták. Legalábbis úgy rémlett neki, mintha korábban hosszú haja lett volna.

Keze erőtlenül hanyatlott vissza az ágyra.

Bal karját egyáltalán nem tudta megmozdítani, mivel lerögzítették, és infúziót vezettek bele. Intravénásan táplálták: a krómállvány, rajta a himbálózó, glükózt tartalmazó üveggel az ágya mellett állt.

Egy pillanatra behunyta a szemét, mert szinte biztos volt benne, hogy csak álmodik, de amikor kinyitotta, még mindig ugyanott volt. Ugyanaz a fehér mennyezet, ugyanazok a fehér falak, a zöld színű padló, és a halványsárga, félrehúzott függönyök. Az ablakon túl, a szabadban örökzöldek magasodtak, a felhők mögül csak ritkán villant ki az égbolt. A kórteremben volt még egy ágy, de most üresen állt.

Ágya szélén felhajtották a védőrácsot, nehogy leguruljon. Tehetetlennek és gyengének érezte magát.

Rájött, hogy nem emlékszik sem a nevére, sem az életkorára. Sőt, semmi másra sem.

Próbált áthatolni az agyára telepedő, szürke ködön, hogy előhívja a sötétben rekedt emlékeket, de nem járt sikerrel, hiába erőltette magát egyre kétségbeesettebben; a homály átjárhatatlannak bizonyult. Összeszorult a gyomra.

Amnézia. Agykárosodás.

Egyfolytában e rettegett szavak kavargtak a fejében. Minden bizonnal balesetet szenvedett, amelyben feje is súlyosan megsérült. Beleremegett a gondolatba, hogy egész életét így kell leélnie.

Ekkor azonban váratlanul mégis eszébe jutott a neve. Susan. Susan Thortonnak hívják, és harminckét éves.

Hiába várta azonban, hogy a többi emléke is hasonlóan visszaszivárog, nevéen és korán kívül semmire nem tudott visszaemlékezni. Hol lakik? Mi a foglalkozása? Férjnél van? Vannak gyermekei? Hol született? Hová járt iskolába? Milyen ételeket szeret? Milyen zenét kedvel?

Amnézia. Agykárosodás.

Félelmében egyre hevesebben dobogott a szíve. Aztán váratlanul eszébe jutott, hogy Oregonba tartott, vakációzni. De hogy honnan indult, és hova szándékozott visszatérni, arról fogalma sem volt. De most már legalább sejtette, hogy valahol Oregonban lehet. Az utolsó dolog, amire emlékszik a csodás hegyi út volt. A táj élénken élt az emlékezetében. Egy fenyőerdőn haladt keresztül, nem messze a tengerparttól, hallgatta a rádiót és élvezte a tiszta, friss reggelt. Keresztülhajtott egy álmos falucskán, egy sor deszkatetejű kőházikó között. Majd megelőzött néhány lassan haladó, fát szállító teherautót, aztán hosszú mérföldeken át senkivel sem találkozott, míg egyszer...

S innentől a teljes sötétség. Semmi más.

- Lám, lám. Felébredt a betegünk.

Susan a hang irányába fordult, de a mozdulattól ismét elhomályosult a látása, halántéka pedig lüktetni kezdett.

- Hogy érzi magát? Elég sápadt az arca, de azok után, amin keresztülment, ez nem is meglepő, ugye, kedvesem?

A nővér, aki bejött hozzá kedves, molett, őszes hajú nő volt, szeme és mosolya melegséget sugárzott. Nyakában egy láncon fehérkeretes szemüveg lógott.

Susan meg akart szólalni, de nem tudott. Erőtlensége megrémítette.

Az ápolónő az ágy mellé lépett, és megnyugtatóan rámosolygott.

- Tudtam, hogy előbb vagy utóbb magához fog térni, drágaságom. Biztos voltam benne. Pedig nem mindenki reménykedett ám, de én tudtam, hogy csak átmeneti emlékezetkiesése van. - Megnyomta az ágy végében levő gombot.

Susan megint megpróbált megszólalni, de csak valami gurgulázásfélét tudott magából kipréselni. Hirtelen átfutott az agyán, hogy mi lesz, ha soha többet nem lesz képes beszélni?

Fejében mintha egyfolytában egy hatalmas üstdobot vert volna valaki. Úgy érezte, egy körhintán ül, amely egyre gyorsabban forog vele.

Az ápolónő észrevette Susan szemében a rémületet és megszólalt:

- Nyugodjon meg, kedvesem. Minden rendben lesz. - Leellenőrizte az infúziós folyadék adagolását, majd felemelte Susan jobb karját és megmérte a pulzusát.

Istenem, gondolta Susan, ha nem tudok beszélni, talán *járni* sem vagyok képes.

Próbálta megmozdítani a lábát a takaró alatt, de az mintha ólomból lett volna.

Az ápolónő elengedte Susan csuklóját, ő azonban megragadta a nő fehér egyenruhájának ujját és kétségbeesetten próbált artikulálni.

- Nem kell elkapkodni. Csak nyugodtan - mondta a nővér halkán.

Susan azonban tudta, hogy nincs sok ideje. Újra az eszméletvesztés határán lebegett. A fejében lüktető fájdalmat egyre inkább elnyomta a rátelepedő sötétség.

Ekkor egy fehérköpenyes orvos lépett a szobába, nyilvánvalóan a nővér hívására. Zömök, szigorú arcú, ötven év körüli férfi volt, sűrű, fekete haját teljesen hátrafésülte mélyen barázdált homlokából.

Susan könnyörgő tekintettel figyelte a férfit, és a következő szavakat formálta: *Megbénultak a lábaim?*

Ám a torkán nem jött ki hang, s mielőtt újra próbálkozhatott volna, teljesen maga alá gyűrte a végtelen sötétség és elájult.

Álmodott. Rossz álom volt, rémséges álom.

Legalább kétszázadszor álmodta, hogy megint a Mennydörgés Házában van, s egy vértócsa közepén fekszik.

2

Amikor Susan újra felébredt, már nem fáj a feje, és a látása is kitisztult.

Közben besötétedett. A kórtermet meleg fény világította be, az ablakon túl azonban ott lapult az alaktalan sötétség.

Az infúziós állványt elvitték. Tűszúrásoktól elszíneződött karja erőtlenül hevert teste mellett.

Elfordította a fejét és a szigorú arcú, fehérköpenyes orvost pillantotta meg az ágya mellett. Őt figyelte. Barna szeméből különös, felkavaró erő sugárzott.

- Mi... történt... velem? - kérdezte Susan.

Meg tudott szólalni! Hangja ugyan erőtlen volt és reszelős, de mégis érthető!

- Hol... vagyok? - suttogta. Torka olyan száraz volt, hogy szinte lángolt, amint a hangokat kipréselte a torkán.

Az orvos nem felelt azonnal, hanem megnyomott egy gombot egy távirányítón, mire az ágy fejrésze felemelkedett, s Susan ülő testhelyzetbe került. Ekkor a férfi töltött egy pohár vizet a lánynak.

- Lassan kortyolva igya - mondta.

Susan elfogadta a vizet. Csodálatos íze volt, és megnyugtatta égő torkát.

Amikor befejezte az ivást, a doktor elvette tőle a poharat és visszatette az éjjeliszekrényre, aztán kivett a köpenye felső zsebéből egy apró elemlámpát, lehajolt, és megvizsgálta Susan szemét. Arca továbbra is rezzenéstelen maradt.

Amíg a férfi a szemét vizsgálta, Susan megpróbálta mozgatni a lábát a takaró alatt. Bár gyenge, és zsibbadt volt, azért sikerült megmozdítania. Előntötte a megkönnyebbülés, hogy mégsem marad béna.

Amikor a doktor végzett, a nő arca elé tartotta jobb kezét. - Látja a kezemet?

- Igen - felelte.

A férfi mély hangját halvány akcentus színezte, amelyet a lány nem tudott beazonosítani.

- Hány ujjamat mutatom?

- Hármat - felelte a nő. Tudta, hogy a férfi azt próbálja kideríteni, nincs-e agyrázkódása.

- És most?

- Kettőt.

- Most?

- Négyet.

A férfi helyeslően bólintott. Homlokán az éles vonalak valamelyest meglágyultak. Szeme azonban még mindig olyan intenzitással vizslatta, hogy Susan kezdte kényelmetlenül érezni magát.

- Meg tudja mondani a nevét?

- Igen. Susan Thortonnak hívnak.

- Helyes. Van középső neve?

- Kathleen.

- Hány éves?

- Harminckettő.

- Jól van, nagyon jó. Úgy tűnik, tiszta a tudata.

A férfi hangja újra száraz és karcos lett. Susan köhintett egyet, majd így szólt:

- De szinte csak ennyire emlékszem.

A férfi arcát barázdáló vonások újra megkeményedtek. - Ezt hogy érti?

- Nem emlékszem arra, hol lakom... milyen munkát végzek... hogy férjnél vagyok-e...

A férfi egy pillanatig nézte, majd így szólt:

- Newport Beachben lakik, Kaliforniában.

Ahogy az orvos kiejtette a város nevét, Susan szemei előtt azonnal megjelent az otthona: egy kellemes, mór stílusban épült ház, vörös cseréptetővel, fehérre festett falakkal, osztott üveges ablakokkal és az ég felé nyúló pálmákkal a kertben. De bármilyen erősen is gondolkodott, képtelen volt felidézni az utcát és a hászámot.

- Newportban dolgozik a Milestone Vállalatnál - folytatta a férfi.

- Milestone? - töprengett Susan, igyekeztén eloszlatni az elméjét elborító sűrű ködöt.

Az orvos szúrós tekintettel, fürkészve nézett le rá.

- Mi a baj? - kérdezte Susan reszketve. - Miért néz így rám?

A férfi meglepődve pislogott, majd zavartan elmosolyodott, de a mosolya feszült és erőltetett volt - Nos, aggaszt az állapota. Szeretném pontosan tudni, hogy mivel állunk szemben. Az időszakos amnéziát könnyen ki lehet kezelni, de nem biztos, hogy az Ön esetében erről van szó. Ezért lenne fontos, hogy tudjuk mi mindenre emlékszik. A Milestone név jelent-e valamit önnek?

- Milestone - ismételte Susan elgondolkodva. - Igen, ismerős. *Halványan* rémlik.

- Ön fizikusként dolgozik a Milestone-ban. Néhány évvel ezelőtt a UCLA-n szerzett doktori címet, és az egyetem után azonnal itt helyezkedett el.

- Értem - dűnnyögte Susan, a felkavarodó emlékfoszlányok között kutatva.

- Milestone-ban dolgozó kollégáitól megtudtunk önről néhány dolgot - folytatta a férfi. - Nincsenek gyermekei. Nincs férjnél, sosem volt. - A doktor rezzenéstelen arccal figyelte a nőt, amint megpróbálja feldolgozni a hallott információkat. - Lassan a helyükre kerülnek a dolgok?

Susan megkönnyebbülten sóhajtott fel. - Igen, bizonyos mértékig. Van, amire emlékszem, de egyáltalán nem mindenre.

- Időbe telik - biztatta az orvos. - Ekkora baleset után nem várhatja, hogy néhány nap alatt

rendbe jöjjön.

Susan visszahanyatlott a párnára és vizet kért a doktortól. Számos kérdést fel akart még tenni, de kíváncsiságán túltett kimerültsége és szomjúsága.

A férfi ezúttal kevesebb vizet töltött a pohárba, és most is figyelmeztette, hogy apró kortyokban igyon.

Nem volt szükség figyelmeztetésre. Már néhány korty után is olyan telinek érezte a gyomrát, mintha egy háromfogásos vacsorát fogyasztott volna el.

Amikor kiitta a poharat, Susan megszólalt:

- Még nem tudom, magát hogy hívják.

- Bocsásson meg, Dr. Leon Viteski vagyok.

- Elárulná, honnan származik? - kérdezte a lány. - A neve olyan lengyelesen hangzik...

Úgy tűnt, mintha a férfi kényelmetlenül érezné magát a kérdés miatt, mert elkapta a tekintetét Susanról. - Igen, hadiárva voltam. 1946-ban, tizenhét éves koromban érkeztem ide, a nagybátyámmal. A lengyel akcentusomat valószínűleg sosem fogom tudni teljesen levetkőzni - hadarta, mintha minél előbb le akarná zárni ezt a témát.

- Nos - köhintett. - Tudja egyáltalán, hogy hol van?

Susan nem akarta erőltetni a beszélgetést, úgyhogy inkább megpróbált újra a saját emlékeire koncentrálni.

- Arra emlékszem, hogy Oregonba indultam vakációzni, bár azt nem tudom, pontosan hová. Szóval, talán valahol Oregonban lehetünk, ugye?

- Igen, egy Willawauk nevű városkában. Körülbelül nyolcezer ember lakik itt. Ez a megye egyetlen kórháza. Nem nagy épület, négyemeletes, kétszázhusz ágygal, de magas színvonalú munkát végzünk, és jobban odafigyelünk a betegeinkre, mint az elegáns, nagyvárosi kórházak.

Hangjából minden érzelem hiányzott, mintha Susan egy gépet hallgatott volna.

Talán csak eltúlzom a dolgot, morfondírozott magában. Talán még mindig tompák az érzékszerveim.

Kimerültsége és a tarkójában lüktető fájdalom ellenére Susan felemelte fejét a párnáról és megszólalt:

- Doktor úr, miért vagyok itt? Mi történt velem?

- Semmire sem emlékszik a balesetből?

- Nem.

- Az autója féke hibásodott meg. Egy kanyargós útszakaszon történt, úgy öt kilométerre délre a Viewtop leágazásától.

- Viewtop?

- Úgy tűnik, oda indult vakációzni. A pénztárcájában megtaláltuk a szállodai helyfoglalását.

- Szálloda?

- Igen, helyesebben egy fogadó, egy kedves, régi üdülőhelyen. Úgy ötven vagy hatvan évvel ezelőtt épült, és mostanában nagy népszerűségnek örvend.

Ahogy Dr. Viteski beszélt, Susan lassan emlékezni kezdett. Lehunyta a szemét és maga előtt látta a *Travel* magazint, amelyben az üdülőhelyről készült, színes fényképeket talált még tavaly februárban. Megtetszett neki, és azonnal le is foglalt ott egy szobát. Teljesen rabul ejtették a szépséges tájról, az épület széles tornácáról, az oszlopos előtérrel, a hatalmas kertről, és a csúcsos tetőről készített fotók.

- Szóval - folytatta Viteski -, amikor a fék felmondta a szolgálatot, maga elveszítette az uralmat az autó fölött, lecsúszott az útról és lezuhant egy szikláról. Kétszer megpördült zuhanás közben, és egy fának csapódva landolt.

- Úristen!

- A kocsija persze totálkáros - a férfi megrázta a fejét. - Csoda, hogy életben maradt.

Susan óvatosan megérintette a fején levő kötést. - Mennyire súlyos a sérülés?

Viteski összevonta bozontos szemöldökét, Susannak azonban az volt az érzése, hogy ez csupán színpadias kifejezés, nincs benne semmi őszinteség.

- Nem túl komoly - válaszolta az orvos. - Csak egy mély vágás. Elég erősen vérzett, de holnap vagy holnapután már kiszedhetjük a varratokat, és nem hinném, hogy megmarad a nyoma. Különös figyelmet fordítottunk arra, hogy a sebet gondosan varrják össze.

- Agyrázkódás? - kérdezte a lány.

- Igen, de csak enyhe. Nem olyan komoly, amely a kómás állapotra magyarázatot adna.

- Kómában voltam? - Susan érezte, hogy egyre fárad, és a feje is újra megfájdult.

Viteski bólintott. - Természetesen megröntgeneztük az agyát, de nem találtuk embólia nyomát. Az agyszövetben nem találtunk sem duzzanatot, sem túlzott agyvízképződést, és a koponyacsontja sem sérült. Elég alaposan beütötte a fejét, aminek *valószínűleg* köze lehetett a kóma kialakulásához, de ennél többet, attól tartok, nem tudunk megállapítani. Sajnos, még a modern orvostudomány sem mindig tud minden kérdésre választ adni. A lényeg, hogy végre felébredt a kómából, és láthatóan javul. Tudom, hogy a memóriájában pillanatnyilag meglevő fehér foltok idegesítik, és megijeszítik, de biztos vagyok benne, hogy egy kis idő elteltével ezek megszűnnek.

Kóma. A szó szinte megdermesztette Susant. *Kóma.*

- És mennyi ideig voltam eszméletlen? - kérdezte.

- Huszonkét napig.

A lány hitetlenkedve meredt a doktorra.

- Így igaz - bólintott a férfi.

Susan megrázta a fejét. - Alig akarom elhinni.

Mindig azt gondolta, hogy tudatosan irányítja az életét, aprólékosan megtervezte minden lépését, mindig minden eshetőségre felkészült. Ennek köszönhetően sikerült megszerezni fizikából a doktorátusát, majdnem egy évvel évfolyamtársai előtt. Magánéletében is ugyanilyen tudományos gondossággal cselekedett, mert nem kedvelte a meglepetéseket, és nem szívesen függött másoktól. Attól félt legjobban, hogy kiszolgáltatottá válik. Erre most kiderül, hogy huszonkét napot töltött kómában, a teljes tehetetlenség állapotában, mindenben másokra utalva, s e hír nagyon felkavarta.

És ha sosem ébredt volna fel a kómából?

Vagy ami még rosszabb, mi lett volna, ha felébred, de a baleset következtében megbénul, és egész hátralevő életét úgy kell leélnie, hogy mindenben másokra kénytelen támaszkodni? Ha arra sem lenne képes, hogy önállóan öltözködjön és táplálkozzon, sőt még a vécére sem tudna egyedül kimenni? Megborzongott.

- Nem - mondta Viteskinek. - Nem létezik! Biztosan rosszul számoltak.

- Bizonyára magának is feltűnt, milyen sokat fogyott - felelte Viteski. - Legalább nyolc kilót veszített az elmúlt időszakban.

Susan felemelte mindkét karját és végignézett rajtuk. Mint két piszkafa.

- Egész idő alatt intravénásan tápláltuk - magyarázta Dr. Viteski.

Susan százhatvanhárom centiméteres magasságához mérve az ideális testsúlya, vékony csontozatát is figyelembe véve, ötvenöt kiló körül volt. Pillanatnyilag azonban a negyvenötöt is alig érte el. Még a takarón át is érezte kiálló, hegyes medencecsontját.

- Huszonkét nap - sóhajtott Susan elgondolkodva.

- Ennyi elég is lesz mára - mondta Viteski. - Most pihenjen egy kicsit.

- Pihenni? - szólalt meg Susan. - Nem! Az ég szerelmére, hiszen huszonkét napja egyebet sem csinálok, mint pihenek!

- A kómában valójában nem pihen a beteg - felelte Viteski. - Ez nem olyan, mint amikor alszik az ember. Úgyhogy időbe telik, míg ismét visszanyeri az erejét.

A férfi ekkor a távirányító után nyúlt, és lassan visszaengedte az ágy fejét.

- Ne! - szólalt meg Susan rémülten. - Kérem, várjon egy percet!

A férfi nem vett tudomást a tiltakozásáról.

Susan ekkor az ágy oldalkorlátjába kapaszkodva megpróbálta magát ülő helyzetbe húzni, de nem volt hozzá ereje. Szeme kiszáradt és égett. Fáradt volt. Szemhéja mintha ólomból lett volna.

- Most alvásra van szüksége - jelentette ki a doktor.

- Nem tudok aludni.

- Pedig nagyon álmosnak látszik - felelte Viteski. - Kimerült, ami nem is csoda.

- Nem erről van szó! Nem *mere*k elaludni. Mi lesz, ha sosem ébredek fel többé.

- Erre ne is gondoljon.

- És ha újra kómába esem?

- Nem fog.

Susant idegesítette, hogy a férfi nem képes megérteni félelmét. - És ha mégis?

- Nem élheti le úgy az életét, hogy nem mer elaludni - fordult felé Viteski. Olyan lassan és türelmesen beszélt hozzá, mint egy kisgyerekhez. - Csak pihenjen, kérem. Már felébredt a kómából. Most már minden rendben lesz. Későre jár, és ha megbocsát, én is szeretnék megvacsorázni és pihenni. Nyugodjon meg, rendben?

A férfi az ajtóhoz lépett.

Susan legszívesebben felkiáltott volna. *Kérem, ne hagyjon egyedül!* De erőt vett magán.

- Csak pihenjen - mondta az orvos. - Mindent másképp lát majd reggel, ha kialudta magát.

A férfi eloltotta a mennyezeti lámpát, csupán a sarokban álló kislámpa derengett tovább halványan.

A szoba hirtelen megtelt árnyakkal. Bár Susan nem emlékezett, hogy valaha is félt volna a sötétben, most kényelmetlenül érezte magát. Szíve egyre szaporábban vert.

Viteski egy pillanatra megállt az ajtóban.

- Jó éjszakát.

Becsukta az ajtót maga mögött, s ezzel elzárta a folyosóról beszűrődő fény útját is. A sötétség egyre fenyegetőbbben vette körül a lányt.

Egyedül maradt.

A szomszédos ágyra pillantott, és kétségbeesetten szeretne volna, ha van szobatársa.

Nem lenne szabad őt egyedül hagyni, gondolta. Hiszen csak nemrég ébredt fel a kómából. Ideküldhetnének valakit, hogy vele legyen; egy nővért, egy kiségitőt, *bárkit*.

Szemét azonban egyre nehezebben tudta nyitva tartani.

Susan még néhány perccel küzdött az álom ellen, de egy idő múlva megadta magát, és lehunyta a szemét.

Szinte azonnal elaludt és álmodni kezdett.

Álmában kemény, nedves földön feküdt egy hatalmas, sötét és hideg helyen. Nem volt egyedül. *Ők* is ott voltak vele. Susan futott, vakon bukácsolva próbált kijutni a sötétségből, keresztülpréselte magát a keskeny sziklafolyosókon, hogy elmeneküljön az ijesztően valóságosnak tűnő rémálomból. Ugyanazon a rettegett helyen volt, ahol tizenkilenc éves korában azokat az iszonyatos élményeket élte át. A Mennydörgés Házában.

3

Másnap reggel, néhány perccel azután, hogy Susan felébredt, a kövérkés, ősz hajú nővér jelent meg a kórteremben. Most is ott lógott nyakában a szemüveg, és minden lépésnél megcsörrent. Betette Susan nyelve alá a hőmérőt, majd megmérte a pulzusát. Ténykedése közben folyamatosan beszélt. A nővért Thelma Bakernek hívták. Tudta, hogy Susan végül visszanyeri öntudatát. Már harmincöt éve dolgozott ápolónőként, először San Franciscóban, majd itt, Oregonban kapott állást, és rendszerint jók voltak a jövődölései a betegek kilátásait illetően. - Én nővérnak születtem - mondta. - Persze, ezenkívül semmi máshoz nem értek - tette hozzá szívből jövő nevetéssel. - Otthon is mindig szalad az egész ház! - Susan néhány perc alatt sok mindent megtudott Thelmáról. Például, hogy nem tud bánni a pénzzel, és magánéletében sem mondható sikeresnek: kétszer ment férjhez, kétszer vált el, gyerekei nem születtek. Főzni sem tudott, varrni pedig egyenesen utált. - De állítólag átkozottul jó ápolónő vagyok, és ez büszkeséggel tölt el - mondta jelentőségteljesen, és meleg mosoly jelent meg az arcán, amelytől a szeme is nevetésre húzódott.

Susan azon vette észre magát, hogy máris kedveli ezt az asszonyt. Rendszerint nem tudta elviselni, ha valakinek folyton járt a szája, Mrs. Baker csacsogása azonban rendkívül szórakoztatta, és különös módon megnyugtatta.

- Megéhezett? - kérdezte Mrs. Baker.

- Farkaséhes vagyok - mondta Susan, aki korgó gyomorral ébredt.

- Ma elkezdhet szilárd ételt fogyasztani - mondta Mrs. Baker. - Persze csak kímélő kosztot.

Miközben a nővér szóval tartotta, egy fiatal, szőke, kórházi kiségitő fiú tálcán behozta a reggelit: cseresznye ízű dzsemet, üres piritóst, és egy vékony, halványszínű tápiókat. Susan szájában összeszaladt a nyál, bár az adagot eléggé kicsinek találta.

- Nem is sok - mondta Mrs. Baker -, de higgye el, kedvesem, a felét sem fogja tudni megen-

ni. Már három hete nem evett semmit, ezalatt összehúzódott a gyomra. Csak fokozatosan szabad visszazoknia a rendszeres étkezésre.

Mrs. Baker kiment, hogy a többi beteget ellássa, Susan pedig csakhamar belátta, hogy a nővérnek igaza volt. Nem tudta megenni a tálcán lévő adagot.

Megtörölte a száját, majd eltolta a kerek asztalt az ágya mellől. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha valaki figyelné. Felnézett.

Egy férfi állt az ajtóban: magas, jóképű, harmincnyolc év körüli. Fekete cipőt és nadrágot, fehér kórházi köpenyt, világos inget és zöld nyakkendőt viselt. Bal kezében egy csiptetős táblát tartott. Susan vonzónak találta, alakját mintha márványból faragták volna ki. Kék szeme élénk volt, sűrű, sötét haját hátrafésülte homlokából.

- Miss Thorton - szólalt meg -, nagyon örülök, hogy visszatért közénk. - A férfi az ágyhoz lépett. Mosolya lefegyverző volt. - Az orvos a vagyok, Dr. McGee. Jeffrey McGee.

Kinyújtotta a kezét, a nő pedig megszorította. Száraz, kemény, erős keze volt, érintése mégis lágy volt, és biztosságot sugárzott.

- Azt hittem, Dr. Viteski az orvosom.

- Ő a kórház főorvosa - mondta McGee -, de önt én kezelem. - Hangja megnyugtatóan hatott a lányra. - Én vettem önt fel a kórházba a baleset után.

- De tegnap, Dr. Viteski...

- Tegnap szabadnapos voltam - mondta a férfi. - Hetente két nap magánrendelést tartok, de a kórházból csak heti egy napot hiányzom, és maga pont ezt választotta, hogy visszanyerje az eszméletét. Huszonkét napon át aggódtam maga miatt, s erre akkor ébred fel, amikor nem vagyok itt! - Megrázta a fejét, mintha meg lenne sértve. - Ma reggelig mit sem tudtam erről. Tehát, Miss Thorton - ugratta tovább a nőt -, ha a betegeim életében bármilyen orvosi csoda következik be, ragaszkodom hozzá, hogy én is jelen legyek, és learathassam a dicsőséget. Megértette?

Susan mosolyogva nézett fel rá. - Igen, Dr. McGee. Megértettem!

- Helyes! Örülök, hogy ezt sikerült tisztáznunk - nevetett az orvos. - Hogy érzi magát ma reggel?

- Jobban.

- Akkor ma este elvihetem szórakozni? - Talán inkább majd holnap. - Akkor ezt megbeszéljük. - A férfi a reggelizőtálcára pillantott. - Látom, megjött az étvágya.

- Próbáltam mindent megenni, de nem sikerült.

- Már ez is szép eredmény - mutatott a tálcára a férfi. - Gyakori, kisebb étkezésekkel kell kezdenie. Ne aggódjon, hamarosan újra farkasétvágya lesz. Fáj a feje? Szédül?

- Nem, egyik sem.

- Hadd nézzem meg a pulzusát - mondta és megfogta a nő kezét.

- Mrs. Baker már megnézte reggeli előtt.

- Tudom. Csak ürügyet kerestem, hogy megérinthessem.

Susan felnevetett. - Maga aztán nem egy hétköznapi orvos!

- Úgy gondolja, hogy egy orvos legyen fegyelmezett, távolságtartó, komor és humortalan?

- Nem feltétlenül.

- Legyek inkább olyan, mint Dr. Viteski?

- Semmiképpen ne.

- Ő igen kiváló orvos - mondta McGee, és tökéletesen utánozta Viteski akcentusát.

- Biztos vagyok benne, de azt hiszem, magával sokkal jobban meg leszek elégedve.

- Köszönöm. A bókot megjegyzem, és majd észben tartom, amikor a végső számlát kiállítom.

- Életben maradok? - kérdezte Susan a pulzusellenőrzés után.

- Efelől nincs kétségem. Gyorsan javul az állapota - mondta a doktor, de nem engedte el a karját. - Komolyra fordítva a szót, úgy gondolom, hogy az orvos és beteg közötti közvetlen kapcsolatot kifejezetten jól tesz, pozitív hatással van a gyógyulásra. De sokan nem akarnak vidám dokit maguknak. Az olyanokat szeretik, akik úgy viselkednek, mintha a világ összes terhe az ő vállukat nyomná. Szóval, ha a viccelődésem zavarná, csak nyugodtan szóljon, és visszaveszek. A lényeg, hogy a lehető legkellemesebben érezze magát.

- Egyáltalán nem zavar, sőt, kérem, hogy maradjon ilyen - mondta Susan. - Ettől nekem is jó

kedvem lesz.

- Nincs is értelme szomorkodnia, mert a legrosszabbon már túl van.

Még egyszer megszorította a nő kezét, mielőtt elengedte.

Legnagyobb meglepetésére Susan csalódottságot érzett a férfi hirtelen mozdulatától.

- Dr. Viteskitől hallom, hogy még vannak emlékezetkiesései - mondta McGee.

- Már ritkábban, mint tegnap. Azt hiszem, előbb vagy utóbb visszajönnek az emlékeim, de most még sok a fehér folt.

- Éppen erről akarok beszélgetni, de először meg kell nézнем a többi betegemet. Néhány óra múlva visszajövök, és segíték megpiszkálni a memóriáját, ha nem bánja.

- Egyáltalán nem - bólintott Susan.

- Addig csak pihenjen.

- Mi mást csinálhatnék?

- Hát igaz, egyelőre még nem teniszezhet.

- A csudába! Pedig már lefoglaltuk a pályát Mrs. Bakerrel.

- Kérem, halassa el egy időre.

- Igenis, doktor úr.

Susan mosolyogva figyelte, ahogy az orvos elhagyja a szobát.

* * *

Fél óra múlva, amikor Mrs. Baker meglátogatta, Susan kért tőle egy tükröt, de amikor belezett, azonnal meg is bánta. Sápadt volt, szürkészöld szeme alatt hatalmas, sötét karikák és táskák éktelenkedtek, hosszú, szőke haja zsírosan összetapadt, és kócos volt.

- Istenem, milyen rémesen nézek ki! - sóhajtott fel.

- Egyáltalán nem - mondta Mrs. Baker. - Csak egy kicsit elnyűtt, de amint visszanyeri a le-adott kilókat, az arca újra kikerekedik és a szeme alól is eltűnnek a táskák.

- Meg kell mosnom a hajamat.

- Még nem elég erős, hogy kimenjen a fürdőszobába. A lábai gyengék, és egyébként sem moshat haját addig, míg a fejéről le nem kerül a kötés. De már csak holnapig kell kibírnia.

- Nem. Most azonnal szeretném. A hajam zsíros és viszket a fejbőröm. Iszonyúan érzem magamat tőle, és ez akadályoz a gyógyulásban - ravaszkodott Susan.

- Nem vitatkozom erről tovább, kedvesem. Most nem győzhet, tehát jobb, ha megnyugszik. De szárazon esetleg megmoshatjuk a haját - tette hozzá.

- Az meg milyen?

- Szárazsamponot szórunk a fejére, kicsit bedörzsöljük, és rajta hagyjuk. Aztán ki lehet fésülni - magyarázta Mrs. Baker. - Hetente kétszer mostuk így a haját, amíg kómában volt.

Susan beletúrt a hajába. - És az segít?

- Valamennyire.

- Rendben, akkor csináljuk.

Mrs. Baker behozta a porral teli samponos dobozt és egy kefét.

- Hol vannak a holmijaim a kocsiból? - kérdezte Susan. - Maradt valami a baleset után?

- Igen. Ott vannak a szekrényben.

- Idehozná a piperetáskámat, Mrs. Baker?

Mrs. Baker elmosolyodott. - Igazi szívtipró a doktor úr, ugye? Nagyon jóképű - mondta Susanra kacintva. - Egyébként pedig agglegény.

Susan elvörösödött. - Igazán? Észre sem vettem.

Mrs. Baker halkán felnevetett, és megpaskolta Susan kezét. - Nem kell, hogy szégyellje magát, gyermekem. Dr. McGee minden női beteget igyekszik a legjobb formáját hozni. Még az ősz hajú nagymamák is mind kicsípi magukat a kedvéért.

* * *

Valamivel tizenkét óra előtt Dr. McGee visszatért, egy zsúrkocsit tolván magával, amelyen két tálca volt. - Gondoltam, megebédelhetnénk együtt, míg a memóriaproblémáiról beszélgetünk.

- Egy orvos, aki a betegével ebédel? - kérdezte Susan meglepődve.

- Errefelé nem adunk annyira a formalításokra, mint a nagyobb városi kórházakban.

- Ki fizeti az ebédet?

- Természetesen maga. Azért valamennyire tartanunk kell magunkat az elvárásokhoz.

Susan elmosolyodott. - És mit fogunk enni?

- Én csirkesalátás szendvicset és almás pitét, maga pedig üres piritóst, tapiókat és...

- Máris kezdem unni.

- Gondolom, de most nem cseresznyedzsemet, hanem citromlekvárt kap. Valamivel egzotikusabb talán.

- Kiugrik a szívem az izgalomtól.

- Aztán van itt egy kevés őszibarackbefőtt is. Igazi ínycséség. - A doktor az ágy mellé húzott egy széket, és lejjebb eresztette Susan ágát, amennyire lehetett, hogy kényelmesen tudjanak beszélgetni evés közben.

- Ma nagyon csinos, Susan.

- Mint akin átment egy úthenger.

- Egyáltalán nem.

- De, igen.

- Ma különösen csinos. Ne felejtse, hogy én vagyok az orvos, maga pedig a beteg, és a beteg soha, de soha ne mondjon ellent az orvosának. Úgy látom, nincs tisztában az orvosi etikettel. Ha én azt mondom, hogy jól néz ki, akkor az úgy is van! Szóval nagyon csinos ma, Susan.

- Nos, köszönöm, Dr. McGee - ment bele Susan a játékba.

Susan egyébként csinosabbnak is érezte magát. Miután megmosta a haját a porral, magára tett egy kis sminket, és kirúzsozta a száját is. Hála a szemcseppnek, szeme már nem volt vérekes. Kórházi köntöse helyett felvette saját, kék selyempizsamáját.

Ebéd közben a Susan memóriájában meglévő fehér foltokról beszélgettek, és próbálták előhívni az emlékeket. Susan úgy érezte, egyre több és több dologra képes újra emlékezni.

Philadelphia kertvárosában született és nevelkedett, egy kellemes, fehér, kétszintes házban, egy juharfákkal szegélyezett utcácskában. A ház előtt zöld gyep. A teraszon hinta. Minden év július 4-én hatalmas partit rendeztek az utcában, karácsonykor pedig a gyerekek minden házat végigjártak, karácsonyi dalokat énekelve.

- Kiegyensúlyozott gyermekkorra volt - jegyezte meg Dr. McGee.

Susan belekortyolt a szörpbe, majd így folytatta:

- Valóban, tökéletesen boldognak kellett volna lennem, de nem voltam az. Tulajdonképpen nagyon magányos voltam.

- Amikor hozzánk került - mondta McGee -, próbáltunk kapcsolatba lépni a családjával, de nem találtunk senkit.

Susan mesélt a doktornak a családjáról. McGee rendkívül kellemes beszélgetőpartner volt. Susan anyja, Regina, autóbalesetben halt meg, amikor Susan alig hétéves volt. Egy teherautó sofőrje vezetés közben szívrohamot kapott, a jármű áthajtott a piros jelzésen, Regina Chevyje pedig éppen a kereszteződés közepén haladt. Susan nem sok mindenre emlékezett az anyjával kapcsolatban, hisz kicsi volt még, amikor az meghalt, és azóta már huszonöt év telt el. Regina arca úgy elhalványodott már Susan emlékeiben, mint egy régi, elsárgult fotó. Apjára azonban világosan emlékezett. Frank Thorton magas, terebélyes férfi volt, egy férfiruhaboltot vezetett. Susan imádta. Tudta, hogy apja is szereti őt, bár erről sosem beszélt neki. Halk szavú, csendes, visszahúzódó ember volt. Akkor volt igazán boldog, ha egyedül lehetett dolgozószobájában egy jó könyv és a pipája társaságában. Nem volt számára könnyű feladat egyedül felnevelni Susant. Tíz évvel felesége halála után hunyt el rákban, azon a nyáron, amikor Susan befejezte a gimnáziumot. A lánynak egyedül kellett átlépnie a felnőttkor küszöbét.

Dr. McGee befejezte szendvicsét, megtörölte száját, majd azt kérdezte:

- És a nagynénik, nagybácsik?

- Egy nagynéni, egy nagybácsi. De nem tartottuk a kapcsolatot. A nagyszüleim sem éltek már. Megtanultam, hogy csak magamra számíthatok, és megtanultam ellátni magamat.

Míg McGee a süteményt eszegette, Susan pedig a befőttet rágcsálta, a lány az egyetemi éveiről mesélt. A pennsylvaniai Briarstead Főiskolára járt, majd Kaliforniába ment, ahol a UCLA-n megszerezte a kis- és nagydoktori fokozatot. Ezekre az évekre kristálytisztán emlékezett, bár legszívesebben kitörölte volna a fejéből, ami Briarsteadben másodéves korában történt.

- Valami baj van? - kérdezte McGee, és letette a villát.

A lány összerezte. - Tessék?

- Az arca. Egy pillanatra mintha kísértetet látott volna.
- Igen, bizonyos szempontból ez is történt. - A lány letette a kanalát, félretolta a tálcát és a kocsit.

- Akar róla beszélni?

- Csak egy rossz emlék - mondta Susan -, amit inkább szeretnék elfelejteni.

McGee is félretette a tálcát, a süteményt sem fejezte be. - Kérem, mondja el!

- Nem szívesen terhelném vele.

- Csak egészen nyugodtan.

- Szomorú história.

- Ha nem hagyja nyugodni, jobb, ha beszél róla. Néhanapján még szeretem is a szomorú sztorikat.

A lány nem nevetett a megjegyzésen. Még Dr. McGee sem tudott vidámságot varázsolni lelkébe, ha eszébe jutott a Mennydörgés Háza. - Nos, másodéves voltam Briarsteadben és egy Jerry Stein nevű fiúval jártam. Kedves srác volt, nagyon megszerettem. Egyre többet beszélgettünk arról, hogy egyetem után összeházasodunk. De nemsokára meghalt.

- Sajnálom - mondta McGee. - Hogyan történt?

- Egy beavatási szertartáson.

- Krisztusom! - kiáltott fel McGee.

- Az események... valahogy kicsúsztak a kezünkből.

- Micsoda rémes, értelmetlen halál!

- Jerry nagyon tehetséges fiú volt - folytatta Susan halkán. - Okos volt, érzékeny és keményen megdolgozott mindenért, amit elért...

- Emlékszem, hogy egy este, amikor a sürgősségi osztályon voltam ügyeletes - szólt közbe a doktor -, behoztak egy súlyosan összeégett fiút. Azt mondták, hogy a főiskolán egy beavatáson tűzpróbát csináltak, hogy a férfiasságukat fitogtassák, de aztán túllóttek a célon. Testének több mint nyolcvan százaléka megégett, és két nappal később belehalt a sérülésekbe.

- Jerry nem égett össze - mondta Susan. - Őt a gyűlölet ölte meg. - A lány megremegett.

- A gyűlölet? - vont a szemöldökét McGee. - Ezt hogy érti?

Susan elhallgatott, gondolatai visszarepültek tizenhárom évvel korábbra. Bár a helyiségben kellemes meleg volt, a lány vacogott, éppúgy mint akkor, a Mennydörgés Házában.

McGee türelmesen várakozott.

Végül a lány megrázta a fejét és így szólt:

- Nem hiszem, hogy el tudnám mesélni a részleteket. Túl fájdalmas lenne.

- Sokan meghaltak már a szerettei közül.

- Igen. Néha azt érzem, valami átok ül rajtam.

- Az édesanyja, édesapja, aztán a vőlegénye.

- Még nem volt a vőlegényem. Nem egészen.

- De már majdnem.

- Igen, már csak a gyűrű hiányzott - mondta Susan maga elé nézve.

- Talán mégis jobb lenne, ha beszélne a barátja haláláról, hátha megkönnyebbülne - vélte az orvos.

- Inkább nem.

- Ne döntsön ilyen hamar. Ha még tizenhárom év után is kísérti az emlék...

A lány közbeszólt:

- Sosem fogok tudni megszabadulni az emléktől. Túl borzalmas ahhoz, hogy elfelejtsem. És maga azt mondta, hogy a pozitív gondolatok felgyorsítják a gyógyulási folyamatot. Emlékszik?

- Igen - bólintott a férfi mosolyogva.

- Tehát nem szabad olyan dolgokról beszélnem, amelyek elszomorítanak - zárta le a kérdést Susan.

A doktor felsóhajtott:

- Rendben van. Akkor térjünk vissza az aktuális problémához, az emlékezetkieséshez. Van-e még fehér foltok? Nekem úgy tűnik, már mindenre emlékszik.

Mielőtt megszólalt volna, Susan az ágy irányítójával magasabbra emelte a háttámlát, hogy egyenesebben tudjon ülni. Fájt a háta a több mint háromhetes mozdulatlanlanság miatt.

- Még most sem emlékszem a balesetre. Azt fel tudom idézni, hogy egy kanyargós úton haladok a Viewtop Fogadó felé. Már alig várom, hogy odaérjek és megvacsorázzam. Aztán mintha valaki hirtelen eloltotta volna a lámpát.

- Nem lepne meg, ha magára a balesetre soha többé nem tudna visszaemlékezni - próbálta McGee megnyugtatni. - Ilyen esetekben, még ha a beteg képes is élete minden részletének felidézésére, csak ritkán emlékszik a balesetre ami az amnéziát okozta.

- Hallottam már ilyesmiről - mondta Susan. - De van még valami, ami sehogyan sem jut eszembe, és nem értem, hogy miért: a munkám. A fenébe! Azt tudom, hogy fizikus vagyok, emlékszem arra is, hogy az UCLA-n szereztem doktorit és a fejemben van az összes tudás is. Akár azonnal munkába állhatnék anélkül, hogy az ismereteimet fel kéne frissítenem. De *hol* dolgoztam? *És pontosan* mi volt a foglalkozásom? Ki volt a főnököm? És mi van a kollégáimmal? Volt saját irodám, laborom? Biztosan laboratóriumban dolgoztam, nem gondolja? De vajon hogy nézett ki? Milyen felszerelések voltak benne, és egyáltalán, hol van?

- A kaliforniai Newport Beachben dolgozott a Milestone Vállalatnál - mondta McGee.

- Dr. Viteski is ezt mondta, de még a vállalat neve sem rémlik!

- A többi emlék már visszatért. Ez is vissza fog, csak legyen türelmes.

- Nem - mondta a nő a fejét rázva. - Ez valahogy más. A többi dologgal kapcsolatban ha nem is emlékeztem mindenre, de legalább éreztem, hogy a köd alatt *ott vannak* az emlékfoslányok. Végül a köd felszállt és minden kitisztult. De amikor a munkámra gondolok, csak sötétséget látok. Elég ijesztő.

McGee előrehajolt, és homlokát ráncolva nézett a nőre. - A pénztárcájában megtaláltuk a Milestone-os igazolványát - mondta. - Ha megmutatom, az talán felfrissíti az emlékezetét.

- Talán - mondta a lány bizonytalanul. - Szeretném megnézni.

A férfi kivette a tárcát az éjjeliszekrény alsó fiókjából.

Susan kinyitotta a tárcát és kivette a kártyát. Fénykép is volt rajta, a tetejére pedig kék betűkkel volt írva: Milestone Vállalat. Susan neve alatt egy csomó adat sorakozott: életkor, magasság, testsúly, hajának és szemének színe. A kártya alján vörös azonosító szám állt.

Dr. McGee nézte ahogy Susan a kártyát vizsgálgatja. - Segít valamit?

- Nem - felelte a lány.

- Kicsit sem?

- Még sosem láttam ezt a kártyát. Forgatta a kezében, de hiába erőlködött, nem jelentett neki semmit.

- Olyan furcsa ez az egész - mondta a lány. - Próbálok visszaemlékezni az utolsó munkanapomra, azelőtt, hogy vakációra mentem volna. A nap egy részére kristály tisztán emlékszem. Reggel felkeltem, megreggeliztem és belenéztem az újságba. Aztán lementem a garázsba, beszálltam az autóba, beindítottam a motort... - Elhallgatott és a kártyát forgatta a kezében. - Kitolattam az autóval a lehajtóról... aztán már csak arra emlékszem... hogy a nap végén újra hazahajtok. A két időpont között nem látok mást, csak az üres sötétséget. Bármilyen erősen is próbálok koncentrálni, egy munkanapomra sem emlékszem! A köd alatt nincs semmi! Ezek az emlékek mintha egyszerűen nem is léteznének!

McGee bátorító hangon szólalt meg:

- Pedig léteznek, Susan. Erőltesse meg egy kicsit az agyát. Gondoljon arra, hogy azon a reggelen az autója kormányánál ül.

- Erre jól emlékszem.

- Idézza fel újra.

Susan behunyta a szemét.

- Valószínűleg átlagos, augusztusi, kaliforniai nap volt - mondta a férfi, hogy segítsen neki emlékezni. - Forró, fülledt idő lehetett.

- Igen, forró és fülledt - mondta Susan -, de az idő tiszta volt. Egyetlen felhőt sem láttam az égen.

- Beszállt az autóba és kitolatott a lehajtón. Próbálja felidézni az utat, amelyen munkába ment.

A lány elhallgatott, majd egy idő múlva így szólt:

- Nincs értelme. Semmire sem emlékszem.

- Milyen utcákon haladt végig? - próbálkozott tovább a doktor.

- Fogalmam sincs.

- Eszébe fog jutni. Csak egyetlen utca nevét próbálja felidézni. Egyetlenegy.

De Susan hiába próbált bármilyen apró foszlányt előbányászni tudata mélyéről, egy arcot, egy szobát, egy hangot, *bármit*, kudarcot vallott.

- Sajnálom - mondta a lány. - Nem megy.

- Azt mondta, arra még emlékszik, hogy kitolat. Jól van. Ha erre emlékszik, talán az is eszébe jut, hogy merre indult az autóval. Jobbra vagy balra fordult azután?

Susan lehunyta a szemét, és addig gondolkodott a kérdésen, amíg meg nem fájdult a feje. Végül kinyitotta a szemét, felnézett McGee-re és megvonta a vállát:

- Fogalmam sincs.

- Philip Gomez - mondta ekkor McGee.

- Micsoda?

- Philip Gomez.

- Az kicsoda? Valaki, akit ismernem kéne?

- Semmit nem jelent magának ez a név?

- Nem.

- Ő a főnöke Milestone-ban.

- Valóban? - Susan sikertelenül próbálta maga elé idézni Philip Gomezt. - A főnököm volna? Egészen biztos ebben?

McGee fehér köpenye zsebébe csúsztatta a kezét. - Miután a kórházba került, meg akartuk keresni a családját. Aztán mikor rájöttünk, hogy már egyetlen közeli hozzátartozója sem él, felkerestük a munkaadóját. Én magam beszéltem Mr. Gomezzel. Azt mondta, hogy ön már több mint négy éve a Milestone-nál dolgozik. Nagyon aggódott maga miatt. A balesete óta már legalább négyöt alkalommal idetelefonált.

- Felhívhatnánk most? - kérdezte Susan. - Ha hallanám a hangját, talán eszembe jutna a munkahelyemről is valami.

- Nincs meg az otthoni száma - mondta McGee. - És ma nem dolgozik.

- Miért nem?

- Mert vasárnap van.

- Értem - mondta a nő.

- De holnap mindenképpen odatelefonálunk - mondta McGee.

- És ha még azután sem emlékszem semmire?

- Szerintem fog.

- Kérem, ne beszéljen mellé. Szeretném, ha őszinte lenne velem. Előfordulhat, hogy semmi-re nem fogok emlékezni a munkámmal kapcsolatban?

- Nem túl valószínű.

- De előfordulhat?

- Nos... minden lehetséges.

Susan hátrahanyatlott. Hirtelen végtelen fáradtságot, szomorúságot és nyugtalanságot érzett.

- Ha nem is jut eszébe semmi Milestone-nal kapcsolatban, az még nem jelenti, hogy nem mehet vissza oda. Végül is a tudása megmaradt: továbbra is kiváló szakértő és fizikus. A képzettsége megvan. Tulajdonképpen szerencséje van: akik teljes amnéziában szenvednek, majdnem mindent elfelejtnek, amit addig tanultak, még az írást és az olvasást is. De magának nincs teljes körű emlékezetkiesése, és ezért hálásak lehetünk. Tehát egy napon minden az eszébe fog jutni. Ebben biztos vagyok.

Susan remélte, hogy igaza van.

McGee kivette kezét a zsebéből, és az órájára nézett. - Most mennem kell, de mielőtt hazaindulok, majd benézek még. Próbáljon pihenni és egyen még, ha tud. Ne aggódjon, ha eljön az idő, minden eszébe fog jutni Milestone-ról.

Ám Susant hirtelen furcsa érzés kerítette hatalmába. Nem tudta miért, de úgy érezte, jobb lenne, ha soha nem jutna eszébe semmi a munkahelyével kapcsolatban.

* * *

Két órát aludt.

Ébredés után fájdalmasan fintorogva megfésülködött.

Hamarosan Mrs. Baker jelent meg a szobában, egy tolókcocsi gurítva maga előtt. - Ideje, hogy utazzon egy kicsit, gyermekem.

- Hová megyünk?

- Felfedező utat teszünk a kórház második emeletének titokzatos, romantikus és színes világában - mondta a nővér. - Csak egyszer adódik ilyen az életben. Csuda mulatság lesz, meglátja. Egyébként pedig a doktor úr azt akarja, hogy kezdjen hozzá a testmozgáshoz.

- A tolószékben erre nem lesz túl nagy lehetőségem.

- Meg fog lepődni. Az üdögélés, kapaszkodás és a többi beteg elviselése épp elég lesz egy időre. Nem erősödött még meg annyira, hogy az olimpiai futószámokba benevezzen.

- De jární tudok - mondta Susan. - Legalábbis ha a karjára támaszkodhatom, egész biztosan tudnék...

- Holnap már megpróbálhat néhány lépést tenni - mondta Mrs. Baker, amikor leengedte az ágy korlátját. - Ma azonban még székkal utazik, és én leszek a sofőr.

Susan elkomorodott. - Utálok ha tehetetlen vagyok.

- Az ég szerelmére, maga nem mozgássérült, csak kicsit gyenge.

- Azt is utálok.

Mrs. Baker az ágy mellé tolta a széket. - Először, kérem, üljön ki az ágy szélére, és mozgassa előre-hátra a lábát néhány percig.

- Miért?

- Hogy dolgoztassa az izmait.

A lány az ágy szélét markolva, bizonytalanul felült.

- Jól van? - kérdezte Mrs. Baker.

- Kitűnően - hazudta Susan, és mosolyt erőltetett az arcára.

- Lóbálja kicsit a lábait!

A lány előre-hátra mozgatta lábait, de úgy érezte, mintha ólomból lennének. Mrs. Baker végül így szólt:

- Rendben van, elég lesz.

Susan rémülten állapította meg, hogy erősen verejtékezik és remeg.

- Tudom, hogy képes vagyok jární - mondta minden meggyőződés nélkül.

- Majd holnap - mondta a nővér.

- Érzem, hogy menne.

Mrs. Baker a szekrényhez lépett, és kivett egy köntöst Susan számára. Míg Susan belebújt, az ápolónő az egyik bőröndben megtalálta a lány papucsát, és felhúzta Susan ernyedt lábára.

- Jól van, drágaságom. Most lassan, óvatosan csússzon le, és nyugodtan támaszkodjon rám. Én majd lesegítem a székre.

Susan egyedül akart felállni, hogy megmutassa, nem béna, de ahogy lábujja a padlóhoz ért, azonnal tudta, hogy lábai nem fogják megtartani, ha rájuk nehezedik. Ezért kellenlenn bár, de belekapaszkodott Mrs. Bakerbe és megengedte neki, hogy a tolószékbe segítse.

Mrs. Baker mosolyogva szólalt meg:

- Még mindig úgy gondolja, hogy képes lesz futni?

- Holnap. Holnap annyit fogok járkálni, hogy elkopik a papucsom talpa! Majd meglátja - válaszolta Susan elpirulva.

Mrs. Baker mosolyogva a tolószék mögé lépett, és kitolta a szobából. Az első percekben Susan gyomra felkavarodott, de aztán gyorsan hozzászokott a mozgáshoz.

A kórház T-alakban épült, Susan szobája egy rövid folyosó végén, a T-betű tetejének jobb szárnyában volt. Mrs. Baker végigtolta a folyosókon a T-betű talpa felé.

Susan már attól jobban érezte magát, hogy elhagyhatta a szobáját. A folyosó padlóját sötétzöld PVC borította, a falakat szintén zöldesre festették, körülbelül három láb magasságig, e fölött pedig halványárgára. Az összhatás - alul sötét, felül világos - mindenkit arra készítetett, hogy fel-emelje tekintetét. Az egész kórházban makulátlan tisztaság uralkodott. Eszébe jutott a hatalmas, philadelphiai kórház, ahol az édesapja meghalt; sötét és sivár volt, a falról pergett a festék, az ablakokat és a padlót vastag porréteg borította. Hálát érzett, hogy itt lehet, össze sem lehetett hasonlítani a két kórházat. Azzal ellentétben itt mindenkin látszott a betegek iránti őszinte törődés és aggoda-

lom. Ahogy Susan átgurult a hallon, a személyzet több tagja is félbehagyta munkáját, hogy szót váltson vele. Örültek, hogy a lány magához tért, és lassan felgyógyul.

Mrs. Baker elgurította őt a hosszú folyosó végéig, majd visszafordult vele. Bár Susan már kezdett fáradni, ugyanakkor jókedve is visszatért. Egyre erősebbnek érezte magát. A jövőt óráról órára szebbnek látta.

Aztán egyetlen szempillantás alatt minden megváltozott.

Amikor a folyosó közepe táján elhaladtak a liftek és a nővérszoba mellett, az egyik lift ajtaja kinyílt, és egy férfi lépett ki rajta, közvetlenül Susan kocsija elé. Egy beteg volt, kék-fehér csíkos pizsamában, sötétbarna köntösben és barna papucsban. Mrs. Baker megállt a tolószékkal, hogy engedje. Amikor Susan felismerte a férfit, majdnem felkiáltott. Kiáltani akart, de nem tudott. Torkát rémület szorította el.

A férfi neve Ernest Harch volt. Erőteljes alkatú, szögletes arcú, durva vonású, jeges tekintetű ember volt.

Amikor Susan a bíróságon tanúskodott ellene, a férfi egyetlen pillanatra sem vette le róla a szemét. Vérfagyasztó tekintetéből Susan világosan kiolvasta: *Egész életedben sajnálni fogod, hogy a tanúk padjára álltál.*

De ez több mint tizenhárom évvel ezelőtt történt. Susan rögtön a tárgyalás után megtette a szükséges óvintézkedéseket, hogy a férfi ne találjon rá, amikor kijön a börtönből. Jó ideje nem aggódott már miatta.

És most mégis itt van!

A férfi lenézett rá, miközben ő tehetetlenül ült a tolókocsiban, és Susan a felismerés szikráját látta felvillanni a szemében.

Szeretett volna felpattanni és elrohanni, de nem tudott mozdulni.

Alig egy-két másodperc telhetett el, mióta a liftajtó kinyílt, de Susan úgy érezte, mintha legalább negyedórája nézne farkasszemet Harchcsal. Az idő szinte megállt.

Harch barátságosnak tűnő mosolyt villantott rá, ám Susan gyűlöletet és fenyegetést olvasott ki belőle.

Ernest Harch volt a diákszövetség vezetője, amelybe Jerry Stein is be akart lépni. Harch azonban megölte Jerryt. Nem baleset volt. Szándékosan, hidegvérrel végzett vele. A Mennydörgés Házában.

Most pedig mosolyogva néz le Susanra.

A lány, félelmét leküzdve valahogy összeszedte magát annyira, hogy fel tudjon állni. Kétségbeesetten erőlködve tett néhány lépést, igyekezett arrébb botladozni, s közben hallotta a meglepett Mrs. Baker hangját. Susan még egy lépést tett, de mintha vízen járt volna, a lábai összecusklottak. Már majdnem elesett, amikor valaki elkapta.

Ernest Harch volt az.

A lány felnézett a férfi arcába, aztán elvesztette az eszméletét.

4

- Veszélyben? - kérdezte McGee meglepődve.

Az ágy lábánál álló Mrs. Baker aggódva pillantott rá.

Susan próbált nyugodtnak és meggyőzőnek látszani. Fontos volt, hogy Jeffrey McGee elhiggye neki, amit mond.

A kórházi szobában tért magához, alig néhány perccel azután, hogy a folyosón elájult. Amikor felébredt, McGee megmérte a vérnyomását. A nő megvárta, míg végez, és csak utána mondta el, hogy mi történt vele, s hogy veszélyben van.

- Milyen veszélyben? - kérdezte a doktor előrehajolva, sztetoszkóppal a nyakában.

- Attól a férfitől - mondta Susan. - Aki kilépett a liftből.

McGee Mrs. Bakerre pillantott. A nővér így szólt:

- Az a férfi az egyik betegünk.

- Komolyan úgy gondolja, hogy veszélyt jelent önre? - kérdezte a doktor némi kétkedéssel.

Susan idegesen babrálta pizsamafelsőjének gallérját. - Dr. McGee, emlékszik arra, amit a

barátomról, Jerry Steincről mondtam?

- Természetesen, emlékszem. Ő volt az, akihez majdnem hozzáment.

Susan bólintott.

- És aki meghalt egy beavatási szertartás során - tette hozzá a férfi.

- Úristen - sóhajtott fel Mrs. Baker együttérzően. - Ez borzalmas.

Susan szája kiszáradt. Néhányszor nyelt, majd így folytatta:

- Az esküt úgy tették le, hogy a jelentkezőnek közben iszonyú megaláztatásokat kellett elviselnie egy lány jelenlétében. A lány többnyire a jelölt barátnője volt, akinek némán kellett túrnie, hogy a barátját előtte kínozzák. Jerryt és engem elvittek egy mészkőbarlangba, amely néhány mérföldre volt az egyetemtől. Általában itt végezték a beavatási rituálét; kedvelték a drámai helyszíneket. Nem akartam odamenni, mert bár kezdetben minden olyan jó mókának tűnt, később már éreztem, hogy itt valami nem stimmel. De Jerry már alig várta. Ráadásul a szertartáson résztvevő fiúk elég sokat ittak azon az estén. Két autóval mentünk. Én nem akartam beszállni melléjük, mert a sofőr is ivott már, de végül sikerült meggyőzniük. Csak azért hagytam magam meggyőzni, mert Jerry annyira szeretett volna közéjük tartozni, én pedig nem akartam akadályozni ebben.

Susannak nehezebbé esett, hogy Jerry haláláról kell beszélnie, de úgy érezte, muszáj elmondania, hogy megértsék, valódi fenyegetést jelent számára Ernest Harch jelenléte a kórházban.

- Briarstead közelében hatalmas barlangrendszer húzódott - folytatta Susan. - Legalább nyolc-tíz teremből állt.

- Érdekes, hogy nem hallottam róla, ha tényleg olyan nagy. A hasonlókat mindig meg szokták nyitni a turisták előtt - jegyezte meg az orvos elgondolkodva.

- Nem, egyáltalán nincs kiépítve - mondta Susan. - Vizes, dohos, csupa szürke mészkő, nem az a kimondott turistolátványosság. De az tény, hogy hatalmas. A legnagyobb barlang akkora, mint egy katedrális. A shawnee indiánok nevezték el Mennydörgés Házának.

- Miért? - kérdezte McGee.

- Mert egy földalatti patak zuhog lefelé a barlang szikláin. A zuhatag hangja visszaverődik a falakról, ezért folyamatosan hangos dübörgés hallatszik bent.

McGee Susan szemébe nézett. A lány látta, hogy az orvos átérzi, milyen fájdalmas neki minderről beszélni.

Ugyanezt a részvétet látta Mrs. Baker arcán is. A nővér legszívesebben átölelte volna a vágó lányt.

McGee megpróbálta továbblendíteni a lányt. - A szertartást a Mennydörgés Házában tartották?

- Igen. Éjszaka. Elemlámpákkal mentünk el a barlangba, majd a fiúk gyertyát gyújtottak, és a sziklákra tették. Csak Jerry meg én voltunk ott, és a négy fiú a szövetségből. Sosem felejttem el sem az arcukat, sem a nevüket. Carl Jellicoe, Herbert Parker, Randy Lee Quince... és Ernest Harch. Abban az évben Harch volt a diákszervezet soros vezetője.

Odakint gyorsan sötétedett, ezért Dr. McGee felkapcsolta a lámpát.

- Amikor beértünk a barlangba, és meggyújtották a gyertyákat, Harch és társai elővették a whiskeysüvegeket. Először idétlen, de ártalmatlan tréfákkal ugratták Jerryt. Ekkor még mindenki nevetett, én is. De minél többet ittak, annál rémesebb lett az egész. Egyre undorítóbbá, gonoszabbá és közönségesebbé váltak. Nem, nem jó szó a közönséges, inkább mocskos. Zavarban voltam. Kényelmetlenül éreztem magam. El akartam menni, Jerry is el akart küldeni, de Harch és társai nem adtak sem elemlámpát, sem gyertyát, a nélkül pedig nem találtam volna ki, így hát maradtam. Amikor Jerryt zsidó származása miatt kezdték szurkálni, már semmi szórakoztató nem volt a dologban. Ekkor már biztos voltam abban, hogy baj lesz. Nagy baj. Akkor már láthatóan részegek voltak, de nem csak az alkohol beszélt belőlük. Nem. Jól láttam az undort, a *gyűlöletet* az arcukon. Sütött szemükből, különösen Harchéból.

- Nem volt sok zsidó a főiskolán - folytatta Susan -, abban a diákszövetségben pedig, ahová Jerry be akart kerülni, éppen akkor egy sem volt. A legtöbb szövetségi tag szívesen látta volna Jerryt, csupán Harch és három cimborája akarta elszántan távol tartani. Úgy tervezték, hogy a jelentkezéstől a beavatási szertartásig tartó hónapot olyan elviselhetetlenné teszik számára, hogy Jerry biztosan visszavonja jelentkezését. De szerintem megölni nem akarták. Legalábbis az elején nem így indult. Nem azért vittek el minket a barlangba. Csak be akarták mocskolni. Kicsit rá akartak ijeszte-

ni, és a maguk durva módján közölni akarták vele, hogy nem látják szívesen a szövetségben. De a szóbeli sértegetés hamarosan fizikai bántalmazásba csapott át. Körbeállták Jerryt és durván lökdödni kezdték. De Jerry nem volt gyáva, nem tudták egykönnyen megfélemlíteni. Amikor túl erősen taszították meg, ő is visszalökött, s ez tovább bősztette őket. Mivel nem hagyták abba a lökdösődést, Jerry szájba vágta Harchot, akinek felszakadt az ajka.

- És innen már nem volt megállás - mondta McGee.

- Így van. Elszabadult a pokol.

Odakint közben kitört a vihar. Hatalmasat villámlott, és a kórház lámpái egy pillanatra elhalványodtak. Susannak olyan érzése támadt, mintha természetfeletti erők akarnák visszarántani a múltba, vissza a vízesés robajához és a barlang sötétségébe. Nagy levegőt vett, és folytatta:

- A hely különös hangulata, a csontig hatoló hideg, a nedvesség, a sötétség, a vízesés szüntelen robaja és az elszigeteltség érzése, mintha felszabadította volna a bennük rejlő gonoszsgot. És csak ütötték Jerryt... már a padlón volt, de nem könyörültek rajta.

- Mintha megvadult kutyák lettek volna, akik az idegenre támadnak - mondta a lány halkán, és egész testében reszketett. - Hiába kiáltoztam, nem tudtam leállítani őket. Végül Carl Jellicoe észrevette, hogy túl messzire ment, és leállt. Aztán Quince is, majd Parker is. Harch volt az utolsó, aki észhez tért. Jerry addigra elveszítette az eszméletét. Már...

Hangja elcsuklott. Mintha nem is tizenhárom évvel ezelőtt történt volna mindez, hanem csak tegnap.

- Folytassa - nógatta McGee halkán.

- Vértzett az orra... meg a szája és az egyik füle is. Súlyos sérüléseket kapott. Nem volt öntudatánál, kontrollálatlanul rángatózott. Próbáltam...

- Kérem, folytassa.

- Próbáltam odamenni Jerryhez, de Harch félrelökött a földre. Azt mondta a többieknek, hogy mindannyian börtönbe kerülnek, ha nem tesznek valamit, amivel menthetik az irhájukat. El kell tussolni, amit tettek! Próbálta meggyőzni őket arról, hogy végezniük kell Jerryvel, aztán velem is. Utána elássák a testünket a barlangban, jó mélyre. Jellicoe, Parker és Quince már félig kijózanodott a sok és tettük hatására. Láttam rajtuk, hogy összezavarodtak és félnek. Először vitába szálltak Harchcsal. Félték attól, hogy gyilkosságot kövessenek el, de attól is, hogy életben hagyjanak minket. Harch őrlöngött, amiért társai ilyen tutyimutyik, és úgy döntött, *kényszeríteni* fogja őket, hogy megtegyék, amit akar, még hozzá úgy, hogy egyszerűen nem ad nekik más lehetőséget. Jerry felé fordult és...

Susant az emlékek hatására a rosszullet környékezte.

McGee megfogta a kezét.

- Rugdalni kezdte Jerry fejét. Háromszor rúgott bele... a koponyája betört.

Mrs. Baker nagyot sóhajtott.

- Megölte - mondta Susan.

Odakint eleredt az eső. A cseppek kopogni kezdtek az ablakon.

McGee megszorította a lány kezét.

- Akkor megragadtam az egyik elemlámpát, és rohanni kezdtem - folytatta Susan. - A figyelmüket annyira lekötötte Jerry holtteste, hogy sikerült némi előnyre szert tennem velük szemben. Azt gondolták, hogy megpróbálok kiszökni a barlangból, de én nem a kijárat felé indultam, mert tudtam, hogy akkor biztosan elkapnának. Beljebb rohantam hát a barlangban, át egy kanyargós folyosón, majd lefelé egy laza, sziklás lejtőn. Egy újabb terembe jutottam. Ott eloltottam a lámpát, hogy meg ne lássák a fényt, és sötétben botorkáltam még egy darabig. Egyszer el is estem, de gyorsan feltápáskodtam. Szerencsére hamarosan találtam egy beugrót a falban, ahová éppen befértem. Csendben meghúztam magam. Harch és társai órákon át kerestek, mielőtt feladták. Valószínűleg úgy gondolták, hogy valahogy sikerült kijutnom a barlangból. Legalább hat-nyolc órán át kukszoltam a beugróban, nem mertem előjönni. Végül akkor indultam el, amikor már nem tudtam tovább elviselni a szomszúságot és a bezártságot.

- Jézusom - mondta Mrs. Baker hamuszürke arccal. - Szegény gyermekem.

- Elítélték őket? - kérdezte McGee.

- Igen. A kerületi ügyész nem hitte, hogy nyerhet. Túl sok volt az enyhítő körülmény; ott volt a whiskey, és az a tény, hogy az első ütés, ami Harch ajkát felszakította Jerrytől származott.

Végül Harchot öt év fegyházra ítélték emberölésért.

- Csak öt évre? - kérdezte Mrs. Baker.

- Szerintem is örökre be kellett volna zárniuk - mondta Susan keserűen.

- És a másik három fiú? - kérdezte McGee.

- Testi sértés és bűnrészesség miatt ítélték el őket, de mivel korábban nem ütköztek össze a törvénnyel, jó családból származtak, csak felfüggesztett büntetésre ítélték őket.

- Felháborító - kiáltott fel Mrs. Baker. McGee továbbra is Susan kezét fogta.

- Igen, az - folytatta Susan. - Természetesen mind a négyet azonnal kirúgták Briarsteadből.

Furcsa módon, a sors keze lesújtott Parkerre és Jellicoe-ra. Már végzősök voltak a főiskolán, amikor ez történt, és gyorsan kiderült, hogy egyetlen jobb orvosi egyetem sem hajlandó priuszos hallgatókat felvenni. Még egy évig próbálkoztak, mindenhová kérelmeket nyújtottak be, és végül nagy nehezen bejutottak egy másodvonalbeli egyetemre. Azon az estén, amikor megkapták az értesítést arról, hogy felvették őket, elmentek inni, hogy megünnepeljék a nagy eseményt. Iszonyúan berúgtak, és Parker elveszítette uralmát az autó fölött. Lesodródta az útról, és belerohantak egy fába. Mindketten meghaltak. Most talán szégyellnem kéne magamat, de valójában megkönnyebbülést és örömet éreztem, amikor hallottam, mi történt velük.

- Nincs ezzel semmi gond - mondta Mrs. Baker. - Teljesen normális, hogy így érez. Nincs mit szégyellnie.

- Mi történt Randy Lee Quince-szel? - kérdezte McGee.

- Róla semmit sem tudok - mondta Susan. - És nem is érdekel. Csak azt remélem, hogy ő is szenvedett.

- Micsoda borzalmas történet - mondta Mrs. Baker. - De nem igazán értem, mi köze van ahhoz, hogy elájult a folyosón.

Mielőtt Susan válaszolhatott volna, McGee így szólt:

- A férfi, aki a liftből kilépett Susan kocsija elé, nyilvánvalóan a négy fiú egyike volt, Briarsteadből.

- Igen - bólintott Susan. - Ernest Harch.

- Hihetetlen véletlen - mondta McGee, és még egyszer megszorította a lány kezét, mielőtt elengedte volna. - Tizenhárom évvel a történetek után, ráadásul egy egész kontinensnyi távolságra attól a helytől, ahol utoljára találkoztak.

- Biztosan nem téved, gyermekem? - kérdezte Mrs. Baker.

- Egészen biztos - mondta Susan határozottan rázva a fejét. - Azt az arcot soha, de soha nem fogom elfelejteni.

- De hiszen nem is Harch a neve - mondta Mrs. Baker.

- Biztosan az.

- Nem. Bill Richmondnak hívják.

- Akkor azóta megváltoztatta a nevét!

- Nem hinném, hogy egy elítélt bűnözőnek megengednék, hogy nevet változtasson - mondta a nővér.

- Akkor csak simán hamis nevet diktált be - mondta Susan.

- És vajon miért fekszik bent? - kérdezte McGee Mrs. Bakert.

- Holnap megműtik - mondta a nővér. - Dr. Viteski két jókora cisztát vesz ki a háta alsó részéből.

- Gerinci ciszták?

- Nem, zsírszövetiek, de azért elég nagyok.

- Jóindulatúak?

- Igen.

- Ma reggel vették fel?

- Igen.

- Biztos, hogy a neve Richmond?

- Igen, doktor úr.

- De régen *biztosan* Harch volt! - állította Susan.

Mrs. Baker levette a szemüvegét, megdörzsölte orrát, Susanra nézett, majd így szólt:

- Mennyi idős volt ez a Harch, amikor megölte a maga barátját?

- Végzős volt a Briarsteadben - mondta Susan. - Tehát huszonegy éves.
Mrs. Baker újra feltette szemüvegét. - Nos, Bill Richmond, ha jól emlékszem a felvételi lapra, éppen huszonegy éves. Tehát nyolc éves volt, amikor Jerry Steint megölték.
- Az nem lehet! - mondta Susan idegesen. - Nem huszonegy éves! Már legalább harmincnégy!

- Hát, szerintem egy perccel sem néz ki többnek huszonegynél - mondta Mrs. Baker. - Sőt, inkább fiatalabbnak, sokkal fiatalabbnak! Egészen kölyökképű. Ha feltételezzük, hogy lódított ebben a kérdésben, akkor is inkább hozzáadt néhány évet a korához, semmint elvett belőle.

- Hány évesnek látszott, amikor kilépett a liftből? - kérdezte McGee.

A lány egy ideig gondolkodott, közben a gyomra elszorult.

- Hát... *pont* úgy nézett ki, mint Ernest Harch.

- Mint ahogy akkoriban kinézett?

- Igen.

- Mint egy huszonegy éves diák?

Susan vonakodva bólintott.

- Szóval nem látszott harmincnégynek?

- Nem, de talán csak jól tartja magát. Ismerek olyan harmincasokat, akik nyugodtan letagadhatnának tíz évet - erősködött Susan. - A férfi Harch, ez teljesen biztos.

- Talán csak valaki, aki nagyon hasonlít hozzá - jegyezte meg Mrs. Baker.

- Nem - állította Susan határozottan. - Ő az, semmi kétség. Felismertem, és láttam, hogy ő is felismer engem. Nem érzem magamat biztonságban. Ha látták volna, hogyan nézett rám a bíróságon...

McGee és Mrs. Baker a lányra nézett, és volt valami a szemükben, amitől Susan úgy érezte, mintha ismét az esküdtek előtt állna az ítéletet várva. Lesütötte a szemét, mert a tekintetükben látott kételkedéstől egyre rosszabbul érezte magát.

- Megyek, átnézem ennek a fickónak a dokumentumait. Talán beszélni is tudok vele, hátha megoldódik a rejtély - mondta a doktor.

- Jól van - felelte Susan, bár tudta, hogy semmi értelme.

- Ha valóban Harch az, biztosíthatom, hogy nem fog a közelébe jönni. Ha viszont nem ő az, akkor nyugodtan pihenhet.

Ő az, a francba!

Susan nem szólt semmit, csak bólintott.

- Nemsokára visszajövök - mondta McGee.

Susan saját összekulcsolt ujjait bámulta.

- Egyedül hagyhatom? - kérdezte a férfi.

- Persze.

McGee kiment a szobából.

- Hamarosan mindent kiderítünk, kedvesem - mondta Mrs. Baker.

* * *

Az este gyorsan leszállt. A vihar továbbra is tombolt.

- A férfi neve valóban Bill Richmond - mondta McGee, amikor kisvártatva visszatért.

Susan mozdulatlanul ült az ágyban, és nem hitt a fülének.

Egyedül voltak a szobában. Az ápolónők műszakot váltottak, Mrs. Baker is hazament már.

McGee a nyakában lógó sztetoszkóppal játszott. - És valóban alig huszonegy éves.

- De ennyi idő alatt nem járhatott utána mindennek - jegyezte meg a lány. - Ha csak a róla készített orvosi jelentéseket olvasta át, az még semmit nem bizonyít. Akár hazudhatott is az orvosának.

- Nos, kiderült, hogy León, azaz Dr. Viteski ismeri Bill szüleit, Grace és Harry Richmondot, már huszonöt éve. Viteski vezette le mind a három Richmond-gyerek születését ebben a kórházban.

Susannon kezdett elhatalmasodni a kétségbeesés.

- León a kezelőorvosa Bill Richmondnak. Egészen biztosan tudja, hogy a fiú csak nyolc éves volt, és Pine Wellsben élt abban az évben, amikor Ernest Harch megölte Jerryt.

- Az legalább hatezer kilométernyi távolság.

- Így van.

Susan elgyengült a kimerültség és a félelem súlya alatt. - Pontosan úgy nézett ki, mint Harch. Amikor ma délután kilépett a liftből, és megláttam az arcát, azokat a rémes, szürke szemeket, megesküdtem volna...

- Biztos vagyok benne, hogy ok nélkül nem rémült volna meg ennyire - mondta a férfi békülékenyen. - Biztos, hogy nagy a hasonlóság.

Bár az első perctől kezdve kedvelte McGee-t, Susan most mégis haragudott rá a hangjában érezhető leereszkedés miatt. A harag kissé felrázta őt kábultságából, és feljebb kászálódott az ágyban. - Nem csupán hasonlóság volt - jelentette ki határozottan. - Pontosan úgy nézett ki, mint Harch.

- Ne feledkezzen meg róla, hogy Harchot már nagyon régóta nem látta.

- Mire céloz ezzel?

- Hogy talán nem emlékszik olyan pontosan, ahogyan hiszi - mondta McGee.

-Ó, dehogyisnem. Tökéletesen emlékszem rá. Ez a Richmond épp olyan mint Harch. Ugyanaz a szőke haj, szögletes vállak, ugyanolyan szemek. Szinte áttetsző, szürke szeme van, nem hiszem, hogy sokaknak volna hasonló. Bill Richmond és Ernest Harch mintha ikertestvérek lennének. Nem pusztán hasonlóságról van szó. Ez hátborzongató.

- Rendben van - mondta McGee, és intett karjával, hogy elhallgattassa a nőt. - Én elhiszem magának, hogy szinte tökéletesen egyformák. Ha ez a helyzet, elképesztő véletlenül állunk szemben. De mindössze ennyiről van szó, csupán egy véletlenről!

Susan keze jéghideg volt. Összedörzsölte, hogy felmelegítse.

- Amikor véletlenekről van szó, egyetértek Philip Marlowe-val.

- Kivel?

- Marlowe-val. A magán-detektív Raymond Chandler regényeiből. *Asszony a tóban, Hosszú álom...*

- Hát persze, Marlowe. Mit is mondott a véletlenekről?

- Hogy nincsenek véletlenek.

McGee elgondolkodva rázta meg a fejét. - Ez a filozófia talán megfelelő egy krimi főhősének, de itt, a valódi világban mindez kicsit különösen hangzik, nem gondolja?

Susan belátta, hogy igaza van. Ahogy haragja elpárolgott, egyre gyengébbnek érezte magát, s így visszahanyatlott a párnákra. - Lehetséges, hogy két ember ennyire hasonlítson egymásra?

- Állítólag mindenkinek van valahol a világban egy hasonmása, akit nem ismer.

- Talán - mondta a lány meggyőződés nélkül. - Ez azonban... más, olyan különös. Megesküdnék rá, hogy ő is felismert engem. Olyan furcsán mosolygott. És rám is *kacsintott!*

McGee elmosolyodott. - Magára kacsintott? Nos, szerintem ebben semmi furcsa vagy titokzatos nincs, drága hölgyem! - Világoskék szeme szikrázott a jókedvtől. - Ha nem tudná, a férfiak gyakran kacsintanak a csinos nőkre. Ne mondja, hogy magára még soha nem kacsintott senki. Ne-hogy megpróbálja bemagyarázni nekem, hogy egész életét egy zárdában vagy lakatlan szigeten élte le! - A férfi elmosolyodott.

- Most egyáltalán nem vagyok vonzó - jelentette ki Susan.

- Butaságokat beszél.

- A hajam zsíros, le vagyok fogyva, a szemeim duzzadtak, szóval nem hiszem, hogy bárkiben is romantikus érzéseket tudnék kelteni jelenlegi állapotomban.

- Nagyon szigorú magával szemben. Igaz, hogy fogyott, de jól néz ki. Távolról még Audrey Hepburne-re is hasonlít kicsit.

Susan legyintett. - Egyébként, nem olyan pillantás volt.

- Tehát mégis bevallja, hogy már kacsintottak magára korábban! Még a végén kiderül magáról, hogy a kacsintás nagy szakértője. Hogyan nézett magára egész pontosan? - kérdezte McGee, hangjában incselkedéssel.

- Túlzottan magabiztos, önelégült pillantás volt. Nem flörtölni akart az a férfi. Hideg, magabiztos és rosszindulatú volt a tekintete, sőt fenyegető - mondta a lány.

- Még jó, hogy csak a nézésére voltam kíváncsi - mondta komoly képpel McGee -, ha az arc kifejezése is érdekelne, holnap reggelig itt ülhetnék.

Susan végül feladta, és elmosolyodott. - Azt hiszem, valóban elég idétlenül hangzik.

- Különösen, mivel bizonyosan tudjuk, hogy a férfi Bill Richmond, és mindössze huszonegy

éves.

- Tehát csak egy hétköznapi kacsintás volt, és a fenyegetést is csak én magyaráztam be magának?

- Maga mit gondol? - kérdezett vissza a férfi.

- De igen, talán - sóhajtott a lány. - És azt hiszem, elnézést kéne kérnem, amiért ennyi felesleges bajt okoztam.

- Nem volt felesleges - mondta a férfi.

- Szörnyen elfáradtam, gyenge vagyok. Talán az érzékszerveim sem olyan élesek, mint kéne. Tegnap éjjel Harchról álmodtam, és amikor megláttam azt a férfit kilépni a liftből, elveszítettem a fejemet és pánikba estem.

Nehezére esett ezt beismerni. Susan elvárta magától, hogy minden körülmények között nyugodt maradjon. Kislány korától ez jellemezte őt, mivel gyermekkorának körülményei arra tanították, hogy mindig csak magára számíthat. Még a Mennydörgés Házában sem esett pánikba, hanem elrejtőzött és így megmenekült. Most azonban félt, és megalázónak találta, hogy ezt mások is látják.

Susan úgy érezte, itt az ideje, hogy összeszedje magát.

- Mostantól kezdve én leszek a legjobb betege - mondta hirtelen Dr. McGee-nek. - Ellenkezés nélkül beveszem a gyógyszert, mindent megeszek, amit elém tesznek, ha kell tornázom, hogy a lehető leggyorsabban visszanyerjem az erőmet. Amikor majd elbocsátanak a kórházból, már nem is fognak emlékezni a mai jelenetre. Sőt, inkább azt kívánják, hogy minden betegük olyan legyen, mint én.

- Én *máris* ezt szeretném - mondta a férfi. - Higgye el, sokkal kellemesebb csinos, fiatal nőket kezelni, mint házsártos, szívpanaszokkal küzdő öregembereket.

Miután McGee elment, Susan megkérte az egyik kiségitőt, hogy állítson be a szobájába egy tévét. Egész délután azt nézte, többek között a „Rockford Akták” egy régi epizódjának a végét, majd a „Mary Tyler Moore Show” egy sokadszorra ismételt adását.

A vihar okozta adáshibák ellenére sikerült elcsípnie egy seattle-i adón az ötórás híreket, és megállapította, hogy a soron lévő nemzetközi válság megoldása semmit sem haladt előre azóta, hogy kómába esett.

Később megvacsorázott, sőt a befőttből még repetát is kért.

Próbált nem gondolni sem Bill Richmondra, sem Harchra, sem a Mennydörgés Házára, sem a kómába esés előtti szép napokra, sem a memóriáján megmaradt fehér foltokra, sem pillanatnyi fizikai tehetetlenségére, sőt semmire, ami idegesíthetné. Inkább arra koncentrált, hogy jó beteg legyen és minél gyorsabban meggyógyuljon.

De mégis, időről-időre a hatalmába kerítette egy borzongató balsejtelem. Úgy érezte, a gonosz itt van a közelében.

Minden alkalommal, amikor gondolatai visszakanyarodtak a régi emlékekhez, Susan kényszerítette magát, hogy kellemesebb dolgokra koncentráljon. Leginkább Dr. Jeffrey McGee-re gondolt: kecses járására, simogató hangjára, kék szemének csillogására és erős kezére.

Elalvás előtt bevette a nyugtatót, amit McGee adott neki. Odakint hirtelen elállt az eső, a szél azonban tovább feszegette az ablaktáblát, morogva, sziszegve.

Talán a szél hangja miatt, Susannak azon az éjszakán furcsa álma volt. Farkasokról álmodott, amelyek emberi alakot öltöttek, majd újra visszaváltoztak vadállattá. Őrá leselkedtek, őt üldözték. Amikor emberalakot öltöttek, felismerte őket: Jellicoe, Parker, Quince és Harch volt az. Egy alkalommal, amikor egy sötét erdőn át menekült, eljutott egy holdfényes tisztásra, ahol a négy vadállat Jerry Stein testét marcangolta. Felnéztek a lányra, és gonosz vigyor jelent meg az arcukon. Aztán egy barlangban üldözték őt, mészkö alakzatok között, később pedig egy hatalmas, fekete virágokkal teli mezőn kergették. A lány ismerős illatát követve mindenhol rátaláltak. Álmában az egyikük a kórházi szobába is besettenkedett, s az ágy lábától figyelte őt, vadul csillogó szemmel. Aztán a lény megmozdult és az éjjeli lámpa halvány fényénél különös átalakuláson ment keresztül: Ernest Harch lett belőle. Pizsamát és fürdőköntöst viselt...

Ezt már nem álmodom! - hasított bele a lányba a félelem.

...és a férfi közelebb lépett az ágyhoz. Lehajolt a lány fölé. Susan próbált kiáltani, de nem tudott. Bénultan feküdt. A férfi arca kezdett elhomályosodni előtte. Susan próbált összpontosítani, de érezte, hogy újra visszacsúszik a fekete virágokkal borított mezőre...

Fel kell ébrednem. Valami nincs rendben! Hiszen csak enyhe altatót kaptam!

...Harch alakja egyetlen szürke pacává változott a szeme előtt. A kórházi szoba teljesen eltűnt, és újra a fekete virágos mezőn állt, mögötte az acsarkodó farkasok. Telihold volt, de mégis furcsa módon sötét. Nem látta, merre megy. Megbotlott valamiben, elesett és észrevette, hogy Jerry megcsönkített testén fekszik. A farkas egyszer csak ott állt fölötte, s rút, nyáladzó pofáját egyre lejjebb engedte, amíg orra hozzá nem ért Susan arcához. Aztán már nem is a farkas orra érintette az arcát, hanem Harch ujjai. Susan összerándult, és szíve hevesen kezdett dobolni. Harch elhúzta a kezét, és elmosolyodott. A mező eltűnt, megint a kórházi szobában volt...

De ez nem álom! Ez a valóság! Harch itt van, és meg fog ölni!

...próbált felülni az ágyban, de nem tudott megmozdulni. Kinyújtotta karját, hogy megnyomja a nővérhívó gombot, és bár a gomb alig néhány centire volt tőle, hirtelen úgy érezte, mintha fényévnnyi távolságra lenne. Karja mintha egyre csak nyúlt volna, csontjai elképesztően rugalmassá váltak. Ujjai azonban most sem értek el a gombig. Olyan világban volt, ahol a térbeliség törvényei nem működtek. A távoli közel volt, a közeli távol, a kicsi nagy, a nagy pedig kicsi. Nem volt különbség a fent és lent, a kint és bent, a felett és alatt között. Az álom és ébrenlét határán lebegett és egyre rosszabbul érezte magát. Kesernyész ízt érzett a szájában. Érez ilyet az ember, ha álmodik? Fogalma sem volt. Mindennél jobban szerette volna, ha tudja, hogy ébren van, vagy alszik. - Régóta nem találkoztunk - mondta Harch. Susan hunyorogva nézett rá, de az arcot egyre elmosódottabban látta. Néha, egy-két másodpercre mintha egy farkas csillogó szeme nézett volna le rá! - Azt hitted, hogy örökre elrejtőzhetsz előlem? - kérdezte a férfi suttogva, s egyre közelebb hajolt, míg arca szinte teljesen a lányéhoz nem ért. Lehelete bűzös volt, s a lány azon tűnődött, vajon a szagok nem azt jelzik-e, hogy ébren van, és Harch jelenléte valóság. - Azt hitted, hogy örökre elrejtőzhetsz előlem? - ismételte Harch türelmetlenül. Susan nem tudott válaszolni. Nem jött ki hang a torkán. - Te, szemét lotyó! - sziszegte Harch vigyorogva. - Te, bűdös, rohadt, rátarti kis ribanc! Hogy érzed most magad? He? Sajnálod már, hogy tanúskodtál ellenem? Naná! Ebben biztos vagyok! - A férfi halkán felnevetett, aztán egy pillanatra mintha egy farkas vonítása hallatszott volna. - Tudod, mit fogok tenni veled? - kérdezte. - Tudod, mit teszek most? - Susan ismét a barlangban volt. Fekete virágok nőttek ki a padlóból, ő pedig csak rohant-rohant az üvöltő farkasok elől. Befordult egy sarkon és a barlang egy árnyas, városi utcára nyílt. De ott is egy farkas állt a járdán, egy lámpaoszlop alatt és így szólt:

- Tudod, mit teszek most veled?

Susan tovább futott a végtelen, rémisztő éjszakában.

Hétfőn hajnalban Susan kimerülten és verejtékben úszva ébredt, az álom élénk emlékeivel. Eltartott néhány percig, míg megnyugodott. A ködös reggel szürke fényében végiggondolva a dolgokat, már nevetségesnek tűnt számára, hogy azt hitte, Harch a valóságban is a szobájában volt tegnap éjjel. Életben volt, és baj sem érte. Csak rosszat álmodott. Igen. Rémálom volt az egész.

5

Nem sokkal azután, hogy felébredt, Susan egy nővér segítségével megmosakodott, és másik pizsamát húzott.

Reggelire nagyobb adag ételt hoztak neki, mint előző nap. Susan mindent megevett, és mégis éhes maradt.

Néhány perc múlva bejött Mrs. Baker, aki reggel lépett ügyeletbe. Dr. McGee is vele volt, éppen vizitjét végezte, mielőtt megkezdené magánrendelését városi rendelőjében. Levették Susan fejről a kötést. Nem érzett fájdalmat, csak egy-két apróbb szúrást, amikor az orvos a varratokat elnyisszantotta.

Dr. McGee megfogta Susan állát, majd jobbra és balra fordította a lány fejét, hogy megvizsgálja a gyógyuló sebet. - Gyönyörű munka, én mondom.

Mrs. Baker elvette a hosszú nyelvű tükröt az éjjeliszekrényről, és odaadta Susannak.

A lány kellemesen meglepődött, mert a seb közel sem volt olyan csúnya, mint gondolta. Alig nyolc centiméter hosszú volt, keskeny, rózsaszín, fényes, kissé duzzadt heg, a szélén, ahol az előbb még a varratok voltak, apró vörös foltok látszóttak.

- A varrás helye tíz nap alatt teljesen eltűnik - nyugtatta meg McGee.
- Azt hittem, hogy egy csúnya, véres sebhely - mondta Susan, és felemelte a kezét, hogy megtapintsa a bőrét.

- Nem nagy - mondta a doktor. - De elég erősen vérzett, amikor behozták. A heg majdnem teljesen eltűnik majd. Ha mégis úgy gondolja, hogy zavaró látvány, egy jó plasztikai sebész el tudja tüntetni a heges szövetet.

- Nem hiszem, hogy szükség lenne rá - mondta Susan. - Megkönnyebbültem, hogy nem nézek úgy ki, mint Frankenstein teremtménye.

Mrs. Baker felnevetett. - Ugyan már! Egy ilyen csinos lány, mint maga! Semmi az a kis seb. Susan elpirult.

McGee rámosolygott.

Mrs. Baker felvette az ollót és az elhasznált köszert, majd kiment a szobából.

- Most pedig - folytatta McGee -, készen áll arra, hogy beszéljen a főnökével Milestone-ból?

- Phil Gomez - ismételte Susan a nevet, amelyet McGee-től hallott előző nap. - Még most sem emlékszem rá egyáltalán.

- Majd fog - mondta McGee az órájára nézve. - Talán még kissé korán van, de remélem, az irodájában találjuk.

Az éjjeliszekrényen lévő telefonhoz lépett, és kérte a kórházi központot, hogy kapcsolja Milestone számát Newport Beachben, Kaliforniában. Gomez már dolgozott, azonnal felvette a telefont.

McGee néhány szóban elmondta Phil Gomeznek, hogy Susan felébredt a kómából, és elmagyarázta, hogy van egy-két átmenetileg fennálló fehér folt a memóriájában. Mindig hangsúlyozta az „átmeneti” szót. Végül átadta a kagylót Susannak.

A lányt furcsa érzés fogta el. Különös gondolatok kavargtak benne most, hogy kapcsolatba kell lépnie a vállalattal. Persze szeretne volna, ha eltűnnek emlékezetéből a fehér foltok, de az is eszébe jutott, milyen érzés kerítette hatalmába tegnap, amikor a McGee-vel folytatott beszélgetés során felmerült a Milestone neve. Mintha jobb lenne, ha sosem tudná meg, milyen munkát végzett. Tegnap mindenét átjárta a jeges rémület, és most is hasonlót érzett.

- Halló!

- Susan, tényleg maga az?

- Igen, én vagyok.

Gomeznek magas hangja volt, de melegség sugárzott belőle. Pattogós stílusban beszélt. - Susan, hála az égnek! Nagyon örülök, hogy hallom a hangját, és hogy már jobban van. Tudja, hogy mennyire hiányzik nekünk? Annyira aggódtunk maga miatt. Még Breckenridge is betegre idegeskedte magát, ami azért kész csoda! Hogy érzi magát?

Hangja tökéletesen idegen volt Susan számára.

Tíz percig beszélgettek, és Gomez mindent bevetett, hogy a lányban felidézze munkáját. Elmondta, hogy a Milestone egy független, ipari tanácsadó cég, amely szerződésben áll olyan mamutvállalatokkal, mint az ITT, IBM és Exxon. Arról is beszélt, hogy a lány éppen a kommunikációban használatos lézeralkalmazásokon dolgozott, Susan azonban erre sem emlékezett. A férfi elmesélte, hogy néz ki a lány irodája, de ez sem segített. Beszélt a barátairól és munkatársairól is: Eddie Gilroyról, Ella Haversbyről, Tom Kavinskyről, Anson Breckenridge-ről és másokról. Egyetlen név sem idézett fel a lányban semmit. Gomez rendkívül csalódottnak tűnt és aggodalom csengett a hangjában. Kérte Susant, hogy hívja fel újra hamarosan, mert lehet, hogy az segítene, és javasolta, hogy másokkal is beszéljen a Milestone-ból.

- Ne aggódjon - mondta Gomez -, bármennyig is tart a felgyógyulása, a munkahelyét fenntartjuk.

- Köszönöm - mondta Susan, meghatva a férfi hangjából sugárzó, őszinte aggodalom miatt.

- Nincs mit köszönnie - mondta a férfi. - Maga az egyik legjobb alkalmazottunk, és nem akarjuk elveszíteni. Ha nem ezer kilométerre lenne innen, akkor meg is látogatnánk, hogy felvidítsuk, és minél előbb visszakaphassuk.

Néhány perc múlva, amikor Susan elbúcsúzott Gomeztől, McGee így szólt:

- Nos? Sikerrel járt?

- Nem. Semmire nem emlékszem a munkámról. De Phil Gomez igazán kedves volt.

De akkor miért éreztem olyan különös félelmet az egész beszélgetés alatt? - morfondírozott magában. Már a Milestone szó hallatán borzalmasan érezte magát. Rettegés fogta el. Félt a Milestone-tól, de nem tudta, miért.

* * *

Hétfőn, késő délelőtt Susan egyedül kiült az ágya szélére és előre-hátra hintáztatta a lábát.

Mrs. Baker segített neki beülni a toloszékbe, és így szólt:

- Most menjen körbe a folyosón egyszer a székkal. Ha a karja elfáradna, kérjen meg egy a nővért, hogy hozza ide vissza.

- Jól vagyok - mondta Susan. - Nem fogok elfáradni. Azt hiszem, akár kétszer is körbe tudnék menni.

- Gondoltam, hogy ezt fogja mondani - szólalt meg Mrs. Baker. - Most azonban elég lesz egyszer. Egyelőre ne próbálja lefutni a maratoni távot. Ebéd és szunyókálás után talán majd arra is sor kerülhet.

- Túlságosan elkényeztetnek. Sokkal erősebb vagyok, mint gondolják.

- Tudtam, hogy ezt mondja. Kedvesem, maga javíthatatlan.

Susannak eszébe jutott a tegnapi megalázó helyzet, amikor annyira ragaszkodott ahhoz, hogy járkáljon, pedig még a toloszékbe sem tudott egyedül beülni. - Jól van, akkor legyen egy kör, de ebéd és szunyókálás után még két kört fogok tenni. És tegnap azt is mondta, hogy ma megpróbálhatok egy-két lépést tenni...

- Javíthatatlan - ismételte Mrs. Baker mosolyogva.

- Először is, szeretnék kinézni az ablakon.

Susan eltolta magát az ágytól, elhaladt a másik, üres ágy mellett és megállt az ablak előtt, amin át korábban csak az eget látta és a fák lombjának a tetejét. Az ablakpárkány magas volt, s a székben ülve egészen ki kellett nyújtania a nyakát, ha ki akart nézni.

Látta, hogy a kórház egy domb tetején áll. A környező domboldalakon sűrű fenyveseket, és dús legelőket látott. Az ég felhős volt. Egy békésnek látszó városka terült el a völgyben; téglá-, kő- és faborítású házak bújtak meg a fák között.

- Gyönyörű - mondta Susan.

- Ugye? - kérdezett vissza Mrs. Baker. - Sosem bántam meg, hogy kiköltöztem a városból. - Felsőhajtott. - De most dolgoznom kell. Ha megtette a kört a folyosón, csak hívjon, és segíték visszaszámászni az ágyba. - Aztán megrázta egyik ujját Susan felé. - Ne merjen egyedül próbálkozni! Még mindig gyenge hozzá!

- Megígérem - mondta Susan, bár titokban úgy gondolta, hogy megpróbálkozik egyedül visszaszámászni az ágyba, attól függően, hogy érzi magát a kötelező kör után.

Mrs. Baker kiment, Susan pedig egy ideig még az ablaknál üldögélt, és élvezte a kilátást.

Néhány perc múlva azonban rájött, hogy nem a látvány tartja fogva az ablaknál. Azért habozott elhagyni a szobát, mert félt. Attól félt, hogy megint összetalálkozik Bill Richmonddal, Harch hasonmásával. Félt attól, hogy a férfi megint felvillantja előtte jeges mosolyát, vagy rákacsint, és megkérdezi tőle, hogy megy a jó öreg Jerry Stein sora mostanában.

Nevetséges vagyok! - gondolta dühösen.

Megrázta magát, hátha így megszabadul a megmagyarázhatatlan félelemtől.

Nem, az a férfi nem Ernest Harch. Nem ő a mumus, az ég szerelmére, mondogatta magának. Tizenhárom évvel fiatalabb, mint Harch. A neve Richmond, Bill Richmond. Pine Wellsből származik, és nem ismer engem. Akkor mi az ördögért ülök itt, megbénulva a félelemtől, hogy összefutok vele a folyosón? Mi a baj velem?

Végre volt ereje megmozdulni. Kihajtott a szobából a folyosóra.

Meglepetten tapasztalta, hogy karja fájni kezdett, még mielőtt a távolság egyötödét megtette volna. Mire a keresztfolyosóhoz eljutott, már lüktettek az izmai. Egy pillanatra megállt a székkal, hogy megmasszírozza karját és vállait. Ujjai alatt érezte, hogy mennyire vékony és erőtlen mindkét karja.

Összeszorította fogait és továbbhaladt. Befordult székével a hosszú főfolyosóra. Hihetetlen erőfeszítésre volt szüksége, hogy teljesítse a feladatot. Annyira koncentrált, hogy először észre sem vette a nővérszobánál álldogáló férfit. Amikor meglátta, megállította toloszékét. Körülbelül öt mé-

terre volt tőle. Megbabonázva meredt rá. Behunyta a szemét, lassan háromig számolt magában, majd újra kinyitotta, de a férfi még mindig ott volt. A pultra támaszkodott, és a nővérrel csevegett.

Százkilencven centiméter magas lehetett, barna haja és szeme volt. Arca hosszúkás, csakúgy mint a férfi maga is. Mintha egy hirtelen mozdulattal valaki megrántotta volna. Magas homlok, hosszú orr, hegyes, hosszúkás áll. Fehér pizsamát és bordó köntöst viselt, mint minden beteg. De Susan nem gondolta, hogy a férfi a betegek közé tartozik.

Attól félt, hogy Bill Richmonddal, Harch hasonmásával fut majd össze, és fel is készült rá. Erre azonban végképp nem számított.

A pultnál álló férfi Randy Lee Quince volt!

A diákszövetség egy másik tagja!

A lány döbbenet, hitetlenkedve meredt rá. Félelem járta át, imádkozott, hogy csak kísértetet lásson. A férfi azonban nem tűnt el, hanem továbbra is nyugodtan beszélgetett.

Susan épp azon gondolkodott, hogy szembenézzen-e vele, vagy inkább elmeneküljön, amikor a férfi hátat fordított neki, és egy pillantást sem vetve rá, elindult a folyosón majd belépett a lift melletti ötös szobába.

Susan levegő után kezdett kapkodni, s próbálta visszanyerni lélekjelenlétét.

Egy nővér sétált el mellette, gumitalpú cipője csikorgott a padlón. Erről Susannak a denevérek jutottak eszébe, s hirtelen libabőrös lett.

A Mennydörgés Házában is rengeteg denevér volt, akik az elemlámpák és a gyertyák fényétől megzavarodva, idegesen csipogtak, mialatt a négy fiú agyonverte Jerryt.

A pultnál álló nővér, akivel Quince beszélgetett, észrevette a dermedt Susant.

- Jól van?

Susan nagyot sóhajtott, és bólintott.

A pulthoz gurult székével és felnézett az ott álló vékony, barna hajú nővérré. - Bocsásson meg, ki az a férfi, akivel az imént beszélgetett...

- Aki a kétszázötvenhatosba bement?

- Igen.

- Miért kérdezi?

- Azt hiszem ismerem. Vagy *ismertem*. Hosszú idővel ezelőtt. - Idegesen pillantott a szoba felé, ahová Quince bement, majd újra az ápolónőre nézett. - De ha mégsem az, akinek gondolom, akkor nem lenne jó ötlet rárontani és hülyét csinálni magamból. Tudja a nevét?

- Igen, persze. Peter Johnsonnak hívják. Kedves fiú, bár túl sokat beszél. Mindig kijön hozzám, én meg lassan kezdek elmaradni a nyilvántartás vezetésével miatta.

- Peter Johnson? - kérdezte Susan. - Egészen biztos ebben? Biztos, hogy nem Randy Lee Quince a neve?

A nővér csodálkozva nézett rá. - Quince? Nem, Peter Johnson, egészen biztos vagyok.

Susan nem is a nővérnek, hanem inkább magának mondta:

- Tizenhárom évvel ezelőtt... még Pennsylvániában... ismertem egy fiút, aki pontosan így nézett ki.

- Tizenhárom éve? - kérdezte az ápolónő. - Az biztosan valaki más volt. Peter csak tizenkilenc vagy húsz éves lehet. Tizenhárom éve még kisfiú volt.

Susan tétován bólintott. A férfi *valóban* túl fiatal, szinte még kölyök. De épp úgy néz ki, mint Randy Quince annak idején. Csak úgy lehetne Quince, ha az elmúlt tizenhárom évet hibernálásban töltötte volna.

* * *

Ebéd után, hogy Mrs. Baker kérésének eleget tegyen, Susan leengedte az ágy fejtámláját, és úgy tett, mintha aludna, de képtelen volt rá. Állandóan Bill Richmond és Peter Johnson körül forogtak a gondolatai.

Két hasonmás? Ugyanott? Alig egy nap különbséggel?

Vajon mennyi lehet ennek az esélye? Nincs is értelme kiszámolni. Teljesen valószínűtlen. Egyenesen lehetetlen.

És mégsem! A francba! Hiszen látta őket!

És mi van, ha Dr. McGee-nek nincs igaza, és ezek itt nem hasonmások, hanem valóban Harch és Quince. Talán mindketten nevet változtattak, és új személyazonosságot szereztek maguk-

nak, miután a próbaidejük lejárt. Valószínűleg tartották egymással a kapcsolatot, amíg Harch börtönben volt, később pedig ugyanabba az oregoni városba költöztek. Végül is jó barátok voltak. Talán ugyanakkor lettek betegek, és ugyanazon a napon kerültek kórházba is. Eddig még hihető is a történet. Minden felborul azonban, ha a férfiak fiatal külsejére gondol. Előfordulhatott persze, hogy *egyikükön* nem fogott az idő, és egyáltalán nem öregedett. Azt azonban már nem tudta elképzelni, hogy csodával határos módon mind a két férfi felett nyomtalanul repült el ez a sok év.

Gondolatai körbe-körbe zakatoltak.

Kinyitotta a szemét, és a szomszédos ágyat nézte.

Lehet, hogy valóban ő emlékszik rosszul? Ha megkeresné a valódi Harchot és Quince-t, és ha Richmond és Johnson mellé tenné őket, talán csak egész kicsi lenne a hasonlóság - erőltette Susan a gondolatot.

Aztán más jutott eszébe. Lehet bármi esélye annak, hogy a két férfi a kórházban Harch és Quince fiai? Nem. Ez egészen nevetséges elképzelés. Ahhoz, hogy ők maguk legyenek, túl fiatalok, de túl öregek ahhoz, hogy a gyerekeik. Talán Harch és Quince testvérei! Fivérek... Bár nem emlékezett rá, hogy bármelyik férfinak lettek volna ilyen korú öccsei, mégis képtelen volt teljesen kizárni a lehetőséget.

De ebben sem hitt tiszta szívvel.

Így már csak egy magyarázat maradt: az elmebaj. Talán kezdi elveszíteni józan ítélőképességét. Hallucinál, és látomásai vannak.

Nem. Ezzel az eshetőséggel nem volt hajlandó foglalkozni. Talán túl komolyan veszi az életet, túl fegyelmezett; ezt a vádat hajlandó volt elismerni. Irigyelte azokat, akik képesek a pillanat hevében olykor buta, képtelen, de *izgalmas* dolgokat csinálni. Ha képes lenne jobban elengedni magát néhanapján, tudna lazítani, akkor nem maradt volna le olyan sok vidámságról életében. Túl józan, túl komoly, túl szorgos, de nem elég laza és könnyed. De nem elmebeteg!

Mostanra kifogyott a hasonmások rejtélyére adott válaszokból, de a megoldások egyike sem elégítette ki.

Összehúzta magát a takaró alatt és a felhős, sötét eget bámulta. Úgy döntött, sem Mrs. Bakernek, sem Dr. McGee-nek nem beszél Peter Johnsonról.

* * *

Aznap délután segítség nélkül ült be a tolészékbe. Lábai olyan gyengék voltak, hogy a néhány másodperc alatt is kis híján összecsukszottak alatta, de végül sikerült a mutatvány.

Mrs. Baker alig egy perccel ezután lépett a szobába. - Csak nem egyedül kelt fel az ágyból?

- De igen. Mondtam, hogy erősebb vagyok, mint gondolják.

- Nagyon meggondolatlanul cselekedett.

- Nem, dehog. Nagyon könnyű volt.

- Valóban?

- Igen.

- Akkor miért izzad ennyire?

Susan szégyenlősen megtörölte kezével verejtékező homlokát. - Biztosan változó korba léptem - nézett a nővére hamiskásan.

- Ne nevetessen! - mondta Mrs. Baker. - Megérdemelné, hogy alaposan megszidjam. Nagyon makacs kislány maga, tudja?

- Hogy én makacs volnék? - kérdezte Susan ártatlanul. - Egyáltalán nem. Csak ismerem magamat.

Mrs. Baker elfintorodott. - Csökönys számár! Mi lett volna, ha megcsúszik és elesik?

- Semmi bajom nem lett, láthatja.

- Akár csontját is törhette volna, és akkor kezdhette volna a gyógyulást előlről! Esküszöm, ha húsz évvel fiatalabb lenne, alaposan elnászpángolnám.

Susanból kitört a nevetés. Mrs. Baker is nevetni kezdett.

- Hihetetlen, hogy úgy viselkedem, mint egy szigorú nagymama!

- Szóval elnászpángolna?

- Előhossa belőlem a szülői érzéseket, gyermekem!

- Az biztos, hogy a kórházban ilyesmit egyáltalán nem vár az ember.

- Örülök, hogy nem bántottam meg.

- Én meg annak, hogy nem vagyok húsz évvel fiatalabb - mondta Susan, mire újra kitört belőlük a kacagás.

Néhány perc múlva, amikor Susan mozgásképpen ismét a folyosóra kerekedett magát, sokkal vidámabb volt, mint a kómából való ébredése óta bármikor. A szívből jövő nevetés Mrs. Baker társaságában rendkívül jó hatást gyakorolt rá.

Karjai még mindig sajogtak a reggeli körüttől, de a fájdalom ellenére úgy döntött, hogy legalább még egy kört tesz a második emeleten.

Attól sem félt, hogy Richmondba vagy Johnsonba ütközik, mert úgy érezte, már kezelni tudná a helyzetet. Sőt, szinte várta, hogy újra láthassa őket. Ha beszélne velük, és közelebről megnézhetné őket, talán el is tűnne elképesztő hasonlóságuk Harchhoz és Quince-hez. Nem bízott benne, hogy ez lesz a helyzet, de hajlandó volt ezt a lehetőséget is fontolóra venni. Philip Marlowe, az utánozhatatlan detektív mondása ellenére Susan nagyon is akarta hinni, hogy mindez csak hihetetlen véletlen.

A kerek székkel elhajtott a folyosó végéig, egészen a kétszázötvenhatos szobáig, de egyik hasonmással sem találkozott. Megállt Peter Johnson nyitott ajtaja előtt, és végül sikerült összeszednie a bátorságát, hogy beljebb guruljon. Mosolyt erőltetett magára. A fejében egy alaposan begyakorolt mondat kavargott: *Láttam magát a folyosón ma reggel, és annyira hasonlít egy régi barátomhoz, hogy nem bírtam ki, be kellett jönnöm, hogy megtudjam...*

De Peter Johnson nem volt ott.

Egy kétágyas szobában találta magát, pontosan olyanban, mint az övé, csak itt mindkét ágy foglalt volt. A szobában levő férfi felnézett és azt kérdezte:

- Pete-et keresi? Lent van a radiológián. Néhány tesztet végeznek el rajta.

- Értem - mondta Susan. - Akkor majd később visszanézek.

- Hagy neki üzenetet?

- Nem. Semmi különös nem akartam.

A folyosón még átfutott az agyán, hogy az egyik nővértől megkérdezi Bill Richmond szobájának a számát. Aztán eszébe jutott, hogy a férfit ma műtötték, és valószínűleg még lábadozik. Nem alkalmas az idő a látogatásra.

Amikor Susan visszament a szobájába, Mrs. Baker éppen a két ágy közötti függönyt húzta el. - Hoztam magának egy szobatársat - mondta a nővér a lány felé fordulva.

- Örülök - mondta Susan. - Ha van itt valaki, akkor talán gyorsabban telik majd az idő.

- Sajnos, nem nagyon tud majd társalogni vele - mondta Mrs. Baker. - A nap nagy részét alvással tölti. Most is tele van nyugtatóval.

- Hogy hívják?

- Jessica Seiffert.

- Nagyon beteg?

Mrs. Baker felsóhajtott és bólintott. - A rák végső stádiumában van szegény teremtés.

- Milyen borzalmas!

- Hát, bizony. Bár Jessie már hetvennyolc éves, és elég eseménydús életet tudhat maga mögött - mondta Mrs. Baker józanul.

- Ismeri?

- Itt él Willawaukban. És maga hogy van? Elég jól érzi magát, hogy tegyen néhány lépést?

- Természetesen.

A nővér Susan ágyához tolt a széket. - Amikor feláll, jobb kezével kapaszkodjon a korlátba, baljával pedig támaszkodjon rám. Én majd szépen, lassan elsétáltatom a másik oldalra.

Susan eleinte még reszketett, és bizonytalan volt, de lépésről lépésre nyerte vissza magabiztosságát. Biztos volt benne, hogy gyorsabban vissza fogja nyerni az egészségét, mint McGee gondolta és a tervezettnél korábban elbocsátják a kórházból.

Amikor az ágy másik oldalára ért, Mrs. Baker így szólt:

- Rendben van, most már visszafekhet.

- Várjon. Hadd pihenjek egy kicsit, aztán tennék még egy kört visszafelé is.

- Nem szabad kifárasztania magát.

- Bírom, egyáltalán nem fáradtam el.

- Biztos?

- Higgye el, nem hazudok. Ha rajtakap, akár el is náspángolhat.

Az ápolónő elmosolyodott. - Ezt majd észben tartom.

A két ágy között álldogáltak, miközben Susan újra erőt gyűjtött a következő körre...

- Van családja? - kérdezte Susan, új szomszédja felé biccentve.

- Nem, nincsenek közeli hozzátartozói.

- Elég borzalmas lehet - jegyezte meg halkán Susan.

- Micsoda?

- Egyedül meghalni.

- Nem kell, hogy sottogjon - mondta Mrs. Baker. - Ő úgysem hall semmit. Jessie elég jól viseli a megpróbáltatásokat, egyébként. Bár a hiúságát megtépázta a betegség. Fiatalabb korában nagyon szép nő volt, és még nemrég is nagyon jól tartotta magát. Mostanra azonban nagyon lefogyott, és a betegség eléggé elcsúfította. Mindig iszonyúan ügyelt a külsejére, ezért ez szinte jobban megviselte, mint a tudat, hogy nemsokára meg fog halni. Rengeteg barátja van a városban, de külön kérte őket, hogy ne látogassák a kórházban. Szeretné, ha a régi Jessie élne továbbra is az emlékezetükben. Kizárólag a nővéreket és az orvosokat engedi magához közel. Ezért is húztam be a függönyt az ágya körül.

- Szegény asszony - mondta Susan együtt érzően.

- Igen - felelte Mrs. Baker -, de nem kell sajnálnia. Mindenki életében eljön az idő, előbb vagy utóbb, és Jessie-nek szép élete volt.

A nővér visszasétáltatta az ágy túlsó feléhez, Susan pedig felmászott és kimerülten dőlt hátra.

- Nem éhes? - kérdezte Mrs. Baker.

- Most, hogy kérdezi, már eléggé.

- Jól van. Hozok valami harapnivalót.

Susan ülő helyzetbe emelte az ágy háttámláját, és így szólt:

- Gondolja, hogy Mrs. Seiffertet zavarná, ha bekapcsolnám a tévét?

- Biztosan nem. Nem is fogja hallani. És ha mégis felébredne, szerintem ő is szívesen nézné.

Az talán kibillentené az apátiájából.

Amint Mrs. Baker kiment, Susan a távirányítóval bekapcsolta a készüléket. Egy darabig ide-oda kapcsolgatott a csatornák között, végül talált egy régi filmet, ami éppen akkor kezdődött, a főszerepben Spencer Traceyvel és Katharine Hepburne-nel. Láttá már korábban, de ez is olyan film volt, amit szívesen megnéz az ember újra. Letette a távkapcsolót, és kényelmesen hátradőlve elhelyezkedett.

Képtelen volt azonban a film nyitó képsorára koncentrálni, mert tekintete minduntalan a másik ágy felé kalandozott. Zavarta az a függöny. Kampóra akasztott rúdon futott körbe a mennyezeten, és csupán az ágy kerekeit lehetett látni alatta. Saját függönyét is behúzták néhány alkalommal az elmúlt két nap során, amikor a dolgát végezte vagy pizsamájába bújt, De Jessica Seiffert behúzott függönye valahogy másként, nyugtalanítóan hatott.

Lehet, hogy csak az a baja, hogy egy szobában fekszik valakivel, aki éppen haldoklik?

Nem. Nem a halál jelenléte volt az, ami zavarta, hanem valami más. Valami, amit nem értett.

A függöny tökéletesen mozdulatlan volt, mintha hófehér mozivászon volna.

A filmet ekkor egy reklámszünet szakította meg, Susan pedig erre az időre levette a hangot.

A szobára síri csend telepedett.

- Mrs. Seiffert? - szólalt meg Susan bátortalanul.

Semmi válasz.

Mrs. Baker ekkor lépett be egy hatalmas tál, áfonyabefőttel leöntött vaníliafagylalttal a kezében. - Ugye, milyen jól néz ki? - jegyezte meg, amint letette az asztalra, Susan elé.

- Gyönyörű - mondta Susan, aki továbbra is alig tudta levenni szemét a függönyről. - Meg sem tudok enni ekkora adagot.

- Dehogyan! Már kezd visszatérni a normális kerékvágásba, ezt bárki láthatja. Meg fog lepődni, milyen jó étvágya lesz a következő néhány hétben. - A nővér végigsimította ősz haját. - Letelt a műszakom, kedvesem. Sietnem kell haza, mert ma különösen szépnek kell lennem. Találkozom a barátommal, elmegyünk bowlingozni, aztán hamburgert eszünk és iszogatunk. Látni kéne őt!

Igazi férfias jelenség, egy szívtipró. Favágó, és olyan széles a válla, mint egy szekrényajtó. És mi csoda kezek! A legnagyobb, legerősebb kezei vannak, amiket életemben láttam, s mégis milyen gyöngéden tud bánni velük.

- Úgy látom, emlékezetes éjszakának néznek elébe - jegyezte meg Susan somolyogva.

- Szinte egészen biztos - felelte Mrs. Baker és elindult az ajtó felé.

- Bocsánat, még mielőtt itthagya...

A nővér megfordult. - Igen, kedvesem, mire van szüksége?

- Lenne szíves megnézni, hogy van Mrs. Seiffert?

Mrs. Baker csodálkozó tekintettel nézett rá.

- Szóval - mondta Susan kínosan fészkelődve -, annyira csendes... még ha alszik is, valahogy *túl*ságosan is csendben van. Azon törtem a fejemet, hogy talán nem...

Mrs. Baker egyenesen a másik ágyhoz lépett, elhúzta a függönyt és belépett.

Susan próbált benézni, de egyetlen pillantást sem sikerült Jessica Seiffertre vetnie, csupán a nővér hátát látta.

A tévében tovább figyelte Tracey és Hepburn mozdulatait, néma vitájukat. Bekapott egy kanállal a fagylaltból, és élvezte, ahogy a csodálatos íz szétáramlik a szájában. Olyan hideg volt, hogy szinte fáj a foga tőle. Újra a függöny felé tekintett.

Ekkor Mrs. Baker megjelent, de a függöny gyorsan összezáródott mögötte, s Susannak ismét nem volt lehetősége, hogy bekukkantson.

- Nem kell aggódnia - mondta Mrs. Baker. - Nem halt meg, csak édesdeden szendereg. Mint egy csecsemő.

- Értem.

- Kérem, ne foglalkozzon vele annyit. Nem ebben a szobában fog meghalni, efelől megnyugodhat. Csak néhány napig lesz itt, amíg át nem visszük az intenzív osztályra. Ott fog meghalni, szegény, a csipogó és villogó műszerek között. Szóval, nincs mitől tartania, rendben van?

- Igen - mondta Susan bólintva.

- Akkor jól van. Most eszesse szépen a fagylaltot, és reggel majd meglátogatom újra.

Miután Thelma Baker kiment, Susan újra felhangosította a tévét. A teljes tányér fagylaltot megette, és közben próbált nem nézni Mrs. Seiffert ágya felé.

A testmozgás és a nagy adag édesség végül elálmósította, s a film hangjai mellett elaludt.

Álmában egy televíziós vetélkedőn vett részt, ahol a közönség soraiban mindenki furcsa jelmezeket viselt. Susan betegnek öltözött, pizsamában volt, hatalmas kötéssel a fején. Rájött, hogy a *Fogadjunk!* című vetélkedő felvételén van, amelynek műsorvezetője, Monty Hall éppen mellette állt. - Rendben van, Susan! - mondta a férfi negédes mosollyal. - Meg akarja tartani a már megnyert ezer dollárt, vagy inkább beváltaná az egyes számú függöny mögött található nyereményre? - Susan felnézett a színpadra, de nem három függönyt látott, amely a műsorban díszletként lenni szokott, hanem három kórházi ágyat, amelyeket függönyök takartak el. - Megtartanám az ezer dollárt - mondta Susan. - *Valóban* úgy gondolja, hogy bölcsen döntött? *Valóban* azt hiszi, hogy helyes, amit tesz? - kérdezte Monty. - Megtartom a pénzt, Monty - válaszolta Susan. Monty körülhordozta tekintetét a stúdióban ülő közönségen, és felvillantotta híres mosolyát. - A közönség mit gondol? Megtarthatja a pénzt? Önök szerint mit lehet ezer dollárért venni ezekben az infláció sújtotta időkben? Hát, bizony nem sokat. Ezért inkább váltsa be arra, amit az egyes számú függöny mögött talál? - A közönség egy emberként hördült fel. - *Váltsa be! Váltsa be!* - Susan azonban csökönyösen megrázta a fejét. - Nem kérem a függöny mögötti nyereményt. - Monty Hall, aki időközben kifejezetten sátni külsőt öltött, mélyfekete szemét vadul villogtatva, kikapta Susan kezéből a pénzt. - A függöny mögötti nyeremény a jutalma, Susan, mert ez az, amit valójában érdemel! Függönyt fel! Lássuk, mi rejtőzik az egyes függöny mögött! - kiáltotta a férfi. A színpadon félregördült az első ágyat körülölelő függöny, s az ágyon két férfi ült: Harch és Quince. Mindkettejük kezében szike. A reflektorok fénye megcsillant az élükön. Harch és Quince leszálltak az ágyról, és elindultak a színpadon keresztül a közönség felé, Susan irányába, közben a szikéket maguk előtt tartották. A közönség diadalittasan hördült fel, és tapsban tört ki.

* * *

Néhány perccel azután, hogy Susan felébredt szenderegéséből, megszólalt az ágy melletti telefon. Álmosan beleszólt:

- Halló!
- Susan?
- Igen.
- Istenem, annyira megkönnyebbültem, amikor hallottam, hogy felébredtél a kómából! Burt és én halálra aggódtuk magunkat!

- Bocsánat, ööö, nem igazán tudom, hogy kivel beszélek.

- Én vagyok az, Franny.

- Franny?

- Franny Pascarelli, a szomszédod.

- Ó, Franny, hát persze. Ne haragudj.

Franny bizonytalanul elhallgatott, majd így szólt:

- Szóval... te nem... emlékszel rám, ugye?

- De igen, csak először nem ismertem meg a hangodat.

- Hallottam, hogy van egy kis emlékezetkiesésed.

- Igen, de már javulok.

- Hála istennek.

- És te hogy vagy, Franny?

- Ne törődj velem. Egy küzdelem az élet, mondhatom. Még most is a kilóimmal harcolok.

De hát ismersz. Istenem, hogy mi minden mentél át! Jól vagy?

- Igen, napról-napra javul az állapotom.

- A kollégáid azt mondták, hogy talán sosem nyered vissza a tudatodat. Mindenki nagyon aggódott miattad. Aztán ma reggel Mr. Gomez felhívott, és ő mondta, hogy már minden rendben. Annyira megörültem a hírnek, hogy nekiültem egy tábla csokinak, és az egészséget felfaltam.

Susan elnevette magát.

- És ne aggódj a házad miatt - folytatta Franny. - Mi mindenre vigyázunk.

- Igazán kedvesek vagytok. Nagy megkönnyebbülés, hogy ilyen szomszédaim vannak.

- Gondolom, ellenkező esetben te is megtennéd ugyanezt.

Még néhány percig beszélgettek, s Susan mindenről értesült, ami a szomszédságban mostanában történt.

Amikor letette a kagylót, úgy érezte, mintha végre kicsit visszazökkent volna a rendes kérvágásba. Amikor Phil Gomezzel beszélt, akkor nem érezte ezt, nem is érezhette, hiszen a férfi csupán egy arc nélküli hang volt számára. A dundi Franny Pascarelli azonban azonnal eszébe jutott, és ettől minden megváltozott. Visszavágyott a Willawauk Megyei Kórházon túli világba.

* * *

Dr. McGee nem sokkal vacsoraidő előtt végezte szokásos esti vizitjét. A férfi kék nadrágot, piros kockás inget, kék, V-kivágású pulóvert és fehér orvosi köpenyét viselte. Sötét szőrszálak kunkorodtak kifelé ingének nyitott nyakán. Olyan karcsú és jóképű volt, mintha egy elegáns férfimagazin címlapjáról lépett volna Susan szobájába.

A doktor egy hatalmas doboz, szépen becsomagolt csokoládét és néhány könyvet hozott a lánynak.

- Igazán nem kéne ezt csinálnia - mondta Susan, amikor vonakodva elfogadta az ajándékokat.

- Semmiség, örömömre szolgált.

- Hát, akkor köszönöm.

- Egyébként pedig mindennek terápiás jelentősége is van. Az édesség segít, hogy újra magára szedjen néhány kilót, a könyvek pedig elvonják a figyelmét a problémákról. Nem igazán tudtam, hogy milyen könyveket szeret, de mivel tegnap említette Raymond Chandler nevét, gondoltam, talán örülni fog néhány kriminek.

- Tökéletes, köszönöm.

A férfi odahúzott egy széket Susan ágya mellé, és majdnem húsz percen át beszélgettek. A gyógytornán, az étvágyán, és a memóriájában maradt fehér foltokon kívül személyes dolgokról is szó esett, például könyvekről, filmekről, kedvenc ételekről.

Egyáltalán nem került viszont szó Peter Johnsonról, Quince hasonmásáról, akit Susan aznap reggel látott. Félt, hogy az orvos bolondnak nézné. Két hasonmás ugyanott? McGee biztosan elgon-

dolkodott volna, hogy a probléma talán inkább a lány fejében van.

Végül, amikor McGee már indulófélben volt, a lány így szólt:

- Fogalmam sincs, hogyan marad ideje magára, amikor minden idejét a betegeivel tölti.

- Nos, a többi betegemmel közel sem töltök annyi időt, mint magával. Maga nem átlagos beteg.

- Gondolom, nem minden nap adódik alkalom arra, hogy egy amnéziás nőt kezeljen - jegyezte meg a lány.

A férfi elmosolyodott, és ettől, ha lehet, még vonzóbb lett. - Nem az amnézia teszi olyan különlegessé, Susan. És biztos vagyok benne, hogy ezzel maga is tisztában van.

Susan azonban nem volt biztos magában. Nem tudta, hogy a férfi csak azért kedves vele, hogy kicsit jobb kedvre derítse, vagy valóban vonzóan találja. De hogyan is találhatná szépnek éppen most? Minden alkalommal, amikor a tükörbe nézett, Susannak egy vízbefűlt patkány jutott az eszébe. A férfi kedvessége biztosan csak a gyógyulófélben lévő betegnek szól.

- Hogy érzi magát a szobatársa? - kérdezte a doktor suttogva.

Susan a függöny irányába nézett. - Halálos csendben van - felelte halkán.

- Akkor jó. Ez azt jelenti, hogy nincsenek fájdalmai. Nem túl sokat tehetek az érdekében, csak annyit, hogy hátralevő napjaiban csökkenthetem a fájdalmait.

- Szóval a maga betege?

- Igen, nagyon kedves asszony. Szomorú, hogy ilyen hosszú ideig haldoklik. Sokkal szebb halált érdemelne.

A férfi odament a másik ágyhoz és belépett a függöny mögé.

Susannak megint csak nem sikerült meglátnia a beteget.

Dr. McGee ekkor megszólalt a függöny mögött:

- Jó napot, Jessie. Hogy érzi magát ma?

Susan egy elmormolt választ hallott, de túl halk és vontatott volt ahhoz, hogy megértse.

Egy ideig hallgatta, amint McGee beszél a beteg asszonyhoz, majd egy hosszú percig csend volt. Amikor a férfi előjött, Susan kinyújtotta a nyakát, de a doktor nem húzta el eléggé a függönyt.

- Kemény asszony - mondta a férfi jól látható csodálattal, majd Susanra kacintott, és így szólt:

- Szerintem, nagyon hasonlítanak egymásra maguk ketten.

- Ugyan már! - mondta Susan. - Én nem vagyok kemény. Ha látott volna, hogyan sántikáltam az ágy körül ma! Majdnem agyonnyomtam szegény Mrs. Bakert.

- Ugy értettem, hogy fizikailag erős - mondta McGee.

- Azt hiszem, hogy túloz. - Susan zavarba jött a férfi bókjától. Talán mégis udvarol neki? Inkább másra terelte a szót. - Ha elhúzná a függönyt, Mrs. Seiffert nézhetné velem a tévét.

- Alszik - mondta McGee. - Elaludt beszélgetés közben. Most valószínűleg tizenhat órán át nem is fog felébredni.

- De talán később mégis - erősködött Susan.

- A helyzet az, hogy ő nem akarja, hogy a függöny nyitva maradjon. Úgy látom, kicsit hiú a külsejére.

- Mrs. Baker mesélt erről, de szerintem mellettem fel tudna oldódni. Először talán zavarban lenne, de tudom, hogy gyorsan elfelejtené a problémát.

- Biztos vagyok benne, hogy a segítségére tudna lenni - mondta a férfi -, de...

- Iszonyatosan unalmas lehet egész nap csak feküdni az ágyban. Ha tévét nézne, biztosan gyorsabban telne számára az idő.

McGee megrázta a fejét. - Tudja, Susan, értem, hogy jót akar, de azt hiszem, a legjobb, ha zárva hagyjuk a függönyt, ahogy Jessie kérte. Ne feledje, hogy *haldoklik*. Talán nem is *akarja*, hogy gyorsabban menjen az idő. Talán szívesebben gondolkodik csendes magányában, mint hogy a *Dal-last* vagy a *Jefferson családot* nézze.

- Nem akartam érzéketlen lenni - mondta a lány.

- Tudom, és nem is volt az. Csak kérem, hagyja Jessie-t aludni, és ne aggódjon miatta. - Megszorította Susan kezét, megpaskolta a keze fejét, majd elengedte. - Reggel majd benézek néhány percre.

A férfi hirtelen megmozdult, majd azonnal vissza is húzódott, s Susan úgy érezte, hogy a

doktor egy pillanatig azon habozott, hogy megcsókolja-e őt.

- Aludjon jól.

- Köszönöm.

A doktor az ajtóhoz lépett, majd megállt és visszafordult. - Egyébként holnap reggelre terápiás kezelést írtam elő magának.

- Milyen kezelést?

- Fizikoterápiát. Tornát. Leginkább a lábait fogják megmozgatni, aztán beül a pezsgőfürdőbe. Egy kisegítő majd leviszi reggeli után a földszintre.

* * *

Mrs. Seiffert nem tudott egyedül enni, de a segítségére érkező nővérek mindegyike ügyelt, hogy a függöny ne nyíljon szét, így Susan most sem pillanthatta meg betegtársát.

A lány megvacsorázott, és belekezdett az egyik krimibe, amelyet nagyon élvezett, mert így legalább egy időre ki tudta verni fejéből a Harch- és Quince-hasonmásokat.

Később, végig a falnak támaszkodva, kicsoszogott a fürdőszobába, majd vissza. A visszafelé út legalább kétszer olyan hosszúnak tűnt.

Az éjszakás nővér behozta a nyugtatót, s bár Susan azt gondolta, hogy nincs rá szüksége, azért mégis bevette, és így hamarosan mélyen aludt...

- Susan... Susan... Susan...

...de ekkor egy lágyan suttogó hang óvatosan bekúszott az álmába, mire a lány hirtelen felült ijedtében.

- Susan...

Szíve vadul zakatolt, mert bármilyen kábult is volt, fenyegetést hallott kicsendülni a hangból.

Az éjjeli lámpa halvány fénnel világította be a szobát. Susan körülnézett, de senkit sem látott odabent.

Várakozott, hátha újra meghallja a nevét.

Az éjszaka azonban néma maradt.

- Ki van ott? - szólalt meg végre, hunyorogva meresztve a szemét a sötét szoba sarkai felé.

Senki sem válaszolt.

Amikor már teljesen felébredt, rájött, hogy a hang baloldaltól jött, az elfüggönyözött ágy irányából. Egy férfi hangja volt.

A függöny változatlan mozdulatlansággal ölelte körül az ágyat, ezt a félhomályban is elég jól ki tudta venni. A fehér anyag visszaverte, felerősítette a tompa fényt.

- Van ott valaki? - kérdezte. Csend.

- Mrs. Seiffert?

A függöny nem mozdult.

Semmi sem mozdult.

Az éjjeliszekrényen 3 óra 42 percet mutatott az óra.

Susan némi habozás után felkapcsolta az ágy melletti lámpát is. Az éles fény bántotta a szemét, de csak addig hagyta égve, amíg meggyőződött arról, hogy senki sem bujkál a szobában. Jessica Seiffert eltakart ágya sem tűnt már annyira fenyegetőnek, mint a sötétségben.

Eloltotta a lámpát.

Talán csak álmodtam, gondolta a lány. Talán csak álomban hívott a hang.

De mégis majdnem biztos volt benne, amióta a kómából magához tért, ez volt az első éjjel, hogy nem álmodott.

A sötétben odatapogatózott az ágy irányítójához és félig ülő helyzetbe emelte. Egy ideig hallgatózott és várakozott a sötétben.

Biztos volt benne, hogy nem fog tudni visszaaludni. A különös hang újra felidézte a Harch- és Quince-hasonmásoktól való félelmét. A nyugtató azonban nyilvánvalóan még mindig dolgozott benne, így nemsokára újra elnyomta az álmot.

Előző nap végig a levegőben lógott a vihar. Az égen szürke fellegek kavarogtak.

Most, kedden reggel, végre eleredt az égi áldás. Érkeztét csupán egyetlen hatalmas mennydörgés jelezte, ami az egész kórházat megrázta.

Susan nem látta a zuhogó esőt és a vihar tombolását, mert a szomszédos ágyat körülvevő függöny elfogta előle a kilátást. Csupán a dörgést hallotta, és a láthatatlan esőcseppek koppanását az ablakon.

Reggelire kukoricapelyhet, pirítóst, narancslevet és péksüteményt kapott, majd, a tegnapiánál kicsit bátrabban elcsoszogott a fürdőszobáig. Aztán leült az ágyra, és a kezébe vett egy újabb krimit.

Alig olvasott néhány oldalt, amikor két kisegítő érkezett egy kerek hordággal. - Azért jöttünk, hogy levigyük a fizioterápiás osztályra, Miss. Thorton - mondta az első.

Susan félretette a könyvet és felnézett. Ereiben megfagyott a vér.

Fehér köpenyt viseltek, amelyre késsel a *Willawauk Megyei Kórház* feliratot hímezték, de a két férfi nem egyszerű kisegítő volt.

Az első férfi, aki Susannal beszélt, körülbelül százhatvanöt centiméter magas lehetett, kövérkés testalkatú, haja sötétszöke, arca kerek, orra pisze, apró szemei pedig furcsán közel ültek egymáshoz. A másik valamivel magasabb volt, talán száznyolcvan centi, haja vörös, szeme barna, arcát a szeme alatt szeplők borították; nem volt kifejezetten jóképű, de azért csinosnak lehetett mondani. Nyílt tekintete, lágy vonásai egyértelműen mutatták ír származását.

A kövérkés Carl Jellicoe, a vörös hajú pedig Herbert Parker volt!

Harch és Quince barátai, akik azon a rémes éjszakán szintén jelen voltak a Mennydörgés Házában.

Lehetetlen! Csak rémálom az egész! Ezek az alakok csupán az álmában jelentek meg!

Susan azonban ébren volt. A két férfi pedig valóban itt volt!

- Jó kis vihar, ugye? - jegyezte meg Jellicoe könnyed, csevegő stílusban.

Parker Susan ágya mellé tolta a hordágyat.

Mindketten mosolyogtak rá.

Susannak feltűnt, hogy a két férfi fiatal, húsz-huszonegy évesek lehettek. A többiekhez hasonlóan rajtuk sem fogott az elmúlt tizenhárom év.

Még két hasonmás? Egy időben ugyanabban a kórházban? És mind a kettő kisegítőként dolgozik a Willawauk Megyei Kórházban? Nem lehet, ez elég nevetségesen hangzik. Képtelenség! Ennek a valószínűsége egyenlő a nullával!

És mégis ők azok! Jellicoe és Parker állt előtte, személyesen!

Hirtelen idegesen összerándult a gyomra, mert eszébe jutott, hogy Jellicoe és Parker már halottak.

A fenébe, *tényleg* halottak!

De mégis itt voltak a szobában és szélesen vigyorogtak rá!

Órület!

- Nem - mondta Susan, és próbált tőlük távolabb húzódni, egészen az ágy túlsó felére, amíg hátába bele nem nyomódott az ágy fémkerete. - Nem, sehova nem megyek magukkal, isten ments!

Jellicoe úgy tett, mintha nem értené. Parkerre nézett és így szólt:

- Csak nem kaptunk rossz információt? Azt hittem, hogy le kell vinnünk magát a 258-ból. Thortonnak hívják?

Parker benyúlt az ingzsebébe, előhúzott egy összehajtott papírt, és felolvasta:

- Itt áll, hogy Thorton, a kettőszázötvennyolcas.

Susan nem is álmodta, hogy képes lenne bármelyikük hangját tizenhárom év múltán is felismerni. Hiszen azon a szörnyű éjjelen találkozott velük először, korábban soha. A tárgyaláson Jellicoe egyetlen szót sem szólt a tanúk padján. Nem vallott be semmit. Parker tanúskodott ugyan, de csak röviden. Mégis, amikor Herbert Parker megszólalt, ahogy a papírról felolvasta, Susan döbbenően ismerte fel a férfi bostoni akcentusát, amelyet szinte teljesen elfelejtett már.

A férfi Parkerre hasonlított, és úgy is beszélt, mint ő. Biztosan Parker az!

De hát ő már halott, rég eltemették, és teste szét is oszlott a föld alatt!

Mindkét férfi értetlenkedve nézett rá.

Susan oldalt szeretett volna fordulni, hátha az éjjeliszekrényen talál valamit, amit fegyverként használhatna, de nem merte levenni róluk a tekintetét.

- Az orvos nem mondta, hogy ma reggel kezelésre visszük? - kérdezte Jellicoe.

- Menjenek innen - mondta a nő remegő hangon. - Kifelé!

A két férfi egymásra nézett.

- Ide figyeljen, igazán nincs miért aggódnia - mondta Parker. - Csak egy kis terápiás kezelésről van szó. Nem fog fájni.

- Így van - helyeselt Jellicoe is, és szélesen elvigyorodott. - Nagyon jól fogja magát érezni a fizioterápiás részlegen, Miss Thorton. - Odalépett az ágyhoz, és leengedte a korlátot. - *Imádni* fogja a pezsgőfürdőt.

- Azt mondtam, hogy kifelé! - kiáltotta Susan. - Ki innen! Menjenek a fenébe!

Jellicoe összerándult, és hátralépett.

Susan vadul megrázta a fejét. Úgy vert a szíve, hogy úgy érezte, mintha belülről kalapálták volna a koponyáját.

Ha felmászna a hordágyra és megengedné, hogy levigyék a fizioterápiára, sosem térne vissza. Azzal neki vége lenne. *Tudta*.

- Kikaparom a szemét, ha egy ujjal is hozzám nyúl! - sziszegte Susan, próbálva uralkodni hangja remegésén. - Komolyan mondtam!

- Jobb, ha hívunk egy nővért - mondta Jellicoe Parkerre nézve.

Parker kisietett a szobából.

A kórház fényei a hatalmas villámlás miatt hirtelen elhalványodtak, majd kihunytak, aztán egy pillanat múlva újra visszatért az áramellátás.

Jellicoe Susanra pillantott, és rávillantotta üres mosolyát, amelytől a lány hátán égnek állt a szőr. - Nyugodjon meg, jó? Kérem, asszonyom, nyugalom.

- Menjen innen!

- Senki sem akarja bántani. Kérem, lazítson - mondta lány, megnyugtató hangon, és békülékeny mozdulatot tett a kezével. - Senki nem akarja bántani. Mi mind a barátai vagyunk.

- A francba, ne csináljon úgy, mintha elment volna az eszem! - mondta Susan. Egyszerre félt és tajtékozott a dühtől. - Tudják, hogy nem vagyok örült! Maguk tudják, hogy mi folyik itt! *Én* még nem, de abban *biztos* vagyok, hogy maguk pontosan tudják!

A férfi csak nézett rá, de nem szólt. Szeméből és a ravasz, félmosolyából azonban gúny áradt.

- Vissza! - kiáltotta Susan. - Menjen innen! *Azonnal!*

Jellicoe a nyitott ajtóig hátrált, de nem hagyta el a szobát.

Susan a fülében hallotta szívének dobogását.

Jellicoe figyelte.

Ez nem lehet igaz, mondogatta magának idegesen. Józan gondolkodású nő vagyok. Fizikus. Nem hiszek a csodával határos véletlenekben, sőt a természetfeletti dolgokban sem. Szellemek nem léteznek. A halottak nem térnek vissza. *Soha*.

Jellicoe továbbra sem vette le róla a szemét.

Susan átkozta gyenge, ernyedte testét. Olyan erőtlen, hogy bizonyára csak néhány lépést tudna megtenni. Az életéért sem tudna harcolni.

Végül Herbert Parker visszatért egy nővérral, egy szigorú külsejű, szőke nővel, akit Susan eddig még nem látott.

- Mi történik itt? - kérdezte az ápolónő. - Miss Thorton, mi a baj?

- Ezek itt - mutatott Susan a két férfira.

- Miért? Mit csináltak? - kérdezte a nő az ágy mellé lépve.

- Bántani akarnak.

- Dehogyan, csak le szeretnék vinni a fizioterápiás osztályra az első emeletre - mondta a nővér, megnyugtatóan.

- Maga ezt nem értheti - mondta Susan, és tudta, hogy képtelen lenne most elmagyarázni a helyzetet a nőnek anélkül, hogy az örültnek ne tartaná.

Parker a szoba nyitott ajtajában állt. - Azzal fenyegetőzött, hogy kikaparja a szemünket.

Jellicoe közelebb lépett. Már az ágy végében állt. Túl közel!

- Vissza, maga szemét! - kiáltotta Susan, de a férfi nem törődött vele.

Susan így szólt az ápolónőhöz:

- Mondja meg neki, hogy ne jöjjön közelebb. Maga nem érti a helyzetet, de higgye el, hogy jó okom van félni tőle. Mondja meg neki!

- A világon semmi értelme, hogy így rettegen - felelte a nővér.

- A barátai vagyunk - mondta Jellicoe.

- Susan, tudja, hol van? - kérdezte a nővér olyan hangon, mintha egy gyerekhez, vagy egy fogyatékoshoz beszélne.

- A francba! - kiáltotta Susan egyre növekvő haraggal. - Hát, persze, hogy tudom, hogy hol vagyok! Itt vagyok a Willawauk Megyei Kórházban. Fejsérülésem volt, három hétig kómában fekvődtem, de semmilyen maradandó károsodást nem szenvedtem. Nincsenek hallucinációim, sem tév-eszméim. Nem vagyok hisztérikus, de ezek az emberek...

- Susan, megtenne valamit a kedvemért? - kérdezte a nővér ugyanazon a túlzottan negédes, leereszkedő hangon. - Megkérhetném, hogy ne kiabáljon? Kérem, hagyja abba a kiabálást és vegyen egy mély lélegzetet, hátha attól megnyugszik. Nyugodjon meg, kérem. Semmit sem tudunk megbeszélni, ha nem nyugszik meg, és nem próbálunk meg békésebb stílusban tárgyalni egymással.

- Krisztusom! - mondta Susan, és remegett az idegességtől.

- Susan, be kell adnom ezt önnek - mondta a nő, és felemelte egyik kezét, amelyben egy sárgás folyadékkal teli fecskendő volt.

- Nem - rázta meg Susan a fejét.

- Ettől meg fog nyugodni.

- Nem.

- Nem akar megnyugodni?

- Szeretném, ha tiszta lenne a fejem.

- Nem fog fájni, Susan.

- Menjen innen!

A nővér fölé hajolt. Susan ekkor felkapta a könyvet, amit addig olvasott és a nő arcába vágta.

A nővér hátralépett, így a könyv nem találta el. Jellicoe-ra nézett. - Segítene?

- Persze.

- Ne merjen közelebb jönni! - figyelmeztette Susan. Jellicoe elindult az ágy túlsó oldala felé. Susan hirtelen balra fordult, megragadta az éjjeliszekrényén álló vizespoharat és Jellicoe fejéhez vágta.

A férfi lebukott, így a pohár elvétette a célt, és a szemközti falon landolt, hatalmas csörömpöléssel.

Susan próbált valami mást keresni, amivel távol tarthatná őket.

A férfi azonban gyorsabb volt, és a lány hiába akarta megkarmolni az arcát, elkapta a csuklóját. Erősebb volt, mint amilyennek látszott. Susan nem tudott szabadulni a szorításából.

- Hagyja abba! - szólította fel a nővér.

- Nem akarunk magának rosszat - mondta Carl Jellicoe.

Susan azonban tovább folytatta a hiábavaló küzdelmet, mire Jellicoe az ágyra szorította. A lány már nem tudott megmozdulni.

Jellicoe szorosán tartotta.

A nővér ekkor feltolta Susan karját a pizsama ujját.

Susan segítségért kiáltozott és eszeveszetten kapálózott a lábával.

- Tartsa szorosabban! - mondta a nővér.

- Nem könnyű - mondta Jellicoe. - Mint egy megvadult állat.

Ez valóban igaz volt. Susant is meglepte az ereje. A rémület új energiákkal töltötte fel.

- Legalább jobban látom a vénáját. Szépen kidudorodik - jegyezte meg a nővér.

Susan felordított.

Az ápolónő gyorsan áttörölte karját egy vattacsomóval.

Susan orrát alkoholszag csapta meg. Ismét felkiáltott.

- Susan, ha nem marad nyugton, véletlenül beletörhet a tű a vénájába. Azt pedig nem szeretné, ugye?

A lány azonban tovább hánykolódott, próbált kisiklani Jellicoe szorításából.

Ekkor egy ismerős hang ütötte meg a fülét. - Mi az ördög folyik itt? Mit csinálnak velem?

A szőke ápolónő már éppen bedőfte volna a tüt Susan csupasz karjába, de a hangra visszahúzza.

Jellicoe is engedett a szorításon, és a hang irányába fordult.

Susan felemelte fejét az ágyról.

- Hisztérikus - mondta a szőke nővér.

- Egészen megvadult - mondta Jellicoe.

- Megvadult? - kérdezte Mrs. Baker hitetlenkedve, majd Susan felé fordult. - Mi a baj, kedvesem?

Susan felnézett Carl Jellicoe-ra, aki még mindig szorosan fogta csuklóját. A férfi tekintete szinte felnyársalta. Mrs. Bakerre nézett, és halkán így szólt:

- Emlékszik, mi történt velem tizenhárom évvel ezelőtt? Tegnap meséltem róla.

- Igen. - Mrs. Baker bólintott, feltette orrára a szemüveget, és figyelmesen nézett a lányra. - Természetesen, emlékszem. Szörnyű história.

- Valószínűleg megint arról az időről álmodhattam, amikor a két kisegítő bejött a szobába.

- Tehát mindez csupán egy rossz álom miatt történt? - kérdezte Mrs. Baker.

- Igen - hazudta Susan, mert szerette volna Jellicoe-t, Parkert és a szőke ápolónőt minél előbb a szobán kívül tudni. Ha végre kimennek, majd elmagyarázza Thelma Bakernek a tényleges helyzetet.

- Engedje el - mondta Mrs. Baker. - Majd én elintézem.

- Nagyon erőszakos volt - mondta Jellicoe.

- Csak a rossz álom miatt - válaszolta Mrs. Baker. - De láthatja, hogy már a tudatánál van. Elengedheti.

- Thelma - mondta a szőke nővér -, egyáltalán nem úgy tűnt, mintha aludna, amikor ezt a könyvet hozzám vágta.

- Nagyon nehéz időszakon van túl - mondta Mrs. Baker, miközben kifelé tessékelte a nőt. - Menjenek csak nyugodtan a dolgukra. Majd én beszélek Susannal.

- Szerintem... - próbálkozott a szőke nővér.

- Millie - szólalt meg Mrs. Baker -, tudod, hogy fenntartás nélkül bízom az ítélőképességében, de ez különleges eset. Majd én elintézem, bízd rám, kérlek.

Jellicoe vonakodva bár, de elengedte Susan kezét.

Susan nehézkesen felült az ágyban. Megdörzsölte a csuklóját, de még mindig érezte, ahogy Jellicoe körmei a húsába mélyednek.

A két kisegítő kioldalgott a szobából, és magukkal vitték a hordágyat is.

A szőke ápolónő habozva állt az ajtóban, végül azonban ő is elindult, s magával vitte a vattapamacst és a fecskendőt is.

Mrs. Baker körüljárta az ágyat, igyekezett kikerülni az apró üvegdarabokat. Benézett Mrs. Seiffertre a függöny mögé, aztán visszatért Susanhoz. - A kedves öreg hölgy szépen végigaludta az egész kavarodást. - Elővett egy másik vizespoharat a szekrényből és megtöltötte vízzel.

- Köszönöm - mondta Susan, és mohón megitta. Torka kiszáradt a kiabálástól, és a víz jól esett neki.

- Még kér?

- Nem, köszönöm, elég volt - mondta, és letette a poharat.

- No, akkor most kérem mondja el, hogy mi is történt pontosan - kezdte Mrs. Baker.

Susan megkönnyebbülése hamar elmúlt, s újra elhatalmasodott rajta a feszültség, a rettegés, mivel rájött, hogy az örületnek még korán sincs vége. Sőt, lehet, hogy csak most kezdődik.

MÁSODIK RÉSZ

A függöny felgördül...

7

A dörgés és villámlás elvonult, a szürke eső azonban megállíthatatlanul hullt tovább.

Susan az ágyban üldögélt, fáradt volt, és tompa.

Ágya mellett zsebre dugott kézzel Jeffrey McGee állt. - Tehát azt mondja, hogy az egyetemi diákszövetség *három* akkori emberének hasonmása itt van nálunk?

- Nem három, hanem négy!

- Micsoda?

- Nem beszéltem arról, akit tegnap láttam.

- Az talán... Quince?

- Igen.

- Őt is itt látta? Vagy csupán valakit, aki hasonlít hozzá?

- A hallban pillantottam meg, amikor a tolókosiban ültem. A kórház egyik betege, Harchhoz hasonlóan. A 216-os szobában lakik, és a neve állítólag Peter Johnson. - A lány elhallgatott egy pillanatra, majd így folytatta:

- Nagyon fiatal, tizenkilencnek gondolom.

McGee a lány arcát figyelte némán.

Susan tudta jól, hogy hangzik amit mond. Nem nézett az orvosra, inkább saját kezét bámulta.

- Ennyi idős volt Randy Lee Quince, amikor segédkezett Jerry Stein megölésében? Tizenkilenc? - kérdezte McGee.

- Igen, ő volt négyük közül a legfiatalabb.

Tudom, mire gondol most, doktor úr, futott át Susan agyán. A fejsérülésemre gondol, meg a kómára, és talán arra, hogy mégis csak van egy enyhe agykárosodásom, amit még a modern vizsgálatok sem tudtak kimutatni. Egy apró émbólia, vagy ilyesmi. Bizonyára azon gondolkodik, hogy ez az agykárosodás hatással lehet-e a szürkeállományomban arra a területre, ahol a Mennydörgés Házának emlékei raktározódtak el. Azon töri a fejét, hogy a sérülés - egy homokszem nagyságú vérrög, vagy egy megrepedt ér - okozhatja-e, hogy ezek az emlékek teljesen életre keltek a fejemben, és már jó ideje csak ezekkel az eseményekkel vagyok képes foglalkozni. Ez az apró kis pont a fejemben az oka annak, hogy azt hiszem, a gyilkosok körülöttem ólálkodnak? A csudába, hát fogalmam sincs, mi történik velem, szóval kedves Dr. McGee, magát sem hibáztatom a kétségei és a zavarodottsága miatt.

- Tehát már négyen vannak - szólalt meg a férfi. - Négy hasonmás, és mind itt vannak a mi kórházunkban!

- Hát, ...nem is tudom.

- De hiszen épp az imént mondta, hogy...

- Igen, tényleg nagyon hasonlítanak Jerry gyilkosaira, de fogalmam sincs, hogy csupán a hasonmásaik-e vagy...

- Igen?

- Vagy valami mások.

- Mint például?

- Parker és Jellicoe esetében...

- Kérem, folytassa - sürgette a doktor.

Susan képtelen volt hangosan gondolkodni a szellemek létezéséről. Amikor Carl Jellicoe le-szorította az ágyra, a kezei olyan szorosan és fájdalmasan kulcsolódtak Susan karjai köré, hogy minden természetfeletti magyarázatot ki lehetett zárni.

- Susan?

A lány végre a férfi szemébe mert nézni.

- Folytassa - mondta McGee bátorítóan. - Ha azt gondolja, hogy a két kisegítő nem csak Jellicoe és Parker hasonmásai, hanem valami mások, akkor megosztaná velem, hogy maga szerint kicsodák?

- Istenem - kezdte Susan -, nem is tudom. Ami azt illeti, fogalmam sincs, hogyan magyarázam el magának, vagy akár magamnak. Nem tudom, mit gondoljak. Csak azt mondhatom, amit a saját szememmel láttam, vagy azt hiszem, hogy láttam.

- Nem akarom nyomasztani ezzel az üggyel - szólalt meg ekkor a férfi. - Tudom, hogy nem lehet könnyű beszélni róla.

A lány sajnálatot vélt felfedezni a doktor csillogó kék szemében, s azonnal elkapta róla a te-

kintetét. Nem akart szánalmat ébreszteni senkiben, főleg nem Jeffrey McGee-ben.

A férfi egy ideig hallgatott és elgondolkodva a padlót bámulta.

Susan megtörölte izzadó tenyerét és hátradőlt az ágyon. Lehunyta szemeit.

- Lenne egy javaslatom - szólalt meg a doktor.

- Mi lenne az?

- Azt hiszem, nem fog lelkesedni érte.

- Azért csak mondja el.

- Engedje meg, hogy idehozassam Bradleyt és O'Harát.

- Jellicoe-t és Parkert akart mondani?

- Az igazi nevük Bradley és O'Hara.

- Mrs. Baker is ezt mondta.

- Hadd hívjam őket ide. Majd megkérem mindkettőt, hogy beszéljenek magukról. Mondják el, hogy hol születtek, hová jártak iskolába, és mióta dolgoznak nálunk. Aztán maga is feltehet nekik kérdéseket, bármit kérdezhet tőlük. Talán, ha beszélget velük, és jobban megismeri őket...

- Akkor remélhetőleg belátom, hogy mégsem hasonlítanak annyira Parkerre és Jellicoe-ra - fejezte be a lány a mondatot.

A férfi közelebb lépett, és Susan vállára tette a kezét. A lány felnézett, de megint csak sajnálatot látott a szemében. - Annyira elképzelhetetlen ez? - kérdezte a doktor.

- Nem, egyáltalán nem - mondta Susan. - Sőt, teljesen valószínűnek tartom, hogy megváltozik a véleményem.

Dr. McGee meglepődött a lány válaszában.

- Tisztában vagyok vele - folytatta Susan -, hogy a problémám szinte biztosan lelki eredetű, vagy valamilyen agyi rendellenesség következménye, amely a baleset miatt, vagy talán a kóma három hete alatt alakult ki.

McGee megrázta a fejét, és elmosolyodott: most rajta volt a sor, hogy zavarba jöjjön attól, amit Susan mondott. - Folyton kimegy a fejből, hogy maga végül is fizikus.

- Köszönöm a bókot, Dr. McGee.

A férfi láthatóan megkönnyebbült a nő megjegyzésétől, és azonnal elkapta kezét a válláról. Leült mellé. Ettől az önkéntelen, kissé gyerekes mozdulattól Jeffrey McGee még vonzóbbnak tűnt Susan szemében. - Tudja, már egy ideje azon tűnődöm, hogyan mondjam el anélkül, hogy megbántsam, hogy ez az egész hasonmás-história valószínűleg csupán a képzeletének szüleménye, most pedig kiderül, hogy mindvégig ugyanezt gondolta. Ez pedig azt jelenti, hogy az előbb vázolt két diagnózis közül legalább az egyiket most azonnal kizárhatjuk. Szóval, valószínűleg semmilyen lelki eredetű problémája nincs, mert ahhoz túlságosan is kiegyensúlyozott, és ez fantasztikus!

- De az agyi rendellenességre még mindig jó eséllyel pályázhatok - mondta Susan, némi iróniával.

A férfit azonnal kijózanította e mondat. - Nos, igen, de én egészen bizonyos vagyok benne, hogy nem agyvérzés vagy ehhez hasonló a gond. Ha arról lenne szó, nem hinném, hogy ilyen formában lenne. Még a kóma idején elvégeztük a CT-s agyvizsgálatot, de ott sem mutatkozott semmi rendellenesség. Bizonyára valami apró, kezelhető elváltozásról lehet szó.

Susan bólintott.

- Ugyanakkor még mindig retteg Bradleytől és O'Harától, meg a másik kettőtől - állapította meg a doktor.

- Igen.

- Holott már tudja, hogy csupán a képzelete szüleményei.

- Valószínűleg azok.

- Nem szabad, hogy a stressz és a depresszió visszavesse a gyógyulásban - mondta a férfi gondterhelten.

- Azt hiszem, meg tudok birkózni vele.

- Bízom benne, hogy így lesz - felelte McGee.

Legalábbis remélem, hogy valóban képes leszek legyűrni a félelmet, gondolta Susan. Tudom, hogy nincs itt semmiféle agyi rendellenesség. Az érzévek persze erre mutatnak, de én tudom, hogy nem így van. Csupán egyetlen válasz tűnik helyesnek: a négy férfi Harch, Quince, Jellicoe és Parker kiköpött mása. Nem csak én látom így, hanem a valóságban is ez a helyzet. És ez a négy alak

akar tőlem valamit, valószínűleg az életemet.

- Jó, akkor essünk túl rajta. Hozza ide Jellicoe-t és Parkert, kíváncsi vagyok, hogyan viselkednek - mondta Susan.

- Illetve Bradleyt és O'Harát.

- Ha magának így jobban tetszik.

- Figyeljen, Susan, ha továbbra is Jellicoe-ként és Parkerként gondol rájuk, akkor annak is fogja látni őket. Ez pedig mit sem segít az észlelési zavarain. Kérem, próbálja őket Denny Bradleyként és Pat O'Haraként felfogni, s akkor talán nem fél majd tőlük annyira.

- Megpróbálom, bár most is tökéletesen úgy néznek ki, mint Jellicoe és Parker, és szívesebben randevúznék egy ördögűzővel, mint hogy őket lássam.

A férfi felnevetett, Susan azonban komoly maradt.

* * *

McGee röviden vázolta a helyzetet Bradley és O'Hara előtt, mielőtt beléptek a szobába. A két férfi határozottan aggódott Susan állapota miatt, és készségesen a segítségére álltak mindenben.

A lány igyekezett nem mutatni, hogy jelenlétük mennyire felzaklatja. Gyomra görcsbe rándult, szíve pedig hevesen zakatolt, de azért próbált mosolyt erőltetni az arcára, és igyekezett nyugodtnak tűnni. Esélyt akart adni McGee-nek, hogy bebizonyítsa, a két férfi - ha közelebbről is megismeri őket - valóban csak két átlagos, ártalmatlan fiatalember.

McGee megállt az ágya mellett, egyik kezét az ágy korlátjára tette, és beszélgetés közben néha bátorítólag megérintette a lány vállát.

A két kisegítő az ágy végénél állt meg. Eleinte kissé megilletődötten viselkedtek, mint a kisiskolások, akik a tábla előtt felelnek, de lassanként felengedtek.

Dennis Bradley szólalt meg elsőnek. Ő volt az, aki Susant leszorította az ágyra.

- Először is - kezdte Bradley -, szeretnék bocsánatot kérni a viselkedésemért. Talán kissé durván bántam magával. Nem volt szándékos, higgye el, csak nagyon megrémített a viselkedése. - Zavarában egyik lábáról a másikra állt.

- Semmi baj - mondta Susan, bár még mindig érezte a férfi, húsába vájó ujjait a karján. - Én is féltém. Azt hiszem, inkább én tartozom magának bocsánatkéréssel. Sőt, mindkettőjüktől szeretnék bocsánatot kérni.

McGee aztán Bradleyt kérte, hogy beszéljen magáról. A férfi Tucsonban, Arizonában született húsz évvel ezelőtt, júliusban. A szülei akkor költöztek Oregon államba, Portlandbe, amikor a fiú kilencéves volt. Egy nővére volt. Elvégzett egy kétéves tanfolyamot, majd további szakkurzusokra járt. Egy évvel ezelőtt kapott Willawaukban állást, mint kisegítő és mentős asszisztens. Susan öszszes kérdésére válaszolt. Őszinte volt és segítőkész.

Ezután következett Patrick O'Hara, a vörös hajú, aki szintén rendkívül készségesnek mutatkozott. A fiú Bostonban született, és ott is nőtt fel, ír katolikus családban. Sosem ismert Herbert Parker nevű személyt. Egy fivére volt. Sosem járt a Briarstead Főiskolára Pennsylvaniába, sőt nem is hallott róla egészen mostanáig. Három évvel ezelőtt, tizenhét évesen jött át nyugatra. Tizenhat, talán tizenhét hónapja dolgozik a Willawauk Kórházban.

Susan kénytelen volt elismerni, hogy mind Dennis Bradley, mind Pat O'Hara teljesen ártalmatlannak tűnik. Most már végképp nem tudott logikus érvet mondani, amiért tartania kellene tőlük.

A két férfi azonban továbbra is úgy nézett ki, mint Carl Jellicoe és Herbert Parker. *Pontosan úgy.*

Susannak az volt az érzése, hogy nem számít, mit mond a két férfi, mégsem azok, akiknek beállítják magukat. Hogy hazudnak, mint a vízfolyás, és hogy ez a színjáték csupán elterelő hadművelet.

De természetesen előfordulhat, hogy csak dühöngő üldözési mániám van, gondolta.

Amikor a két kisegítő elhagyta a szobát, McGee megszólalt:

- Nos?

- Nem sikerült. Hiába gondoltam rájuk Bradleyként és O'Haraként, továbbra is Jellicoe-t és Parkert láttam.

- Tudja, hogy ez se nem bizonyítja, se nem cáfolja az elképzelést, hogy agysérülésből származó érzékelési problémákkal küzd.

- Igen.

- Jó, akkor holnap első dolgunk lesz, hogy néhány vizsgálatot megcsináljunk. A röntgennel kezdjük.

A lány bólintott.

McGee felsóhajtott. - Reménykedtem, hogy ha beszél velük, majd valamelyest megnyugszik.

- De a helyzet nem lett jobb.

- Nem szeretném, ha eluralkodna magán a pánik és a nyugtalanság, mert az lassítja a gyógyulást. Azt hiszem, nincs értelme további ellenérvekkel előállnom, ugye?

- Valóban nincs. Ahogy mondtam, az eszemmel elfogadom a magyarázatát, másik oldalról azonban folyton az a benyomásom, hogy megint itt vannak azok négyen, és ellenem szövetkeznek.

Susan fázni kezdett, így bedugta kezét a paplan alá.

- Nézze - mondta McGee, még mindig az észérveket keresve -, talán valóban jó oka van a gyanakvásra Richmonddal és Johnsonnal szemben. Nem valószínű, de előfordulhat, hogy valóban ők Harch és Quince, csak új nevek mögé bújtak.

- Nahát, pedig azt hittem, az a célja, hogy megnyugtasson - jegyezte meg a lány.

- Csak azt akartam mondani, hogy egyáltalán nincs oka gyanakodni Bradleyre és O'Harára, hiszen Jellicoe és Parker már halottak.

- Igen, tudom, már meghaltak.

- Nem kéne, hogy rossz érzése legyen velük kapcsolatban.

- Nem tehetek róla, ha mégis van.

- Sőt, biztos, hogy Bradley és O'Hara nem úgy kerültek ide, mint valami szövevényes összeküvés résztvevői, hogy kiegyenlítsék a számlájukat a maga tizenhárom évvel ezelőtti tanúskodása miatt. Már jóval azelőtt itt dolgoztak, hogy maga elkezdte tervezni oregoni vakációját, sőt jóval azelőtt, hogy valaha is hallott volna a Viewtop Fogadóról. Azt hiszi, hogy valaki, csodával határos módon, előre tudta, hogy balesete lesz egy napon, itt a környéken, és éppen ebbe a kórházba, Willawaukba hozzák majd? És ezért valaki tizenhét hónappal ezelőtt munkát szerzett nálunk O'Harának, majd egy évvel ezelőtt Dennis Bradleynek is?

Susan arca lángolt a szégyentől. - Természetesen, nem - mondta.

- Akkor jó.

- Butaság.

- Igen, tudom. Tehát ne fogadja ennyire idegesen Bradley és O'Hara jelenlétét.

- És mégsem érzem magamat biztonságban a társaságukban.

- Pedig annyira szeretném, ha máshogy érezne.

A lány feszültsége ekkor elért a csúcspontra és kirobbant. - A fenébe! Azt hiszi, hogy nekem örömet okoz, hogy saját érzelmeim rabja vagyok? És a félelem tehetetlen áldozata? *Gyűlölöm!* Ez nem én vagyok. Nem jellemző rám az ilyen viselkedés. Kicsúszott a kezemből az irányítás. Soha az életben, érti, soha nem hoztam döntést kizárólag érzelmi alapon! Fizikus vagyok, az ég szerelmére! Egész életemben a tudományban hittem, az értelemben. És erre mindig büszke is voltam. Egy világban, ami néha olyan, mint egy bolondokháza! Büszke voltam a józan eszemre, az állandó kiegyensúlyozottságomra és a racionalitásomra. Hát nem érti? Nem látja, hogy milyen hatással van rám ez az egész? Rám, aki már gyerekként is a tudományok és a matematika iránt érdeklődtem?

És Susan hirtelen, a legnagyobb meglepetésére, elsírta magát. Csak nehezen, jó néhány perc múlva tudott ismét megszólalni. - Életem legnagyobb részét egyedül töltöttem. Főleg éjszakánként gyakran jutott eszembe, hogy talán valami hiányzik belőlem. Egy aprócska részlet, ami ahhoz kell, hogy igazán embernek érezd magadat. Másnak éreztem magamat, mint a legtöbb ember, mintha egy másik fajhoz tartoztam volna. Mintha rajtam kívül mindenki mást az érzelmek és az értelem egyforma arányban vezérelt volna. Az emberek sokszor hoznak érzelmi döntéseket, félredobják a rációt, és egészen abszurd dolgokat tesznek, csak mert így esik jól. *Csak azért, mert jólesik!* Én soha életben nem tettem semmit azért, mert jólesik. Pedig a barátaim és ismerőseim között is jócskán akadt, akik átengedték magukat az érzelmeiknek... és láttam rajtuk, hogy *élvezik!* Ez nekem sosem ment! Sosem voltam erre képes. Túl feszült vagyok, túl fegyelmezett. Mindig fegyelmezem magamat. Még anyám halála miatt sem sírtam. Jó, hétévesen talán túl fiatal voltam, hogy megértsem, sírnom kéne. De később, az apám halálakor sem ejtettem egyetlen könnyet sem. A temetkezési vállal-

kozónál mindent elintéztem, megrendeltem a virágot, kiásattam a sírt, minden aprósággal törődtem dicséretre méltó hatékonysággal, de nem *sírtam* érte. Pedig szerettem anyámat, rátarti jelleme elle- nére is, sőt még most is iszonyúan hiányzik, de mégsem sírtam. *A francba*. Nem sírtam. Sőt, mindig azt hajtogattam magamban, hogy jó, hogy más vagyok, mint a többi ember, hogy jobb ember va- gyok, mint ők, magasabb rendű, mint a tömeg. Büszke voltam megingathatatlan önfegyelmemre, és erre alapoztam az egész életemet. - Susan rázkódott a zokogástól. Összefonta karját maga előtt, és McGee-re nézett. A férfi döbbenten meredt rá. Susan nem tudott megálljt parancsolni a feltörő érze- lemáradatnak. - Az egész rohadt életemet erre tettem fel. Lehet, hogy vannak, akik semmi izgalma- sat nem látnak bennem, de én is ember vagyok. Egész mostanáig békében éltem önmagammal, és most itt van ez a képtelen história. Tudom, hogy teljesen irracionális bennem a félelem Richmond- tól, Johnstól, Bradleytól és O'Harától... de akkor is ezt érzem. Nem tehetek róla. Valami elké- pesztően bizarr, sőt talán megmagyarázhatatlan dolog történik velem. Elvesztettem az önkontrollo- mat, átadtam magamat az érzéseimnek. Az lettem, ami soha nem akartam lenni. Elárultam, ami va- lójában voltam, átléptem rajta, és magam mögött hagytam. Már nem az a Susan Thorton vagyok, aki voltam... és ez... megőrjít.

A lány lehajtotta a fejét. Átölelte karjaival térdét, és zokogott.

McGee eleinte képtelen volt megszólalni, aztán odanyújtott neki néhány papír zsebkendőt.

- Sajnálom, Susan - mondta a férfi. - Jól van? - kérdezte néhány pillanattal később.

Hozott neki egy pohár vizet, de a lány nem kérte. A doktor zavarban volt.

- Mit tehetek még? - kérdezte a lányt, de nem kapott választ. Aztán megérintette a vállát, és átölelte.

Susan a férfi vállára hajtotta a fejét, és görcsösen zokogott. Lassan ráébredt, hogy a könnyek nem teszik szánalmasabbá a férfi előtt, éppen ellenkezőleg, rájött, hogy a sírás megtisztítja, és erő- vel tölti fel, kimossa belőle a fájdalmat és a kétségbeesést.

- Minden rendben van, Susan - mondta a férfi. - Semmi baj nem lesz. Nincs egyedül, rám számíthat.

McGee próbálta megvigasztalni, és Susan számára furcsa volt ez az érzés, hiszen még soha senki nem tett ilyet érte. Talán mert soha nem is engedte.

* * *

Néhány perc elteltével a lány sírása kissé alábbhagyott.

- Papír zsebkendőt? - kérdezte Dr. McGee.

- Nem, köszönöm.

- Hogy érzi magát?

- Mint akin átment egy úthenger.

- Igazán sajnálom.

- Nem maga tehet róla.

- Folyton piszkáltam magát Bradley és O'Hara miatt.

- Nem, egyáltalán nem. Tudom, hogy csak segíteni próbált.

- Attól tartok, nem sikerült.

- Pedig valóban segített. Arra kényszerített, hogy szembenézzek valamivel, amivel eddig nem mertem. Nem vagyok olyan erős, mint képzeltem. Más vagyok, mint aminek hittem magamat.

- Amit magáról mondott..., arról, hogy más, mint a többi ember... szóval azt komolyan gon- dolta?

- Igen.

- Ennyi éven át?

- Igen.

- De mindenki életében van egy pillanat, amikor minden megváltozik.

- Már tudom.

- Nem olyan nagy baj, ha néha elveszítjük az önuralmunkat - mondta a férfi.

- Ez velem elég sűrűn előfordult mostanában. Túlságosan is sűrűn - válaszolta Susan.

A férfi egyik kezével megfogta a nő állát, felemelte a fejét és mélyen a szemébe nézett.

- Bármilyen is a baj, legyen az bármilyen apróság, esküszöm, meg fogom találni. És akkor újra jól érzi majd magát, Susan. Elhiszi?

- Igen - mondta a nő, és tudta, hogy most, életében először, hajlandó sorsát egy másik ember

kezébe tenni.

- Kitaláljuk, mi okozza az észlelési zavart, a különös komplexust, hogy mindig a Mennydörgés Házára gondol, és orvosoljuk. Nem kell úgy élnie az életét, hogy állandóan Ernest Harchot és azt a másik három férfit látja vadidegenek arcán.

- Jó, amíg meg nem találja a betegségem okát és meg nem gyógyít, próbálom valahogy elviselni ezt az örületet a halottakkal, akik hirtelen visszatérnek az életbe, méghozzá kórházi kiséítő képében. Mindent megteszek, ami tőlem telik.

- Meg tudja csinálni.

- De ettől még nem fogok kevésbé reszketni.

- Legalább már van bártorsága beismerni, hogy fél - mondta az orvos.

A nő elmosolyodott, és kifújta az orrát.

Dr. McGee egy pillanatig még elgondolkodva üldögélt a lány ágya szélén, aztán így szólt:

- Ha legközelebb úgy gondolja, hogy Harchot, Jellicoe-t, Quince-et vagy Parkert látja, már tudom, mit kell tennie, hogy ne rémüljön meg tőlük annyira.

- Kíváncsi vagyok.

- Amikor rezidensként dolgoztam egy seattle-i kórházban, még valamikor az özönvíz előtti időkben, számos kábítószer-túladagolós esettel kellett foglalkoznom. A sürgősségi ügyeleten gyakran jelentek meg drogosok, sokszor a rendőrség hozta be őket. Szinte mindegyiknek különös hallucinációi voltak. Előfordult, hogy valódi fegyverrel lövöldöztek a képzeletbeli fantomokra. Mindegy, milyen anyagot használtak, LSD-t, PCP-t, vagy mást, sosem csupán egy ellentétes hatást kiváltó szerrel kezeltük a betegeket. Beszélgettünk is velük, bátorítottuk őket, hogy próbáljanak ellazulni. Fogtuk a kezüket, hogy megnyugodjanak. Elmondtuk nekik, hogy a mumus, akit látnak, valójában nem létezik. És tudja, mi történt? A módszerünk rendszerint működött, és sikerült megnyugtatni a betegeket, tehát a beszélgetés többnyire hatásosabbnak bizonyult, mint az ellentétes hatást kiváltó szer, amit adtunk neki.

- És szeretné, ha én is ezt a módszert alkalmaznám, ha megpillantom azokat a férfiakat? Próbáljam meggyőzni magamat?

- Igen.

- Mondogassam magamnak, hogy nem is léteznek?

- Igen. Mondogassa, hogy nem léteznek, tehát nem is bánthatják.

- Mintha a vámpírokat akarnám elijeszteni egy imával?

- Valahogy úgy. Az a lényeg, hogy ne habozzon, és ne féljen akár imádkozni is, ha kell.

- Sosem voltam különösebben vallásos.

- Nem számít. Csinálja azt, amiről úgy gondolja, hogy segíthet. Ami segít nyugodtnak maradnia, míg én elő nem tudok állni valami használható orvosi megoldással.

- Rendben van. Megteszem, amit mond.

- Örömmel látom, hogy végre hajlandó engedelmes betegként viselkedni.

Susan elmosolyodott.

A férfi az órájára pillantott.

- Azt hiszem, elkésett miattam - szólalt meg Susan.

- Csak néhány percet. Semmiség.

- Sajnálom.

- Ne aggódjon emiatt. Ma reggel egyébként is csupa hipochonderrel van randevúm.

A nő felnevetett. Meglepődött, hogy még egyáltalán képes nevetni.

A doktor egy puszit nyomott Susan arcára, majd gyorsan felegyenesedett. - Most pedig használja ki a délelőttöt, és pihenjen. Olvasson, tévézzen, lazítson, és terelje el a figyelmét a Mennydörgés Házáról.

- Majd behívom a négy hasonmást, és nagy pókerpartit csapunk - mondta Susan.

McGee megrázta a fejét, és elmosolyodott. - Úgy látom, gyorsan visszanyerte a jókedvét.

- Csak engedelmeskedem az orvosom utasításainak. Ő azt akarja, hogy próbáljam a jó oldalról szemlélni az eseményeket.

- Mrs. Bakernek igaza van.

- Miben?

- Hogy maga nagyon bátor nő.

- Túl gyorsan von le pozitív következtetéseket. - mondta Susan zavartan, a paplant igazgatva.

- Mrs. Baker? Ő ugyan nem!

- Kérem, egyen meg mindent, amit ebédre kap - figyelmeztette McGee. - Aztán délután szépen vegyen részt a fizioterápián, amire ma délelőtt kellett volna mennie.

Susan hirtelen görcsbe rándult a rémülettől, amit persze McGee is észrevett. - Ez nagyon fontos, Susan. Szüksége van a fizioterápiára, mert így gyorsabban meggyógyul. És ha netán találunk még valami elváltozást, és újra kellene operálni, sokkal gyorsabban felépül a műtét után, ha jobb a fizikai erőnléte.

A lány megadóan felelt:

- Igaza van.

- Örülök, hogy így gondolja.

- De kérem...

- Igen?

- Ne Jelli... - kezdte Susan. - Ne Bradleyt vagy O'Harát küldje értem, jó?

- Megígérem. Vannak még kisegítőink bőven.

- Köszönöm.

- És kérem, ne szomorkodjon.

A megjegyzés hallatán Susan felemelte a fejét, és próbált bizakodó arckifejezést erőltetni magára.

- Valamivel jobb - mondta a férfi. - Gondoljon arra, hogy mit érezhetett Sylvester Stallone a *Rockyban*.

- Szóval ön szerint hasonlítok hozzá?

- Hát... talán inkább Marlon Brandóra.

- Maga aztán tudja, hogyan kell hízelegni a nőknek, doki!

- Hát, igen. Igazi nőfaló vagyok. - A férfi Susanra kacsintott. - Az esti vizitnél találkozunk.

Azzal a férfi kilépett a szobából.

Susan egyedül maradt. Illetve Jessica Seiffert társaságában, ami majdnem olyan volt, mintha egyedül lett volna.

Egyre csak az elfüggönyözött ágyat nézte. Semmi mozgást, egyetlen neszt sem hallott bentről.

De nem akart egyedül lenni, ezért megszólalt:

- Mrs. Seiffert?

Nem jött válasz.

Átfutott a fején, hogy felkel, és odasétál a másik ágyhoz, hogy megnézzze, jól van-e az idős hölgy, de valami megmagyarázhatatlan okból nem merte széthúzni a függönyt.

8

Susan próbált eleget tenni a doktor elvárásainak. Elővett egy könyvet, és egy ideig olvasott, de nem igazán érdekelte a történet. Bekapcsolta a tévét, de nem tudott olyan programot találni, ami huzamosabban lekötötte volna a figyelmét. Az egyetlen dolog, ami igazán foglalkoztatta a négy hasonló és kórházbeli megjelenésük oka volt. Vajon mit akarnak tőle? McGee tanácsa ellenére a délelőtti nagy részét azzal töltötte, hogy folyamatos rettegés közepette Harchról és három társáról elmélkedett.

Szorongva várta, hogy levigyék a terápiára. Nem mintha a szobájában nagyobb biztonságban érezte volna magát, de legalább számára ismert területen volt. Nem akart oda lemenni. Minduntalan a fülében csengett, amit Jellicoe... illetve *Dennis Bradley* mondott: *Azért jöttünk, hogy levigyük a fizioterápiára.* A mondat még most is fenyegetően visszhangzott a fejében.

Hogy *levigyék*.

Büntudatot érzett, amiért figyelmen kívül hagyta McGee egyéb tanácsait, ezért legalább annyit betartott, hogy mindent megevett, amit ebédre felszolgáltak neki.

Az elítélt nő elfogyasztja halála előtti utolsó, bőséges vacsoráját, jutott eszébe keserűen. Az-

tán, önmagára haragudva azt gondolta: *A francba, ebből elég! Szedd össze magadat, Thorton!*

Amint végzett az ebéddel, megszólalt a telefon. Kollégái hívták a Milestone-ból. Nem emlékezett rájuk, de azért igyekezett hozzájuk kedves lenni, mintha a barátai lennének. A beszélgetés azonban így is kissé kínos volt számára, ezért megkönnyebbülést érzett, amikor végre letehetette a telefont.

Ebéd után egy órával két új kiségitő jelent meg egy kerek hordággal.

Az első egy tagbaszakadt, ötven körüli, sörpocakos férfi volt. Haja és bajusza már erősen őszült. - Hello, kislány! Maga rendelt taxit?

A másik férfi harmincöt éves lehetett. Kopasz volt, sima, szinte gyermekien fiatalos arccal. - Azért jöttük, hogy levigyük tornázni.

- Limuzint vártam - mondta Susan.

- Ugyan, drágám, mi a baja ezzel? - kérdezte az idősebb, és végigsimította a hordágyat, mintha az egy elegáns autó lenne. - Figyelje csak meg ezt a klasszikus vonalvezetést! - mondta, majd a hordágy párnázott részére mutatott és így folytatta: - Nézze ezt a kárpitot! Mindenből a legjobb és a legszebb!

A kopasz ekkor így folytatta:

- Különben is, ismer még egy közlekedési eszközt a limuzinon kívül, amelyben fekvé utazhat, mint ebben itt?

- Rádásul sofőrrel? - jegyezte meg az idősebb, és leengedte a hordágy korlátját.

- Két sofőrrel! - mondta a kopasz és közelebb tolta az ágyhoz a hordágyat. - Egyébként Phil vagyok, a társamat pedig Elmer Murphynek hívják.

- Szólíthat Murfnek.

Susant szórakoztatta a két férfi fecsegése. Barátságosak voltak, és mindent megtettek azért, hogy oldják a lány feszültségét. Susan elszántan küzdött, hogy ne okozzon csalódást McGee-nek, s ez erőt adott neki. Lecsúszott az ágyról, hogy átmásszon a hordágyra. - Maguk mindig így viselkednek? - szólalt meg, amikor elhelyezkedett.

- Hogyan? - kérdezte Murf.

- Ilyen elbűvölően - válaszolt helyette Phil, s egy meglehetősen kemény párnát csúsztatott Susan feje alá.

- Hát, igen - mondta Murf. - Mindig.

- Cary Grant komor fickó hozzánk képest.

- Már így születünk, tudja.

- Ha felüt egy lexikont az „elbűvölő” címszónál, biztosan megtalálja az arcképünket illusztrációként.

Vastag plédet terítettek rá, majd átcsatolták egy szíjjal, hogy le ne csússzon róla, aztán kigurították a folyosóra.

Lefelé.

Hogy elterelje gondolatait arról, hová viszik, Susan kérdezősködni kezdett. - Miért ez a hordágy? Miért nem egyszerű toloszéket hoztak?

- A toloszékes betegekkel nem lehet bírni - magyarázta Phil.

- Állandóan izegnek-mozognak - mondta Murf.

- Ha akár tíz másodpercre is egyedül hagyunk egy toloszékes beteget... - kezdte Phil.

- ...mire észbe kapunk, már talán egészen Mezopotámiáig szaladt - fejezte be a mondatot Murf.

Ekkor a lifthez értek, és Murf megnyomta a hívógombot.

- Szép hely - jegyezte meg Phil, amikor az ajtók kinyíltak.

- Micsoda? - kérdezte Murf. - Ez a lift? Hát, fura ízlésed van.

- Nem - mondta Phil. - Mezopotámia.

- Már voltál ott?

- Aha, minden télen ott töltök egy hetet.

- Tudod, Mezopotámiát már nem találod meg a térképen.

- Remélem, ezt az ott lakók nem tudják - jegyezte meg Phil.

Tovább beszélgettek, míg le nem értek az első emeletre, a fizioterápiás osztályra. Ott a két férfi átadta Susant Mrs. Florence Atkinsonnak, aki a kórház fizioterápiás kezeléseit irányította.

Florence Atkinson alacsony, sötét hajú, vékony nő volt. Csupa energia és vibrálás. Ő vezette Susan félórás gyógytorna-foglalkozását, amelynek során különböző gépeket használt, hogy megmozgassa a lány testének összes izomcsoportját. A gyakorlatok nem voltak megerőltetőek, legalábbis egy egészséges ember semmiképpen sem találta volna annak. - Most néhány alkalommal - mondta Mrs. Atkinson - elsősorban a passzív gyakorlatokra koncentrálunk majd. - Az első félóra végén Susannak már minden porcikája sajtolt, és nagyon fáradtnak érezte magát. A torna végén a terapeuta megmasszírozta a lányt, majd Susan pezsgőfürdőt vett. A forró, kavargó víz a maradék feszültséget is kiszippantotta belőle, így testét már nem csupán lazának, hanem szinte cseppfolyósnak érezte. A legnagyobb élmény az volt, hogy letusolhatott egy ülésel ellátott és kapaszkodóval felszerelt zuhanyozófülkében. A forró víz és gőz alatt végre újra érezhette a szappan üdítő illatát.

Miközben a lány egy öltözőasztal tükre előtt üldögélt, Florence Atkinson megszáritotta Susan haját egy hajszáritóval. Végre ismét alkalma volt tükörbe nézni, és örömmel látta, hogy szeme alól eltűntek a táskák. Szeme körül a bőr még mindig kissé elszíneződött, arca azonban már visszanyerte színét. Homlokán a seb is halványodott, és a duzzanat is kezdett lelohadni. Valóban úgy tűnt, hogy a seb nyomtalanul elmúlik majd.

Újra belebújt zöld pizsamájába, felmászott a kerek hordágyra, majd Mrs. Atkinson kitolta őt a fizioterápiás osztály várótermébe. - Phil és Murf nemsokára önért jönnek.

- Nem kell nagyon sietniük. Úgy érzem, mintha az óceánban lebegnék. Most akár az idők végéig el tudnék itt heverészni - mondta a lány, és elgondolkozott, hogy a csudában volt képes annyira rettegni attól, hogy ide lehozzák.

Néhány percen át a mennyezetet bámulta, majd álmosan lehunyta a szemeit és ásított.

- Nagyon elégedetnek látszik, Phil.

- Igen, Murf.

A lány kinyitotta a szemét, és rájuk mosolygott.

- Pedig nem lenne szabad túlságosan elkényeztetni a betegeket - mondta Phil.

- Masszázs, pezsgőfürdő, sofőrök...

- Hamarosan már az ágyba kéri a reggelit is!

- Micsoda hely ez, Phil, kórház vagy golfklub?

- Néha én is elgondolkodom ezen, Murf.

- Maguk a Willawauk Kórház Stan és Panja, esküszöm! - szólalt meg ekkor Susan. A két férfi kitolta Susant a váróból.

- Stan és Pan? - kérdezte Murf. - Nem is rossz.

Befordultak a sarkon a hosszú főfolyosó irányába. Susan felemelte a fejét, és látta, hogy a folyosó teljesen kihalt. Ez volt az első alkalom, hogy a folyton nyüzsgő kórházban üres folyosót látott.

Odaértek a liftekhez.

- Nos, Miss Thorton, reméljük élvezte a kis utazást - mondta Phil.

- Rendkívüli módon - válaszolt a nő.

- Az utazás többi része is hasonlóan izgalmas lesz, ezt garantálhatom - mondta Phil.

A liftajtó kinyílt Susan fejénél.

Phil és Murf betolták a lányt a liftbe, de nem követték.

Odabent Susan nem volt egyedül. Négy alak volt ott rajta kívül. Ők négyen. Harch, Quince, Jellicoe és Parker. Harch és Quince kórházi pizsamát és köntöst viselt; ők baloldalt várakoztak. Jellicoe és Parker pedig egyenruhában vigyorogtak Susan jobb oldalán.

A lány döbbenten és hitetlenkedve emelte fel a fejét. Visszanézett Philre és Murfre, akik a lift előtt álltak, és mosolyogva figyelték az eseményeket. Kedvesen integettek neki búcsúzóul, majd a liftajtók bezáródtak.

A lift elindult felfelé.

Ernest Harch megnyomott egy gombot, mire a lift hirtelen megállt két emelet között. A férfi ekkor lenézett Susanra. Fagyos pillantása szinte felnyársalta a lányt.

- Hello, te rohadt ribanc! Micsoda véletlen, hogy épp itt kell összefutnunk!

Jellicoe kuncogni kezdett. Az artikulátlan, rőfögésszerű hangtól szinte arca is olyanná vált, mint egy disznóé.

- Az - mondta a lány halkán.

- Nem akarsz kiabálni? – kérdezte Parker idétlenül vihogva.

- Pedig reméltük, hogy sikítasz majd - mondta Quince, akinek az arcát szintén eltorzította a gonosz vigyor.

- Annyira meg van lepődve, hogy még kiabálni sincs kedve - szólalt meg Jellicoe, és újra elnevette magát.

Susan behunyta a szemeit és azt tette, amit Jeffrey McGee tanácsolt. Mondogatni kezdte magának, hogy ez nem a valóság, hogy nem bánthatják, hogy ezek csak fantomok, és az egész csak egy különös álom. *Nem a valóság!*

- Miután kirúgtak a Briarsteadből - folytatta Quince -, visszamentem Virginiába a szüleimhez. A családom persze nem volt túlzottan lelkes, sőt, tulajdonképpen minden kapcsolatot megakartak szakítani velem. Tudod, régi, hagyománytisztelő, virginiai családból származom, akiknek a nevét még sosem árnyékolta be semmilyen botrány. - Arca elvörösödött a dühtől. - Kaptam tőlük egy kisebb összeget, hogy legalább addig kitarssak, amíg valami állást nem találok magamnak, aztán kitétek a szűrőmet. *Érted? Elzavartak!* Az apám, az az álszent, velejéig képmutató rohadék, úgy bánt velem, mint egy senkiházi! Ugyan milyen munkát találhattam volna ezek után? Mégis-csak előkelő családból származtam! És nem arra születtem, hogy hétköznapi melós legyek! - A férfi már szinte tombolt, és a fogain keresztül szűrte a szavakat. - Nem volt lehetőségem arra az egyetemre bekerülni, ahová szerettem volna. Miattad! A te rohadt tanúvallomásod miatt! Jézusom, hogy gyűlöllek! Minden miattad történt! Egy időre kénytelen voltam egy Newport News-i, lepattant motelben megszállni, és miattad vágtam fel az ereimet is ott, a koszos fürdőszobában.

A lány behunyta a szemét, és egyre csak azt mondogatta magának: *Ez nem a valóság. Ti nem vagytok itt. Nem tudtok bántani.*

- Engem a börtönben öltek meg - mondta Harch.

A lány egyre erősebben igyekezett lehunyva tartani a szemeit.

- Harminckét nappal azelőtt, hogy szabadlábra helyeztek volna - mondta. - Krisztusom, majdnem öt évet lehúztam bent, és már csak egy hónapom volt hátra, amikor balszerencsémre egy koszos nigger útjába kerültem, akinek sikerült becsempészni magával egy kést.

Ez nem a valóság. Ti nem vagytok itt. Nem tudtok bántani.

- És most végre sikerült elkapnunk azt, aki miatt ide jutottunk - mondta Harch. - Megesküdtem, hogy felkutatlak és elkaplak. A börtönben ezerszer, tízezerszer is megesküdtem, hogy egy napon megteszem. És tudod, milyen nap lesz pénteken, te kis kurva? A halálom évfordulója! Hét évvel ezelőtt szorított a falhoz az a koszos nigger és vágta el a torkomat! És ugyanezen a szent napon fogod te is végezni, drágaságom! Pénteken éjjel jön majd el a vég! Addig van még három napod, de tudatni akartuk veled idejében, hogy fel tudj készülni. Hogy kicsit te is szenvedj, amíg eljön az a nap. Péntek estére különleges partit szervezünk neked!

- Mindannyian miattad haltunk meg - szólalt meg Jellicoe.

Nem vagytok itt. Nem tudtok bántani.

A hangok sértették a fülét,

- ...ha tudtuk volna, hogy hol bujkálsz...

- ...már régen kinyírtunk volna...

- ...elvágtuk volna a torkodat...

- ...kivágtuk volna a szívedet...

- ...bár neked egyáltalán nincs szíved...

Nem vagytok itt. Nem tudtok bántani.

- ...annak a rohadt zsidónak a lotyója voltál...

- ...de azért jó kis pipihús...

- ...elszórakozhatnánk vele, mielőtt kinyírjuk...

- ...péntekre talán egy kicsit meg is erősödik...

- ...dugtál már halottakkal, szivi?...

Nem tudtok bántani.

- ...mindannyian végigmegyünk rajtad!...

Nem tudtok bántani.

- ...pénteken...

- ...pénteken megint eljövünk!...

Egy kéz kezdte tapogatni a mellét, egy másik pedig a szemét fogta le. A lány felordított. Valaki erősen befogta a száját.

- Te rohadt kurva! - mondta Harch. És biztosan Harch volt az is, aki erősen belecsípett a jobb karjába. Susan elveszítette az eszméletét.

9

A sötétség eloszlott. Helyét tejszerű, fluoreszkáló fény és elmosódó árnyak foglalták el. Ismerős hangok beszéltek hozzá a ködön keresztül.

- Nézd csak, ki van itt, Murf!

- Kicsoda, Phil?

- A mi Csipkerózsikánk.

Susan látása tisztulni kezdett. A hordágyon feküdt, és riadtan pislogott a két kísézőre, akik fölé hajoltak.

- Azt hiszed, te vagy a herceg a fehér lovon? - kérdezte Murf Philtől.

- Te biztosan nem - felelte Phil. Susan a mennyezetet nézte a két férfi feje fölött.

- Azt hiszi, hogy ő a herceg - mondta Murf Susannak. - Pedig csak egy törpe.

- Törpe? - kérdezte Phil.

- Igen, Hapci vagy Morgó.

- Akkor már inkább Morgó.

Susan rémülten először balra, majd jobbra fordította a fejét. A fizioterápiás osztály várótermében voltak.

- Egyébként pedig - szólalt meg Phil -, Csipkerózsikának semmi köze a törpékhez. Hófehérkével kevered.

- Na ne mondd!

- De igen - felelte Phil, és megragadta a hordágy végét, majd tolni kezdte.

Elindultak a folyosóra nyíló kétszárnyú ajtó felé.

Susan elképedésének helyét ekkor a rettegés vette át. Próbált felülni, de a mellén átcsatolt szíj nem engedte. - Ne, várjanak! Várjanak! Egy pillanat!

Megálltak. A két férfi láthatóan megdöbbsent a nő hirtelen izgatottságát látva. Murf gondterhelten nézett rá, Phil arca is meglepetést tükrözött.

- Hová visznek? - kérdezte Susan.

- Hát... vissza a szobájába - felelte Murf.

- Mi a baj? - tudakolta Phil.

A lány megfogta az őt lekötöző szíjat. Végigtapogatta a bőrcsíkot és meg is lelte a csatot, de mielőtt kioldhatta volna, Murf gyengéden lefogta a kezét.

- Várjon - kérte a férfi. - Kérem, nyugodjon meg, Miss Thorton. Mi a baj?

A lány végignézett rajtuk. - Ma már egyszer kivittek innen, egészen a liftig jutottunk, aztán...

- Mi nem...

- ...aztán betoltak oda, *közéjük* és egyszerűen ott hagytak. Nem engedem, hogy még egyszer megtegyék ezt velem!

- Miss Thorton, mi...

- Hogyan teheték ezt velem? Az ég szerelmére, mit vétettem maguk ellen? Miért csinálták ezt? Még csak nem is ismernek! Egyikük ellen sem tettem soha semmi rosszat!

Murf és Phil egymásra nézett.

Phil megvonta a vállát.

- Kik közé toltuk be magát, kislány? - tudakolta Murf.

- Tudja azt jól - mondta a lány keserű haraggal. - Ne etessenek azzal, hogy semmit sem értenek! Ne kezeljenek úgy, mint egy hülye gyereket!

- Erről szó sincs - mondta Murf. - Csak próbálom kideríteni, hogy miről beszél.

- Én sem értem - helyeselt Phil.

- Azok közé a halottak közé! - mondta a lány kétségbeesve. - Harch és díszes csapata állt

ott!

- Halottak? - kérdezte Phil.

Murf úgy nézett le a nőre, mintha annak valóban elment volna az esze, aztán hirtelen nevetésben tört ki. - Aha, értem már. Szerintem csak álmodta az egészet.

Susan egyik férfiről a másikra nézett, de mindkettő arcán valódi megrökönyödés tükröződött.

- Azt hiszem, azt álmodta, hogy kivittük innen és betoltuk a liftbe néhány utas közé, akik már... halottak voltak - mondta Murf Philnek, és lenézett Susanra. - Ugye így történt? Ezt álmodta?

- Biztosan nem álmodtam. Még nem is aludtam! - csattant fel a nő.

- De bizony, hogy aludt - mondta Phil a lehető legnyugodtabb és megértőbb hangon. - Épp most figyeltük, ahogy felébred.

- Mint egy igazi Csipkerózsika - bólintott Murf.

A lány nyugtalanul ide-oda forgatta a fejét.

- Nem, nem, nem! Nem aludtam, amikor *először* bejöttek - mondta Susan, és próbálta megmagyarázni, mi történt, de tudta, hogy meglehetősen hihetetlenül hangozna. - Én... én csak lehunytam a szememet egy pillanatra, miután Mrs. Atkinson itt hagyott, de még mielőtt teljesen elszundítottam volna, maguk megérkeztek és odavittek a lifthez, ahol...

- De ez mind csak álom volt, nem érti? - mondta Murf, arcán bátorító mosollyal.

- Igen - helyeselt Phil is. - Biztosan álom volt, mert rendszerint nem ezzel a lifttel szállítjuk az elhalálozott betegeket.

- Sőt soha - bólintott Murf.

- Őket másik lifttel szállítjuk - magyarázta Phil.

- Ugyanis igyekszünk diszkrétek lenni - mondta Murf.

- Így van - helyeselt Phil.

Susan legszívesebben az arcukba üvöltötte volna: *Ezek nem olyan halottak voltak, ti bűnpártoló szemetek! Ti is benne vagytok! Tudjátok jól, miről van szó! Meg akarnak ölni!*

De mégsem kezdett kiabálni, mert tudta, hogy attól még inkább dühöngő örültnék látszana.

- Csak egy rossz álom volt - mondta Murf békülékeny hangon.

- Rémálom - ismételte Phil is.

A lány a két férfi arcát figyelte, ahogy fölé hajoltak. Az ősz hajú, atyáskodó arcú Murfnek kedves szemei voltak. És vajon a sima arcú, kerek képű Phil sikeresen tudná elrejteni előle a gonosz, gyűlöletes gondolatokat? Nem, nem hinné, hogy erre képes lenne. Ártatlansága valódinak tűnt.

- De hogyan lehetett volna ez álom? - kérdezte Susan. - Olyan valóságos... olyan hihető volt az egész!

- Nekem is volt már egy-két egészen valóságosnak tűnő álomom, amelyre még sokáig emlékeztem, és meglehetősen fel is kavart - mondta Phil.

- Igen - mondta Murf. - Nekem is.

Susannak eszébe jutott, amit Quince mondott az öngyilkosságáról, aztán a kéz, amely a mellét tapogatta, majd a másik kéz, amely a szemére borult, és a harmadik kéz, amely a szájára tapadt, amikor kiabálni próbált.

- Esküszöm, hogy alig öt perccel ezelőtt kaptuk a hívást Mrs. Atkinsontól, hogy jöhettünk magáért - mondta Murf.

Susan megnyalta kicserepesedett ajkait. - Azt hiszem...

- Csak álmodta - mondta Murf.

- Elég rossz álom lehetett - mondta Phil.

Susan végül kellenlenül bólintott. - Igen, azt hiszem, igaza van. Kérem... ne haragudjanak rám.

- Emiatt ne nyugtalanodjon - mondta Murf. - Nem tett olyat, amit sajnálnia kéne.

- Nem kellett volna úgy felcsattannom - mondta Susan.

- Téged megsértett, Phil?

- Egyáltalán nem. Hát téged, Murf?

- Nem, nem.

- Látja? - mondta Phil Susannak. - Kérem, ne mentegétezzön.

- Nincs rá semmi szükség - helyeselt Murf.
- Akkor indulhatunk? - kérdezte Phil.
- Teszünk egy rövid túrát - ígérte Murf. - Első osztályú szolgáltatást kap.
- Aztán finom ebédet a kapitány asztalánál.

Susan szerette volna, ha abbahagyják a locsogást, mert már egyáltalán nem találta szórakoztatónak. Szédült, émelygett a gyomra. Folyamatos élcélődésük egyre csak visszhangzott a fejében, s ettől egyre jobban forgott vele a világ. Nem tudta, hogyan kérhetné meg őket, hogy hagyják abba, anélkül, hogy megsértené őket.

- Jól van... induljunk - mondta végül Susan.
- Bon voyage! - mondta Phil. Áttolták a hordágyat a szárnyas ajtón az első emeleti folyosóra.

ra.

- Biztos, hogy Csipkerózsikának semmi köze a hét törpéhez? - kérdezte Murf Philt.
- Mondom, hogy az Hóféherke volt, Murf. Kezdem azt hinni, hogy analfabéta vagy.
- Gonoszság ezt állítani, Phil. Művelt ember vagyok.

Befordultak a hosszú folyosóra és Susant a liftek felé gurították.

- Már nem olvasok gyerekkönyveket. Úgy látom, neked még ez a megfelelő színvonal, de én a komolyabb irodalmat kedvelem.

- Mint például a Forma-1 Magazin? - kérdezte Phil.
- Inkább Charles Dickensre gondoltam.

Odaértek a lifthez.

Susan iszonyatos feszültséget érzett.

- És fontos, hogy Louis L'Amour minden megjelent munkáját elolvassam - mondta Murf és megnyomta a FEL gombot.

- Dickens és L'Amour - szólalt meg Phil. - Elég széles a skála, Murf.
- Sok minden érdekel - mondta Murf.

Susan visszatartotta lélegzetét, s várta, hogy kinyíljon az ajtó. Istenem, add, hogy ne történjen semmi!

- És te, Phil? Olvastál valami érdekeset a kukoricapelyhes doboz oldalán?

A lift ajtaja ekkor lágy zümmögéssel kinyílt, Murf és Phil begurították a hordágyat, de ezúttal nem váraoztak benne halott férfiak.

Susan lassan engedte ki a levegőt és lehunyta a szemét. A hihetetlen megkönnyebbüléstől megfájdult a feje.

Az út többi része eseménytelenül telt el, de amikor a lányt átsegítették a hordágyról az ágyába, hirtelen fájdalmat érzett a jobb karjában, valamivel a könyökhajlata fölött. Eszébe jutott Harch, aki erősen belecsípett a karjába, mielőtt a lány elájult a liftben.

Miután a két kiségitő kiment, Susan egy ideig még üldögélt az ágyban, de nem merte megnézni a karját. Végül mégis feltolta pizsama felsőjének ujját. Vékony felsőkarján zúzódást látott, egy sötétedő, ovális foltot, öt centivel a könyök ízület vonala felett. Mint egy nagy méretű anyajegy. *Friss* sérülés volt egészen biztosan.

Mit jelent ez? Azt, hogy valóban találkozott Harchcsal és a másik hárommal? Hogy nem csak rossz álom volt egy rövid szunyókálás során? Vagy talán a torna alatt szerezte a kék foltot, s aztán e momentumot akaratlanul is beépítette az álomba?

Próbált visszaemlékezni arra, hogy beütötte-e valahová a karját a gyógytorna alatt. Képtelen volt felidézni. Aztán a zuhanyozásra gondolt a fizioterápiás részlegen. Vajon a kis folt ott volt már a karján? Sem a foltra, sem a fájdalomra nem tudott visszaemlékezni. De talán annyira enyhe volt, hogy elsiklott föllette. Végül is a zúzódások lassan válnak láthatóvá.

Egész biztosan a torna közben szereztem, mondta magának. Ez az egyetlen magyarázat. Ernest Harch és társai nem valóságosak. Nem tudnak bántani, mert csak fantomok, akik valami különös agyi rendellenesség eredményeként születtek. Ha visszanyerem az erőmet, ha McGee rájön, mi a baj velem, ha újra egészséges leszek, soha többé nem látom majd ezeket a két lábon járó és beszélő élőhalottakat. De addig sem bánthatnak!

* * *

Jeff McGee fél hatkor kezdte szokásos esti vizitjét. Amikor belépett Susan szobájába, a lánynak rögtön feltűnt, milyen rendkívül elegánsan van felöltözve. Sötétkék öltönyt, halványszürke

inget, szürke-kék csikos nyakkendőt viselt, és mintájában hozzáillő díszzsebendő kandikált ki a zakója zsebéből.

Mozgása is elegáns és kecses volt. Bár Susan megismerkedésük első percétől úgy gondolt rá, mint rendkívül jóképű férfira, de ez volt az első alkalom, hogy szexuálisan is vonzalom ébredt benne iránta.

McGee, habozás nélkül a lány ágyához lépett és arcon csókolta. Enyhe, citromillatú arcszeszt használt, amitől Susan még intenzívebb bizsergést érzett.

Legszívesebben átölelte volna a nyakát, hogy közelebb húzhassa magához, és erőt meríthesse belőle. De akármilyen messzire is jutott kettejük kapcsolata az elmúlt napokban, *ezt* még nem tehetette meg. McGee nagyon kedvelte őt, ebben biztos volt, de az orvos-beteg kapcsolat természetes korlátai miatt - amelyhez képest minden romantikus érzés csupán másodlagos szerepet kaphatott - a lány sem tudta félredobni tartózkodását. Ráadásul, mivel még érzékeiben sem bízhatott maximálisan - bár azok azt súgták neki, hogy Jeff McGee sokkal többet érez iránta a pusztá kedvességénél -, nem volt mersze megkockáztatni többet egy röpke, szemérmes csóknál, amellyel a férfi csókját viszonyozta.

- Ma csak rövid ideig tudok maradni - mondta a férfi, és hirtelen elhúzódtól tőle. - Megnézem Jessie Seiffertet, aztán visszajövök magához.

Belépett az ágyat eltakaró függöny mögé.

Susan hirtelen féltékenységet érzett. Kíváncsi volt, vajon kinek a kedvéért vette fel a férfi a legjobb öltönyét. Kivel vacsorázik ma este? Egy nővel? Egészen biztosan nő az, csakis egy csinos nő lehet. A férfiak nem öltöznek fel így, ha csak a haverokkal isznak meg egy pár üveg sört. Jeffrey McGee nagyon kívánatos férfi volt, akiért bizonyára minden nő rajongott. Nincs joga féltékenykedni rá, hiszen kettejük között nincs semmi komoly. A férfit semmi sem kötelezi, hogy hűséges maradjon hozzá. Már maga az elképzelés is nevetséges, és *mégis* féltékeny volt, szörnyen féltékeny.

Ekkor McGee kilépett a függöny mögül és visszatért Susanhoz. Megfogta a kezét és rámosolygott. A keze erős volt, lágy és meleg. - Most pedig mondja el, mi történt a fizioterápián. Flo Atkinson kedves volt?

Susan először úgy gondolta, hogy részletesen beszámol a liftbeli, elképesztő álomról, amelyben a négy halottnak hitt férfival találkozott, most azonban inkább mégsem mondott semmit McGee-nek. Nem akarta, hogy a férfi gyenge, rémült és alárendelt nőnek lássa. Nem akarta, hogy sajnálatot érezzen iránta.

- Minden szempontból tökéletes délután volt - hazudta.

- Nagyszerű. Örömmel hallom.

- Igen. A fizioterápia nagyon jólesett - mondta Susan, mert ez legalább igaz volt.

- Az arcába is kezd visszatérni a szín.

- Végre haját is mostam.

- Nagyon csinos lett.

- Micsoda hazug fráter maga, Dr. McGee! Legalább hat-nyolc hétig borzalmasan fog kinézni a fejem, mert nem tudom normálisan megszárítani a hajam de már legalább tiszta.

- Nekem akkor is tetszik. Kicsit kócos ugyan, Pán Petert juttatja eszembe.

- Kösz, Pán Peter fiú volt.

- Na, jó, fiúnak azért nem nézném. Felejtse el, amit Pán Peterről mondtam. A haja inkább olyan, mint...

- Egy angol juhászkutyának?

- Úgy látom, nagyon elszántan háritja minden bókómat.

- Miért, hát nem ezt akarta volna mondani?

A férfi úgy tett, mintha alaposan szemügyre venné Susant, hátha meglátja benne a kutyaszerrű vonásokat. - Háát... most, hogy mondja... De komolyra fordítva a szót, szerintem tényleg jól néz ki. Mintha az arca is kezdene újra kigömbölyödni.

- Szerintem inkább *maga* néz ki jól. Csinos az öltönye.

- Kösz - mondta a férfi, de sajnós nem árulta el, milyen alkalomból visel öltönyt. - Látta ma Harchot és a többieket?

- Nem - hazudta Susan megint.

- Ez jó jel. Holnap reggel elvégzünk néhány tesztet. Vérvétel, vizeletvizsgálat, röntgen...

esetleg gerinccsapolás, ha szükséges.

- Jól hangzik.

- Nem fog fájni.

- Maga könnyen beszél. Nem a *maga* gerincét fogják megcsapolni.

- Ez igaz, de meglátjuk, hogy egyáltalán szükség van-e rá. Magam csinálom majd, és állítólag jó vagyok benne. - A férfi az órájára pillantott. - Most viszont mennem kell.

- Sürgős randi?

- Bárcsak az lenne! Sajnos, csak a Területi Orvosi Kamara konferenciájára vagyok hivatalos.

Ma este én vagyok az előadó, és kicsit izgulok.

A lány majdnem hangosan felsóhajtott a megkönnyebbüléstől. - Kicsit izgul? - kérdezte, remélve, hogy a doktor nem veszi észre, mekkora kő esett le a szívéről, hogy csak egy konferenciáról van szó. - Maga? Nehezen tudom elképzelni, hogy bármitől is félne.

- Pedig van egy pár dolog - felelte a férfi. - Például a kígyók, aztán enyhe klausztofóbiám is van, és rettegek, ha nagy plénum előtt kell beszélnem.

- És az angol juhászutyák?

- Azokat imádom - mondta a férfi, és ismét megcsókolta a lány arcát.

- Nagyon jó beszédet fog tartani. Ne izguljon. - mondta Susan.

- Csak később kerül rám a sor - mondta McGee -, de akármilyen rossz is lesz a beszéd, túl fogok tenni a Holiday Inn által felszolgált vacsorán.

- Akkor reggel találkozunk - mondta Susan mosolyogva.

A férfi habozott. - Biztos, hogy jól van?

- Persze.

- Ne feledje, ha újra látja őket, csak mondogassa magának...

- Tudom. Azt, hogy nem bánthatnak.

- Így van.

- Ezt fogom tenni.

- Az emeleten minden nővért tájékoztattam az állapotáról. Ha netán rohama vagy hallucinációja lenne, csak hívja őket.

- Ezt jó tudni.

- Nincs egyedül, ne féljen.

- Örülök és köszönöm.

A férfi elindult, de az ajtóból visszafordult, rámosolygott és integetett.

Jó néhány percrek el kellett teltie a doktor távozása után, amíg Susan pulzusa és szívverése ismét visszaállt a normális ritmusra.

Úristen, úgy érzem magamat, mint egy szexéhes kamaszlány, gondolta és elnevette magát.

Később, amikor vacsorázott, eszébe jutott, hogy McGee azt mondta, képtelen szívesen fogadni a bókjait. Ebben volt valami, bár maga is furcsállotta. Még soha egyetlen férfitől sem akarta annyira hallani a bókokat, mint McGee-től. Lehet, hogy azért rázta le mindig a dicséreteit, mert azt akarta, hogy újra és újra megismételje őket? Nem... Minél többet gondolkodott rajta, annál inkább gyanította, hogy azért tért ki a férfi bókjai elöl, mert a szíve mélyén félt a férfiből felé áradó erős vonzódástól, és attól a hirtelen támadt szenvedélytől, amit iránta érzett. Az elmúlt években volt néhány kapcsolata, de mindegyikben kínosan ügyelt arra, hogy a kezében tartsa az irányítást. Mind-egyik férfival úgy szakított, amikor eljött az idő, hogy az komolyabb érzelmi vihart ne okozzon neki. Szívének is képes volt ugyanúgy parancsolni, mint ahogy szakmai munkássága alakulását is a kezében tartotta. Érezte azonban, hogy Jeff McGee-vel ez nem működhetne így. Annál sokkal intenzívebb kapcsolat lenne, sokkal mélyebb érzelmeket mozgatna meg mindkettejükben. Ez talán kissé megijesztette, ugyanakkor erősen vágyott is rá.

Akarta Jeff McGee-t. Elképesztő hatást gyakorolt rá a férfi.

Szerelem?

Lehetetlen, mondta magának. Nem lehetek szerelmes egy olyan férfiba, akivel csak három nappal ezelőtt találkoztam. Szinte alig tudok róla valamit. Még meg se csókoltam *rendesen*. Sőt, ő sem engem. Csak pusztit adott az arcomra. Az ég szerelmére, még azt sem állíthatom egészen biztosan, hogy érez valamit irántam. Senki sem lesz szerelmes egyetlen szempillantás alatt. Ez nem így működik.

Közben azonban tudta, hogy éppen ez történik vele. Pontosan úgy, mint a mozifilmekben.

Rendben van, gondolta, ha valóban ez a szerelem, akkor *hogyan* történhetett? Azért szerettem bele, mert beteg vagyok, gyenge és tehetetlen, vagy mert hálát érzek, amiért egy erős, megbízható férfi kezel?

De minél többet gondolkozott rajta, annál erősebben érezte, hogy most szerelmes. Életében először. És ráadásul eszelősen kívánja ezt az embert. Mivel a szerelem egyelőre csak a második helyre szorult a lábadozás után, Susan próbálta a témát elhessegetni a fejéből. Vacsora után elolvasott néhány fejezetet az egyik regényből, és megevett egy-két bombont. Az éjszakás nővér, egy Tina Scolari nevű, élénk, barna hajú nő, egy pohár gyömbérsört hozott neki. Az este viszonylag kellemesen telt. Egyelőre.

10

Scolari nővér negyed tízkor érkezett. - Holnap nagyon korán kell kelnie. Sok vizsgálatot kell elvégeznünk. - Egy gyógyszer tartót nyújtott át Susannak, amelyben egyetlen rózsaszín tabletta volt, egy enyhe nyugtató, amelyet McGee írt fel neki. Míg Susan bevette a pirulát az utolsó korty gyömbérral, a nővér megnézte Jessica Seiffertet a szomszéd ágyon. Mikor újra megjelent, így szólt Susanhoz:

- Kérem, majd oltsa el a lámpát elalvás előtt.

- Egy kicsit még olvasok. Szeretném befejezni ezt a részt - mondta Susan. - Már csak két bekezdés.

- Kikísérjem a fürdőbe?

- Nem, köszönöm, egyedül is menni fog.

- Biztos?

- Igen, egészen.

A nővér megállt az ajtónál, és felkapcsolta a szoba éjszakai világítását. A csapóajtó egész nap nyitva állt, most azonban a nővér behúzta maga mögött.

Miután befejezte a két bekezdést, Susan felkelt és kiment a fürdőbe. Egyik kezével a falnak támaszkodva haladt kifelé, hátha hirtelen megszédülne. A tornától megfájdult a lába, főleg a lábszárában és combja hátsó részén érzett izomlázat, de végtagjai már nem remegtek. Nem félt attól, hogy elesik, bár tudta, hogy még nem képes nagyobb távolságot egyedül megtenni.

Visszatérve, az ágyban megigazította a párnát, leengedte a fejtámláját, majd lekapcsolta az éjjeliszekrényen álló lámpát.

A halvány éjszakai holdfény megvilágította a szomszédos ágyat bekerítő függönyt. A fehér anyag szinte foszforeszkált. Susan egy ideig nézte, és érezte magában az újraéledő kíváncsiságot, amely azóta piszkálta belülről, hogy a láthatatlan Mrs. Seiffertet behozták a szobába.

- Susan...

Meglepetésében majdnem kiugrott az ágyból. Remegve ledobta a takarót, lélegzete elakadt, a szíve a torkában dobogott.

- Susan...

A hang vékony, száraz és rideg volt, s Susan ereiben megfagyott a vér, mert szinte süttött belőle a gonoszság.

- Susan... Susan...

Bármilyen halk is volt, Susan meg tudta állapítani, hogy férfihangot hall, amely a fényességet sugárzó függöny mögül, egyenesen Jessica Seiffert ágya felől jött.

- Susan...

Eszébe jutott, az előző éjjel, mikor ugyanezt a hangot hallotta. Érzékeit akkor eltompította a nyugtató, és végül meggyőzte magát, hogy csupán álmodik. Most azonban tágra nyílt szemmel ült az ágyban, egy cseppet sem volt álmos, így szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy a hangot valóban hallja.

- Susan...

Mintha egy szomorú szirén panaszos kiáltása visszhangzott volna a szobában. Egyszerre volt vonzó és taszító. Bár félt a különös hangtól, erős késztetést érzett, hogy odamenjen Mrs. Seif-

fert ágyához, elhúzza a fehér függönyt, és szembenézzen azzal, aki hívja. Egyik kezével belemarkolt a lepedőbe, a másikkal pedig az ágy korlátjába kapaszkodott, s így sikerült a sürgető érzésnek ellenállnia.

- Susan...

Kezével megkereste a lámpa kapcsolóját, és felkapcsolta. A szoba sötét árnyai hirtelen eltűntek.

Susan az elfüggönyözött ágyat figyelte és várt.

Minden csendes volt.

Tíz másodperc telt el, majd húsz, majd egy fél perc.

Semmi zaj. Csend.

Susan végül összeszedte bátorságát, és megszólalt:

- Ki van ott?

Semmi válasz.

Bár már huszonnégy órája lakott együtt az idős hölgygel, de még mindig nem látta. A nővérek jöttek-mentek, dicséretes aggodalommal és körültekintéssel gondozták Mrs. Seiffertet, üritették az idős asszony ágytálát, mérték a testhőmérsékletét, a vérnyomását és a pulzusát, etették, beadták neki a gyógyszert, de mindezek ellenére Susan egyetlen rövidke pillanatra sem látta titokzatos szomszédját.

Egyre inkább kezdte azt hinni, hogy Jessie Seiffert valójában soha nem is feküdt abban az ágyban. Valaki más van ott! Talán Ernest Harch? Az egyik a három egyetemista közül? Vagy talán nem is valaki, hanem *valami!*

Órület!

Biztosan Jessica Seiffert fekszik az ágyban, mivel ha nem ő az, akkor a kórház minden dolgozója egy különös összeesküvés résztvevője. Képtelenség! Az ehhez hasonló gondolatok csupán agyi rendellenességének újabb bizonyítékai. Mrs. Baker nem hazudott neki. Tudta ezt jól. Képtelen volt azonban elvetni a lehetőségét, hogy Jessica Seiffert nem létezik, hogy a láthatatlan szobatárs nem is olyan ártatlan és tehetetlen, mint amilyennek mondják.

- Ki van ott? - kérdezte újra Susan. Semmi választ nem kapott.

- A fenébe! - mondta magának. - Tudom, hogy nem képzelődöm!

Vagy *mégis!*

- Hallottam, hogy a nevemen szólít - mondta a lány.

Vagy csak azt *hittem*, hogy hallom?

- Ki maga? Mit csinál itt? Mit akar tőlem?

- Susan...

Ijedten ugrott egyet, mivel a hang most még kísértetiesebben szólt. Mintha maga a sötétség beszélt volna hozzá.

Maradj nyugodt, csitította magát. Nyugodj meg! Szedd össze magad! Csak képzelődsz!

- Susan...

A lány megpróbálta összeszedni magát, s elnyomni kezdődő hisztériáját. Meg kellett bizonyosodnia arról, hogy semmiféle hang nem jön a függöny mögül, hogy csupán képzelődik. Ennek pedig az a legegyszerűbb módja, hogy egyenesen odamegy az ágyhoz, és széthúzza a függönyt. Csak egy öregasszonyt találna ott - győzködté magát -, aki a rák végső stádiumában szenved.

- Susan...

- Elég! - mondta a lány félhangosan.

- Susan... Susan...

Ne késlekedj, mondta magának. Kelj fel, csinálj valamit! Járj a végére!

Leengedte az ágy korlátját, kibújt a paplan alól, és óvatosan felállt. A két ágy alig három-négy méter távolságra volt egymástól. Lassan tett egy lépést az elfüggönyözött ágy felé.

- *Susaaaaann...*

Mintha a hang érzékelte volna, hogy a lány elindul felé, sőt, mintha a rettegését is megérezte volna. Egyre rekedtebb, egyre sürgetőbb és gonoszabb lett. Már nem mondta, hanem szinte nyöszörögte a lány nevét.

- *Suuussaaaann...*

Megfordult a fejében, hogy visszamegy az ágyhoz, és megnyomja a nővérhívó gombot. De

mi van akkor, ha bejön a nővér, és semmit sem hall? Ha a kedvéért elhúzza a függönyt, amely mögött csak egy idős, beteg, haldokló asszony fekszik, aki értelmetlenül motyog az altató okozta kábulatban? Ez a legvalószínűbb lehetőség. De mi lesz azután?

Újabb lépést tett az ágy felé. A padló hideg volt meztelen talpa alatt.

A függöny meglibbent, mintha valami hozzáért volna a túloldalon.

Susan szíve a torkában dobogott.

- Sssuuuusssssaaaannn...

Annyira félt, hogy egy lépést hátrált.

Egy sötét árnyat vélt látni a fehér vászon mögött.

A függöny suhogni, majd vadul csapkodni kezdett. Megcsörrentek a mennyezeti sínen a karikák. Susant mintha arcul csapta volna a halál szele. Ez nem lehet pusztán az idegei játéka! *Halál.* A halál közel volt. Hirtelen egyáltalán nem akarta látni, mit rejt a függöny.

Megfordult, és saját ágya felé indult, de megbotlott, és ösztönösen visszaneézett.

Látta, hogy a függöny eszelős táncba kezd, holott a szobában egyáltalán nem mozgott a levegő. A fehér vászon azonban egyre csak remegett, csapkodott, suhogott és hullámzott. És lassan kezdett szétesésni.

A lány gyorsan a fürdőszoba irányába indult, mert a folyosóra nyíló ajtó túl messze volt. Lábai nehezen engedelmekedtek, de végül sikerült eljutnia a helyiségig. Magára zárta az ajtót és levegő után kapkodva nekidőlt.

Nem igaz! Nem tud bántani!

A fürdőszobában sietve felkattintotta a lámpát: a fehér fal, a mosdó, a komód és a kerámia-padló fényesen csillogott.

Nem tud bántani!

Még mindig az ajtó gombján tartotta a kezét, ami ekkor hirtelen megmozdult. Valaki elfordította a másik oldalon.

- Nem! - lihegte idegesen. - Nem!

Erősen szorította a gombot, vállát az ajtónak vetette. A túloldalon lévő valaki végtelenül hosszúnak tűnő másodperceken át tovább tekergette a gombot. Susan összeszorította a fogát, megfeszítette fáradt izmait, és nem engedte, hogy elfordítsa. Egy idő múlva az ajtógomb valóban nem mozgott. A lány azonban azt hitte, hogy a szünet talán csak átmeneti, így továbbra is szorította a gombot.

Hirtelen kaparászást hallott az ajtó túloldaláról. A hang megdöbbenetete. A nesz egyre erősödött. Körmök hangját hallotta, amelyek a fát kaparják!

- Ki van ott? - kérdezte, de választ nem kapott.

A körmök dühödten kaparták az ajtót egy ideig. Sürgetően, könnyörtelenül és idegesen.

- Mit akar?

A válasz újabb hisztérikus kaparászás volt.

- Kérem, mondja meg, ki az, és esküszöm, hogy kinyitom az ajtót.

De minden hiába, senki nem válaszolt.

Rémülten figyelte, amint a körmök elszántan kaparják az ajtó szélét, igyekeznek megtalálni az ajtó és a keret közötti rést, mintha egyetlen hatalmas lendülettel le akarnák szakítani az ajtót a sarokvasról.

Aztán néhány perc múlva a hang hirtelen elnémult.

Susan megfeszítette testét, és felkészült, hogy újra felvegye a harcot az ajtó túloldalán próbálkozó valakivel, ám legnagyobb megkönnyebbülésére a küzdelmet nem kellett folytatnia.

Várakozott, és remélte, hogy kissé megnyugodhat.

Rémülete kezdett felengedni, és lassan józan ítélőképessége is visszatért. Azon tanakodott, hogy talán mégis hallucinált. Ha valóban egy férfi lett volna a függöny mögött, aki el akarja kapni, egészen biztosan nem tudta volna tartani az ajtót. Túlságosan gyenge volt. Ha valaki *valóban* feszegette az ajtógombot, akkor az ajtó túloldalán lévő személy sokkal gyengébb volt, mint ő.

Várt. Keményen az ajtónak feszült.

Az idő lassan telt. Körülötte síri csend honolt.

Szorításán nem mert lazítani. A kezére pillantott. Ujjizületei egészen elfehéredtek, annyira kapaszkodott.

Tudta, hogy környezetében csupán Mrs. Seiffert lehet nála gyengébb. Talán az öreg hölgy megpróbált egyedül felkelni az ágyból? Ez lehetett a verdesés a függöny mögött? Lehet, hogy a nyugtatók és iszonyú fájdalmai ellenére eljutott a fürdőszobáig?

Istenem, gondolta Susan, csak nem egy haldokló asszony ellen védtem magamat az ajtó mögött, aki talán éppen segítséget várt tőlem?

Az ajtót mégsem merete kinyitni. Még nem.

Nem, nem lehetett Mrs. Seiffert, döntött végül. Túlságosan sok nyugtatót kapott, nem is tud felkelni az ágyból, pláne nem járni! Biztosan nem ő volt. A fenyegető árny sem lehetett ő, amit a függöny mögött látott. Ahhoz túl nagy volt.

Hosszas gondolkodás után arra jutott, hogy vagy álmodta az egészet, vagy Mrs. Seiffert most holtan fekszik a fürdőszoba ajtajának túloldalán, mint Susan elmebajának első áldozata.

A lány lassan, tétován elengedte az ajtót. Fájt a válla, bal oldala sajgott a zsibbadástól. Elengette az ajtó gombját, és megtörölte izzadt tenyerét.

Kinyitotta az ajtót.

Senki nem próbált berontani rajta.

Felkészült, hogy a legkisebb hirtelen mozdulatra visszazárja az ajtót, aztán lassan kikukucskált rajta. A legrosszabbra számítva lenézett a kórterem padlójára, de az öregasszony nem hevert holtan a padlón.

A szobában minden úgy volt, ahogy néhány perccel ezelőtt. Az ágya mellett világított a lámpa, az ágynemű összegyűrve, ahogyan hagyta. A szoba ajtaja fölött is égett a fény. Jessica Seiffert ágya körül a helyén volt a függöny, mozdulatlanul lógott a padlóra.

Susan teljesen kinyitotta az ajtót.

Senki nem ugrott rá, sőt a titokzatos hang sem szólította.

Tehát... minden csupán a képzelet szüleménye volt, gondolta rezignáltan. Elrugaszkodott képzeletem fékevesztve szökdécsel az időközönként rám törő örülségben. Átkozott, beteg agyam!

Mi lesz, ha Jeff McGee mégsem találja meg a problémát?

És ha nincs gyógyír a bajára?

Ha kénytelen lesz élete hátralévő részét az elmebaj határán táncolva tölni?

Tudta, hogy így nem élhet. Még a halál is jobb, mint az ilyen gyötrő lét.

Eloltotta a fürdőszoba világítását, és a fal mentén eltapogatózott az ágyig. Lábszára sajgott a fájdalomtól.

Amikor az ágyhoz ért, leengedte a támlát és a korlátot, és már majdnem leült, amikor hirtelen elbizonytalanodott. Álldogált egy darabig, és a függönyt nézte. Tudta, hogy ma éjjel nem fog aludni. Egyelőre nem. Bátorságot kellett gyűjtenie, hogy megtegye, amit eddig nem mert. Oda kellett mennie, hogy elhúzza a függönyt, és bebizonyítsa magának, hogy a szobatársa valóban csak egy öreg, beteg nő. Mert ha nem teszi meg most, a hallucinációk talán újra kezdődnek abban a pillanatban, amint eloltja a lámpát és fejét lehajtja a párnára.

Felvette a papucsát.

Lassan megkerülte az ágyat, közben egyetlen percre sem engedte el az ágy végét. Odacsozogott a másik ágyhoz, megállt előtte, felemelte a kezét és megfogta a függönyt.

A szobában természetellenes csend honolt, és Susan úgy érezte, nincs egyedül.

Erősen markolta kezével a függönyt.

Húzd el, az ég szerelmére, mondta magának, amikor észrevette, hogy már legalább egy perce habozik. Nincs a függöny mögött semmi fenyegető! Csak az öregasszony fekszik ott, aki az elmúlt néhány napot végigaludta!

Susan félrehúzta a függönyt. A csipeszek idegesen csörögtek.

Susan közelebb lépett az ágyhoz, és lenézett. Egy idegbénító pillanatig úgy érezte, hogy a pokol egy bugyra nyílt meg előtte.

Nem Mrs. Seiffert volt az ágyban, hanem valami más. Valaki más. Egy hulla. Jerry Stein hullája.

Nem. Csak képzeli.

Agyi rendellenesség.

Apró vérrög egy vékony hajszálerben. Bizony, bizony, egy csintalan, homokszem méretű kis vérrög.

Ám akármilyen buzgón is mondogatta ezt magának Susan, a hulla mégsem tűnt el, és nem változott át az alvó Mrs. Seiffertté.

De Susan nem kiáltott, és nem rohant el. Elszánt volt, hogy a végére jár a dolognak, hogy *kényszeríti* magát a valóságba való visszatérésre. Megkapaszkodott a korlátban, hogy össze ne essen.

Behunyta a szemét.

Elszámolt tízig.

Ez nem a valóság.

Kinyitotta a szemét.

A hulla még ott volt.

A halott férfi a hátán feküdt. A takaró a mellkasáig volt felhúzva, mintha csak aludna. A konyája egyik felét bezúrták: sötét, száraz vér borította ott, ahol Ernest Harch belerúgott. A hulla csupasz karjai a takaró tetején feküdtek, kétoldalt; a kezeket felfelé fordították, az ujjak görcsösen befelé hajoltak, mintha a halott kétségbeesetten próbálna küzdeni az életéért.

A holttest nem volt túl jó állapotban. Szürkés színű bőrét mindenütt zöldes-fekete foltok borították, de főként a beesett szemek és a lila, duzzadt száj körül. A szemhéján alvadt vérfoltok. Az orrlyukak és a felső ajkak körül sötét, hámló sebek látszóttak, csakúgy, mint a duzzadt, eldeformálódott orr mindkét oldalán. De mindezek ellenére a halott nagyon is Jerry Stein volt.

Jerry azonban már tizenhárom éve halott! Ennyi idő után alig maradhatott volna belőle több, mint egy aszott csontváz. Ez a hulla azonban nem lehetett több tíznaposnál, már amennyire Susan meg tudta állapítani. Ráadásul semmiféle bűz nem terjengett a test körül, a levegőben csupán a kórházi fertőtlenítő szaga érződött.

Ez megint csak azt bizonyítja, hogy hallucinálok, mondta Susan magának, és egyre erősebben szorította az ágy korlátját.

Érintsd meg, biztatta magát a lány. Akkor majd eloszlik a délibáb. Egy káprázatot nem lehet megérinteni. *Gyerünk!*

Próbáld meg megérinteni, és látni fogod, hogy nincs is itt!

De nem tudta megtenni. Minden igyekezetével próbálta elengedni az ágy korlátját, hogy kinyújthassa kezét a halott férfi hideg, szürke karja felé, de nem volt hozzá elég bátorsága.

Ehelyett hangosan megszólalt, hátha attól eltűnik a látomás:

- Ez nem a valóság. Csak képzelődöm. Az idegeim játszanak velem.

A hulla szemhéja ekkor megrebbent.

Nem!

A szemek kinyíltak.

Nem lehet, gondolta Susan kétségbeesve. Nem, nem, nem! Ez nem történhet meg velem!

Nem egy élő ember szeme volt. Ahogy kinyíltak, csupán fehérjüket lehetett látni, amelyben sárga és véres árnyalatok keveredtek. Aztán e borzalmas szemek megmozdultak, forogni kezdtek, kidülledtek és láthatóvá vált a barna írisz. A szemgolyók megrebbentek, és Susanra szegeződtek.

A lány felkiáltott. Vadul megrázta a fejét. Az undortól erős hányinger fogta el, és öklendezni kezdett.

A hulla felemelte egyik kezét. Merev ujjai lassan kiegyenesedtek, és feléje nyúltak.

Susan elengedte a korlátot.

A hulla kinyitotta a száját, és rothadó ajkával a lány nevét formálta:

- Sssssuuusssaaaaannnn...

A lány hátrahőkölt.

Ez nem valóság, nem valóság, nem valóság...

Mintha elektromos áram futott volna végig a testén, a halott férfi rángatózva felült az ágyban.

Csak az agyam szüleménye, hadarta magában Susan, és próbált megnyugodni, ahogy McGee javasolta neki.

A halott újra a nevét mondta, és elmosolyodott.

Susan távolabb ugrott a kísértettől, s amilyen gyorsan csak tudott, az ajtó felé igyekezett. Megragadta a kilincset, lenyomta, de az ajtó mintha több ezer tonnás lett volna. A lány átkozta erőtlenségét, ami értékes másodperceket vett el tőle. Hallotta háta mögött a hörgő hangot {*Csupán a*

képzelet játéka!), idegesen zihálva nekivetette magát az ajtónak, és végül sikerült is kinyitnia. Kirohant a folyosóra (*Egy látomás elől menekülök!*), de vissza sem mert nézni, hogy a hulla követi-e. Lábában lüktettek az izmok, térde és bokája sajgott. A falhoz támaszkodott, kapkodva szedte a levegőt. Alig hitte, hogy lesz elég ereje folytatni, de ekkor hirtelen a halott férfi jeges leheletét érezte a tarkóján (*Csak képzelődés!*), s így továbbrohant. Eljutott a főfolyosóig, már látta a nővérszobát a liftek mellett, próbált kiáltani, de nem tudott. Amennyire erejéből telt sietett, hiszen ott a segítség és a biztonság várt rá.

* * *

Scolari nővér és a molett, vöröses arcú Beth Howe bevitték Susant a pult mögé, leültették, majd egy pohár vizet adtak neki.

De hiába igyekeztek nyugtatni, nem tudták meggyőzni arról, hogy biztonságban visszamehet a 258-as szobába. Susan ragaszkodott hozzá, hogy másik szobában akar aludni aznap éjjel.

- Attól tartok, ez nem lehetséges - mondta Tina Scolari. - Az elmúlt néhány napban tumultus volt a betegfelvételen. A kórházban telt ház van ma éjjel. A 258-as szobával pedig nincs semmi baj. Ugyanolyan szoba, mint a többi. Maga is tudja, hogy így van, Susan. Tudja, hogy megint rohama volt.

Susan bólintott, bár nem volt biztos a dolgában. - De akkor sem... nem akarok... oda... visszamenni - mondta reszkető ajkakkal.

Közben Beth Howe bement a lány szobájába, hogy körülnézzen. Alig néhány percig volt távol, aztán amikor visszatért, jelentette, hogy minden rendben van.

- Mrs. Seiffert? - kérdezte Susan.

- Az ágyában, ahol lennie kell - mondta Beth.

- Biztos, hogy ő az?

- Teljesen. Mélyen alszik.

- És nem talált...?

- Semmit az égvilágon - biztosította Beth.

- Mindenhol megnézte?

- Nincs túl sok hely, ahol elbújhatna.

- De azért körülnézett?

- Igen. Semmi nem volt ott. Beültették Susant egy tolószékbe, és mindhárman elindultak a 258-as szoba felé. Minél közelebb értek, Susan annál erősebben reszketett.

A másik ágy körül szokás szerint össze volt húzva a függöny.

A nővérek egyenesen odatolták Susant.

- Várjanak! - szólalt meg a lány, megértve szándékukat.

- Szeretném, ha saját szemével látná - mondta Beth Howe.

- Nem akarom, nem tudom megtenni!

- De igen, képes rá - mondta Beth.

- Meg kell tennie - helyeselt Tina Scolari is.

- Nem... nem tudom... nem akarom!

- Biztosan meg tudja tenni - mondta Tina Scolari bátorítóan.

Odatolták Jessica Seiffert ágyához.

Beth Howe félrehúzta a függönyt.

Susan lehunyta a szemét.

Erősen megmarkolta a szék karfáját.

- Susan, nézze! - szólalt meg Tina.

- Nézze! - mondta Beth is. - Ez csak Jessie!

- Látja?

- Csak Jessie.

Susan lehunyta szemei előtt újra megjelent a holttest. A férfié, akit hosszú idővel ezelőtt szeretett - de akitől most rettegett, mert az élők félnek a holtaktól -, s látta, amint a férfi felül az ágyban, és rámosolyog. Újra elöntötte a rémület, s nem bírta már lehunyta szemmel elviselni, ezért gyorsan felnézett.

Egy idős asszony feküdt az ágyban. Apró, törekeny teste szinte olyan volt, mint egy ráncos arcú kisbabáé, akit tévedésből felnőtt ágyba fektettek. Haja sárgás-őszes, ráncos ajkai beestek. Bal

karjába infúzió volt kötve.

- Tehát ez itt Jessica Seiffert - szólalt meg Susan, megkönnyebbülve attól, hogy az asszony valóban létezik. Hogy is lehetett mást!

- Szegény asszony - mondta Beth.

- Kicsi gyermekkorom óta ismerem. Ő Willawauk legnépszerűbb embere - mondta Tina.

- Mindenki szereti - bólintott Beth. - Már legalább kétszázan meglátogatták volna, ha fogadna látogatókat, de nem hajlandó.

- Nem akarja, hogy ilyen állapotban lássák - folytatta Tina. - Mintha bárki is másként nézne rá a rák miatt.

- Az emberek mindig is a belső tulajdonságai miatt kedvelték - mondta Beth.

- Így van - mondta Tina.

- Jobban érzi már magát? - kérdezte Beth Susant.

- Azt hiszem.

Beth visszahúzta a függönyt.

- A fürdőszobába is benézett? - kérdezte a lány.

- Természetesen - felelte Beth. - Üres.

- Szeretném a saját szememmel is látni, ha nem bánja - mondta Susan. Úgy érezte, bolondot csinál magából, de most azt se bánta.

- Tessék - mondta Beth. - Nézze csak meg, ha ez megnyugtatja.

Tina a széket a nyitott fürdőszoba ajtajához tolta, majd Beth felkapcsolta bent a villanyt.

A fehér helyiségben sem volt semmiféle hulla.

- Teljesen idiótának érzem magamat - mondta Susan elvörösödve.

- Ne okolja magát érte - mondta Beth. - Dr. McGee mindenkireh eljuttatott egy elég hosszú feljegyzést az ön állapotáról. Mindent alaposan elmagyarázott.

- A maga oldalán állunk - bólintott Beth.

- Hamarosan jobban lesz - mondta Tina. - McGee igazi varázsló. A legjobb orvosunk.

Segítettek Susannak lefeküdni.

- Most pedig - mondta Tina Scolari - azt hiszem, nem lehet baj abból, ha egy második nyugtatót is bevesz.

- Különben sosem tudnék elaludni - mondta Susan. - Meg azon gondolkodtam, hogy... talán...

- Igen?

- Nem maradna itt... valamelyikük... amíg... el nem alszom?

Susan úgy érezte magát, mint egy gyerek: egy hüvelykujját szopogató, harminckét éves kisgyerek. Utálta magát, de nem tudott mit tenni ellene.

Tina Scolari kérdő tekintettel pillantott Beth Howe-ra.

Beth egy ideig tanakodott, majd így szólt:

- Nos, azt hiszem, ma éjjel elegen vagyunk szolgálatban. Talán tehetünk valamit, ugye?

Beth Susanra mosolygott. - Nyugodt esténk van. Semmi rendkívüli nem történt. Azt hiszem, valamelyikünk beülhet a szobájába, amíg a nyugtató hatni nem kezd.

- Talán egy óráig sem fog tartani - mondta Tina. - Már nagyon kimerítette magát, Susan. Pár perc múlva úgy alszik, mint a tej, majd meglátja.

- Én majd itt maradok - mondta Beth.

- Nagyon hálás vagyok - dühnyögte Susan szégyenkezve.

Tina kiment, de hamarosan visszatért, és hozta a második tablettát.

Amikor bevette a rózsaszín pirulát, csak fél pohár vizet tudott meginni hozzá, annyira remeggett a keze. A pohár széle minduntalan a fogaihoz koccant.

Beth egy széket húzott az ágy mellé, megigazította egyenruháját, majd csendben olvasni kezdett.

Susan a mennyezetet nézte egy ideig, majd Jessica Seiffert elfüggönyözött ágyára pillantott. Aztán a sötétbe burkolózó, félig nyitott ajtajú fürdőszobára esett a tekintete.

Eszébe jutott az a rémséges kaparászás. Szinte hallotta, ahogy a halott férfi körmei belekapaszkodnak az ajtókeretbe.

De hiszen meg sem történt vele! Csak a fejében játszódtott le!

Lehunyta szemeit.

Jerry jutott eszébe. Mennyire szerette a fiút valaha! Legalábbis úgy gondolta, hogy szereti. A fiú is mondta neki, hogy szereti. Akkor miért jött vissza, hogy jelenlétével halálra rémítse?

Dehogy jött vissza! - jutott eszébe, mit is kell mondania magának. Hisz csak képzeltem az egészet!

Kérlek, Jerry, maradj a philadelphiai temetőben, ahová eltemettünk! Maradj ott, kérlek! Ne gyere vissza többet!

S ekkor anélkül, hogy érezte volna az álom közeledtét, hirtelen elaludt.

11

Az ápolónő reggel hatkor ébresztette Susant, szerdán. Ez a nap is szürke volt, de legalább nem esett.

Jeffrey McGee hat óra harminc körül érkezett. Megcsókolta Susan arcát, ajkai azonban most kissé hosszabban érintették a lányt, mint korábban.

- Nem tudtam, hogy ilyen korán jön - mondta Susan.

- Szerettem volna személyesen jelen lenni a vizsgálatoknál.

- Gondolom, későn feküdt le az éjjel.

- Nem. Elmondtam a beszédemet, aztán gyorsan hazalopakodtam, még mielőtt bárki gratulálni akarna.

- De komolyan, hogy ment?

- Senki sem dobált meg paradicsommal.

- Mondtam, hogy sikere lesz, ugye?

- Talán csak azért nem dobáltak meg, mert a paradicsom volt az egyetlen ehető fogás tegnap este.

- Biztos, hogy remek volt a beszéde.

- Nem volt rossz - egyezett bele a doktor. - De elég abból, hogy mindig rólam beszélünk. Hallottam, hogy volt némi izgalom az éjjel.

- Hát már be is számoltak róla?

- Természetesen. És magát is kérem, hogy mondja el részletesen.

- Miért?

- Mert szeretném hallani.

- És én engedelmességgel tartozom az orvosomnak, ugyebár?

- Így van. Vágjon bele.

Bár eléggé zavarban volt, Susan mindent elmesélt az orvosnak a függöny mögötti hulláról. Most, miután jól kialudta magát, az egész ügy nevetségesnek tűnt.

Amikor Susan befejezte a történetet, McGee így szólt:

- Istenem, micsoda hajmeresztő história!

- Kár, hogy nem volt itt.

- De most, ugye már tudja, hogy csak egy újabb rohama volt?

- Igen. Egy újabb vízió. - mondta Susan szomorúan.

- Mi a baj? - hunyorított felé a doktor.

- Semmi.

A férfi komoran nézte a nőt, kezét a homlokára tette, hogy megnézzze van-e láza. - Jól érzi magát?

- A körülményekhez képest igen - felelte a nő morcosan.

- Fázik?

- Nem.

- Pedig reszket.

- Egy kicsit.

- Nem kicsit, nagyon.

A nő összefonta karját, de nem szólalt meg.

- Mondja el, mi a baj - kérte a doktor.

- Félek. Mi ez az egész?

- Ne féljen. Meg fogjuk tudni.

A lány még mindig reszketett. Tegnap reggel, mikor összeomlott, és McGee vállán sírta ki magát, azt hitte, elérte a mélypontot. Életében először bevallotta, hogy szüksége van másokra. Szembenézett vele, hogy sebezhető és kiszolgáltatott. Döbbenetes felfedezés volt ez neki, aki az egész életét arra a feltételezésre építette, hogy racionális ember, és ellenáll minden érzelmi kilengésnek. Sorsát McGee-re és a kórház személyzetére bízta, bár nem volt benne biztos, hogy helyesen teszi. Mi van, ha ők is benne vannak ebben az egészben? Bárhogy is van, Susan rettegett a gondlattól, hogy mostantól zavarodottságra lesz kárhoyztatva, s nem fogja tudni megkülönböztetni a valóságot a fantáziavilágtól. Ebbe gyorsan bele lehet örülni. Egyre erősebben reszketett.

- Mi történik velem?

- Minden rendben lesz - mondta McGee.

- De... egyre rosszabbodik a helyzet - mondta a lány. Hangja erőtlen volt, bár minden erejét összeszedte, hogy magabiztosnak látszók.

- Nem, nem rosszabbodik.

- De igen - mondta Susan.

- Idefigyeljen, Susan, a tegnapi éjszakai hallucináció talán borzalmasabb volt, mint az előzőek...

- Talán?

- Igaza van, valóban sokkal borzalmasabb volt...

- És sokkal, sokkal *valóságosabb*.

- Igen. De ez volt az első, ami tegnap kora reggel óta történt, amikor azt hitte, hogy a két kiségitő Jellicoe és Parker.

Susan megrázta a fejét és közbevágtott.

- Nem. Ami a kiségitőkkel történt... aztán később az a kísértet itt, a szobában... nem csak ezek a vízióim voltak tegnap. Volt... még egy... rohamom a kettő között.

A férfi gondterhelten nézett rá. - Mikor?

- Tegnap délután.

- Amikor Mrs. Atkinsonnál volt, a fizioterápián?

- Igen. Nem sokkal azután történt, hogy befejeztem a gyógytornát.

Susan elmondta a doktornak, hogyan lökte be Murf és Phil a liftbe, ahol a négy főiskolai klubtag már várt rá.

- Miért nem mondta ezt el már tegnap este, amikor itt voltam? - kérdezte McGee kissé számonkérő stílusban.

- Annyira sietett...

-Azért *annyira* mégsem. Jó orvosnak tart? Remélem, hogy igen. Egy jó orvosnak pedig mindig van ideje a betegére.

- Nem akartam, hogy elkéssen az esti konferenciáról.

- Susan, ez nem elég jó kifogás.

- Sajnálom - mondta a lány, és a kezét bámulta. Nem mert a férfi átható, kék szemébe nézni. Nem akarta, hogy McGee tudja, azért nem számolt be a liftes látomásról, mert nem akarta, hogy hisztérikusnak tartsa, vagy szánja őt. Most, hogy egyre inkább úgy érezte, kezd beleszeretni a doktorba, a legkevésbé sem akart számalmasnak látszani előtte.

- Ne merjen eltitkolni előlem semmit! Mindenről számoljon be, kérem! *Mindenről*, ami magával történik! Ha nem mond el mindent, elkerülheti a figyelmemet az a momentum, amely magyarázatot adhat a problémára. Minden információra szükségem van, amely segíthet a diagnózis felállításában.

Susan bólintott. - Igaza van. Mostantól nem titkolok el semmit.

- Tehát megígéri?

- Igen.

- Akkor jó.

- De tudja - mondta a lány még mindig lefelé nézve -, úgy érzem, egyre rosszabbodik az állapotom.

A doktor megsimogatta a lány arcát. - Lehet - mondta a doktor -, hogy gyakrabban jelent-

keznek a rohamok, de mindig sikerül kijönni is belőlük. Ha elmúlik, képes úgy tekinteni rájuk, ahogyan kell. Utána mindig a tudatában van, hogy csupán hallucinált. Ha azt hinné, hogy egy halott férfi jött el magáért tegnap este, hogy ez az egész *valóban megtörtént*, akkor elég nagy bajban lenne. Ha ez lenne a helyzet, nem lennék ennyire nyugodt. De még nem idegeskedem. Vagy úgy látja?

- Nem - mosolyodott el a nő. - Teljesen nyugodt.

- Jó. És kérem, maga is próbáljon meg pozitívan gondolkozni.

- Megpróbálom - bólintott a lány, de továbbra is reszketett.

- Ne csak próbálja, emelje fel a fejét. Ez az orvosa parancsa. Most megyek, és keresek néhány kiségitőt, meg egy hordágyat, aztán lemegyünk a diagnosztikára, és gyorsan elintézzük a vizsgálatokat. Készen áll?

- Igen - mondta a lány.

- Mosolyogni is tud? - kérdezte a férfi. A lány mosolyt erőltetett az arcára.

A doktor visszanevetett rá. - És kérem, most maradjon így, amíg nem szólok. - Amint kiment, a lány arcáról lehervadt a mosoly.

Újra az elfüggönyözött ágyra vetődött a tekintete.

Sosem érezte még magát ennyire nyomorultul, bár fizikailag már kezdett rendbe jönni. Utálta, hogy mások vették át az irányítást élete felett, ő pedig teljesen tehetetlen. Semmit sem tudott tenni betegsége megszűntetéséért, csupán annyit, hogy felfekszik a vizsgálóasztalra, mint egy akarat nélküli fadarab, és engedi, hogy a kórházi személyzet a válasz után kutatva matasson a fejében.

Megint Mrs. Seiffert ágya felé pillantott. A fehér függöny lazán lógott.

Talán tegnap éjjel nemcsak az ágy körüli függönyt húzta szét, hanem egy másikat is, amely mögött az örülség lakozott.

Elgondolkodott, mi történt volna, ha nem rohan el a tegnapi hallucinációk elől. Mi lett volna, ha bátran ott marad Jerry Stein oszlásnak indult holtteste mellett? Mi lett volna, ha engedi, hogy régóta halott kedvese felkeljen az ágyból, és megérintse. Mi lett volna ha Jerry átöleli és rothadó ajkait Susanéra tapasztja? Akkor talán azonnal megháborodott volna. A padlón összegömbölyödve találtak volna rá, amint értelmetlenül, összefüggéstelenül motyog, teljesen magába roskadva. Aztán a Willawauk Megyei Kórházból átszállították volna egy csendes szanatóriumba, ahol azonnal egy takaros gumiszobában helyezték volna el.

Már nem sokáig bírja elviselni ezt az állapotot, még McGee kedvéért sem.

Istenem, kérlek, add, hogy a vizsgálatok kimutassanak valamit, és McGee megtalálhassa a problémát! *Kérlek!*

* * *

A falakat és a mennyezetet is halványkék színűre festették. Susan a hátán feküdt a kerek hordágyon, feje alá egy párnát helyeztek.

Ekkor Jeff McGee jelent meg mellette. - Az EEG-vel fogjuk kezdeni.

- Még nem vettem részt ilyen vizsgálaton.

- De igen - mondta a doktor -, amikor kómában volt. De kérem, ne féljen. Egyáltalán nem fáj.

- Tudom.

- A műszer az agyhullámok ritmusáról ad pontos képet. Ha abnormális az agyi funkció, az majdnem biztosan kimutatható az EEG-vel.

- Majdnem?

- Semmi sem tökéletes.

Egy nővér előgurította az EEG-t a sarokból, ahol eddig állt, és Susan mellé állította.

- Jobb eredményt érhetünk el, ha lazít - mondta McGee Susannak.

- Nyugodt vagyok.

- Lássuk a kezét.

Susan felemelte a jobb kezét.

- Tartsa az ujjait összezárva, egyenesen maga előtt. Jól van. Most nyissa szét. - Figyelmesen nézte néhány másodpercen át, majd elégedetten bólintott. - Rendben van. Nem csapott be. *Valóban* nyugodtabb. Már nem remeg a keze.

Amint bevitték a vizsgálatokra, Susan máris jobban érezte magát, mert úgy érezte, hogy végre valami előrelépés történik. A vizsgálatok, a labortesztek, a tudományos módszerek megnyug-

tatták. Bízott benne, hogy addig fogják folytatni a különböző lehetőségek kizárását, amíg meg nem találják az egyetlen megoldást.

Jeffrey McGee-ben is bízott.

- Teljesen nyugodt vagyok - mondta ismét.

- Maradjon is, kérem - mondta a doktor biztatóan.

McGee nyolc elektródát helyezett Susan koponyájára, feje mindkét oldalára négyet-négyet.

- A jobb és bal agyféltekét is megvizsgáljuk, hogy össze tudjuk őket hasonlítani. Ez az első lépés a sokk helyének feltárásában.

Az ápolónő bekapcsolta az EEG-t.

- Kérem, ne mozdítsa el a fejét - mondta McGee Susannak. - A hirtelen mozdulatok zavarják a mérést.

Susan a plafont nézte, McGee pedig az EEG monitor zöld, foszforeszkáló képét.

- Szép - szólalt meg a férfi, hangjában némi csalódottsággal. - Nincsenek hegyes kiugrások, sem egyenesek, szép, szabályos a minta. Minden a normális értékek között van.

Susan továbbra sem mozdult.

- Negatív - mondta végül a férfi.

A lány ekkor egy kapcsoló kattánását hallotta.

- Most megnézem az összehasonlító műszereket - szólalt meg McGee.

A férfi ezután egy ideig csendben volt.

Egy idő múlva McGee lekapcsolta a gépet.

- Nos? - kérdezte Susan.

- Semmi.

- Egyáltalán semmi?

- Nos, az EEG hasznos eszköz, de nem mindenható. Néhány súlyos agyi betegségben szenvedő páciensünk például teljesen normális ritmust mutatott az EEG során. Voltak azonban olyanok is, akiknek bár semmilyen kimutatható betegségük nem volt, az EEG-jük mégis abnormális értékeket jelzett. Szóval most próbálkozzunk valami mással.

Susan kissé csalódottan szólalt meg, bár biztosra vette, hogy a vizsgálatok valamelyike majd rámutat a bajra. - Mi a következő lépés?

McGee eltávolította az elektródákat Susan fejről, majd így szólt:

- Átmegyünk a szomszédba, a radiológiára. Újra meg akarom röntgenezni a koponyáját.

* * *

A radiológiai labor fehérre festett falú helyiség volt, tele rengeteg, ormótlan, csillogó, fekete és fehér műszerrel, amelyeket Susan első pillantásra kissé elavultnak látott, bár nem volt túl nagy szakértője az orvosi gépeknek.

A radiológus egy fiatal férfi, Ken Piper volt. A felvételek elkészülte után vártak egy kicsit, míg előhívta a lemezeket, és feltűzte a felvételeket egy hátulról megvilágított ablakra. Aztán McGee-vel áttanulmányozták a képeket, érthetetlenül mormogtak egymásnak, rámutattak bizonyos árnyékos és világos helyekre.

Susan a kerek hordágyról figyelte őket.

Végül McGee elfordult a világító ablak felől, és jelentőségteljesen Susannra nézett.

- Mit talált? - kérdezte a lány. A férfi nagyot sóhajtva így szólt:

- Semmit. Nem találtuk nyomát agykárosodásnak.

- Folyadék felhalmozódását sem tapasztaltuk - mondta Ken Piper.

- Sőt, a tobozmirigy elmozdulását sem, amelyet gyakran megfigyelhetünk hasonló, víziókkal és hallucinációkkal járó esetekben - mondta McGee.

- Tökéletesen tiszta képek - tette hozzá Ken Piper, halványan a lányra mosolyogva. - Nincs miért aggódnia, Miss Thorton.

Susan McGee-re pillantott, és saját érzéseit látta visszatükröződni a szemében. Sajnos Ken Piper tévedett. Susannak nagyon is volt miért aggódnia.

- És most hogyan tovább? - kérdezte a lány.

- Szeretnék egy gerinccsapolást is csinálni - mondta McGee. - Talán találunk valamit, amit sem az EEG, sem a röntgen nem tudott kimutatni. Van néhány olyan állapot, amelyet csupán a gerincfolyadék elemzésével tudunk meghatározni.

McGee a radiológus telefonjáról felhívta a kórházi laboratóriumot. Elmondta a technikusnak, hogy készüljön fel egy teljes gerincelemzésre abból a mintából, amelyet majd levesz Susantól.

- Essünk túl rajta - mondta a férfi, amikor letette a telefont.

Annak ellenére, hogy McGee eléréstelenítette Susan gerincének alsó területét, a gerinccsapolás nem volt fájdalmmentes. A lány az ajkába harapott, szeme könnybe lábadt. A legrosszabb az volt, hogy teljesen mozdulatlanak kellett maradnia, mert attól tartott, hogy a tú eltörik, ha váratlanul megmozdul.

McGee fél szemmel a nyomásmérőt figyelte, miközben a folyadékot vette le, és azt mondta:

- Normális a nyomás.

Néhány perc múlva, amikor a doktor végzett, Susan felszisszent a megkönnyebbüléstől, és letörölte a könnyeit.

McGee felemelte a gerincfolyadékkal teli lombikot, és elgondolkodva megállapította:

- Hát, legalább tiszta.

- Mennyi idő múlva lesznek meg az eredmények? - kérdezte Susan.

- Eltart egy darabig - mondta McGee. - Közben elvégzünk még néhány tesztet. Van kedve egy kis vért adni?

- Ha szükségesnek tartja.

* * *

Valamivel tíz óra előtt, amikor McGee elment a laborba, hogy megnézze, hogyan halad a gerinccsapolás eredményeinek értékelése, Murf és Phil jelent meg a diagnosztikán, hogy visszakísérje Susant a 258-as szobába. Bár tudta, hogy a tegnapi liftbeli rémület csupán az elméje játéka volt, a nő mégis kissé kényelmetlenül érezte magát a jelenlétükben.

- Mindenkinek hiányzott a második emeleten - mondta Phil, amikor kitolta Susant a folyosóra.

- Az a sok savanyú arc odafent - mondta Murf.

- Gondolom - jegyezte meg Susan.

- Így igaz - mondta Phil.

- Olyan nyomasztónak tűnik a hely maga nélkül - mondta Murf.

- Mint egy várbörtön - mondta Phil.

- Mint egy temető - mondta Murf.

- Mint egy kórház - mondta Phil.

- Azért *annyira* nem nyomasztó, mint egy kórház - ment bele Susan is a játékba, hogy elterelje a figyelmét, a közelgő liftezésről.

- De ha maga, szép hölgy, a közelben van... - mondta Phil.

- ...minden sokkal melegebbnek, naposabbnak tűnik...

- ...mintha egy szállodában volnánk...

- ...vagy egy olyan országban, ahol mindig süt a nap...

- ...valami izgalmas, egzotikus helyen...

- ...mint Mezopotámia.

Eljutottak a lifthez. Susan alig mert levegőt venni.

- Phil, tegnap már mondtam neked, hogy Mezopotámia nem létezik.

Az egyik férfi megnyomta a lift hívógombját.

- Akkor hová jártam üdülni minden télen, Murf? Az utazási irodában mindig azt mondták, hogy Mezopotámiába megyek.

- Azt hiszem, alaposan becsapott az az iroda, Phil. Valószínűleg csak New Jersey-ig jutottál.

A lift ajtaja kinyílt. Susan izmai megfeszültek, de odabent nem volt senki.

- Nem, egészen biztosan nem New Jerseyben voltam.

- New Jersey szerencséjére.

A francba! Nem akarok így élni! - tépelődött Susan, míg kitolták a liftből a második emeleti folyosóra. Nem élhetek úgy, hogy mindenkire gyanakszom, és mindenkitől félek. Nem tudok úgy élni, hogy mindig attól kell rettegnem, melyik sarkon ugrik elém valami rémség.

Hogyan volna képes *bárki így* élni?

* * *

Jessica Seiffert eltűnt. A függöny nyitva volt az ágy körül.

Egy kórházi kiségitő épp a huzatokat vette le az ágyneműről, és dobálta be a szennyeskocsi-
ba. Susan kérdésére így felelt:

- Mrs. Seiffert állapota rosszabbra fordult. Le kellett vinni az intenzív osztályra.

- Sajnálom.

- Egy ideje már mindenki számított erre - mondta a férfi. - De azért nagy kár, mert olyan
kedves hölgy volt.

Susan sajnálta az idős hölgyet, de tulajdonképpen megkönnyebbült, hogy újra egyedül ma-
radt a szobában.

Jó volt újra látni az ablakot, bár odakint az idő szürke volt és párás. Újabb vihar készülődött.

* * *

Mrs. Baker érkezett, egy étellel teli tálccával.

- Ma nem reggelizett, pedig nem engedheti meg magának, hogy egyetlen étkezést is elmu-
lasszon, drágám. Nincs olyan jó húsban, mint én. Én akár egy hétig is el lehetnék evés nélkül! - cse-
vegett, miközben Susan elé rakta a tálcat.

- Éhes vagyok.

- Ebben egy percig sem kételkedtem - mondta a nővér. - Hogy érzi magát, kedvesem?

- Mint egy túpárna - mondta Susan, mert tompa fájdalmat érzett a hátában a gerinccsapolás
eredményeként.

- Dr. McGee maga végezte a vizsgálatokat?

- Igen, többnyire.

- Rosszabbat is kifoghatott volna - mondta Mrs. Baker, és levette a tálca fedelét. - Van itt
egy-két orvos, aki nem olyan finom, mint McGee.

- Igen, nagyon vigyázott rám. Maga szerint nem késett el miattam az irodájából?

- Szerdán reggel nem rendel - mondta a nővér. - Csak délután.

- Erről jut eszembe - kiáltott fel Susan -, tegnap alig láttam magát, Mrs. Baker. Elfelejtettem
megkérdezni, hogy mentek a dolgok hétfőn este?

Mrs. Baker zavartan pillantott rá, látszott rajta, hogy nem érti a kérdést. - Hétfőn este?

- Hogy sikerült a randevú? Tudja, a bowling és a hamburgeres vacsora.

A nővér arcára volt írva, hogy fogalma sincs, miről beszél Susan. Aztán a szeme hirtelen fel-
csillant. - Ó! A randevú! Hát persze! Az én kedves, mackó favágóm!

- Akinek olyan széles a válla, mint egy szekrény - mondta Susan.

- És azok a hatalmas, finom kezek! - mondta a nővér, vágyakozással a hangjában. - Emléke-
zetes éjszaka volt.

- Örömmel hallom - mosolygott Susan. Pajkos kifejezés jelent meg Mrs. Baker arcán. - Áju-
lásig szórakoztunk, ha érti mire gondolok.

Susan felnevetett. - Nahát, Mrs. Baker, magából ki se néztem volna ilyesmit.

Az ápolónő huncut szemei élénken csillogtak a szemüveg mögött. - Valahogy nekem is ese-
ménydúsabbá kell tennem ezt az egyhangú életet.

Susan kibontotta a szalvétát, és frissen mosott pizsamájának nyakába gyúrte, majd így szólt:

- S gyakran sikerül hasonlóan megfűszereznie az életét?

- Nincs okom panasza.

- Tudtam! Mrs. Baker, maga egy igazi hedonista!

- Nem, kedvesem, én methodista vagyok, de ahhoz a típushoz tartozom, akik tudják, hogyan
kell élvezni az életet. Most pedig kérem, egyen meg mindent a tálcáról. Örömmel látom, hogy kezd
egy kicsit kigömbölyödni és erőre kapni. Nem szeretném, ha visszaesne.

Reggeli után lepihenve, Susan a kavargó égboltot figyelte az ablakon túl. Szürke felhők vág-
tattak keresztül a horizonton.

Valamivel tizenegy óra után Jeff McGee nézett be hozzá. - Ne haragudjon, hogy csak most
jöttem. Már régen megkaptam a laboreredményeket, de fel kellett mennem az intenzív osztályra,
Mrs. Seifferthez.

- Hogy van?

- Elég gyorsan romlik az állapota.

- Ez nagyon szomorú.

- Igen. Nagy kár, hogy meg kell halnia. Mindig is kedves, tevékeny hölgy volt. - A férfi szo-

moróan megrázta a fejét, majd csettintett az ujjával, mintha valami hirtelen az eszébe jutott volna. - Amikor Jessie-nél voltam, folyton egy dolog járt az eszemben, tudja, miért hallucinálhatta azt, hogy Jerry Stein hulláját látja, holott Jessie-t látta? Azt hiszem, volt valami, ami ezt az egészet kiváltotta.

- Micsoda?

- A kezdőbetűk.

- Ezt hogy érti?

- Jerry Stein és Jessica Seiffert. Mindkét név kezdőbetűi a J és az S.

- Hát erre valóban nem gondoltam.

- Talán a tudatalattijával mégis felfogta e hasonlóságot. Túlságosan is nyilvánvaló az egybeesés. Biztosan ezért kezdte el figyelni a függőnyt, és ezért félt annyira tőle. Ha pedig ez a helyzet, akkor talán egyik rohama sem a pusztán véletlen műve. Talán mindegyiket valami más idézte elő, jelentéktelen események és megfigyelések, amelyek újra előhozták a múltat, azokat az emlékeket, amelyek a Mennydörgés Házában lezajlott dolgokhoz kapcsolódnak.

A férfit láthatóan fellelkesítette ez a teória.

- Persze még nem tudom biztosan - folytatta McGee. - Nem volt elég időm alaposan végig gondolni az összes lehetőséget, de az a gyanúm, hogy ez fontos lehet annak eldöntésében, hogy a víziói fizikai okra vezethetők-e vissza vagy sem.

A lánynak nem tetszett, amit a férfi mondott.

Gondterhelten jegyezte meg:

- Azt akarja mondani, hogy ha a látomásokat valami komplikált pszichológiai mechanizmus indítja el, akkor ez azt jelenti, hogy nincs szervi bajom, és az egész problémát jobb a pszichiáterekre hagyni?

- Nem, nem, nem - mondta McGee gyorsan, és kezével mentetőző mozdulatot tett. - Nincs elég adat a birtokunkban, hogy ilyen következtetéseket vonhassunk le. Egyelőre keressük csak a kézenfekvőbb, fizikai magyarázatot, hiszen maga fejsérülést szenvedett, és több mint három hétig feküdt kómában.

Susan minden porcikájával hinni akarta, hogy a probléma valóban fizikailag megmagyarázható. Ha csupán egy apró vérrögről van szó az agyában, egy horzsolásról vagy valami hasonlóról, az orvostudomány majd megoldja a gondot. Bizott az orvostudományban. Ezzel szemben a pszichiátriát nem tartotta valódi tudománynak, s nem is volt benne bizodalma.

Susan makacsul megrázta a fejét. - Nincs igaza a kezdőbetűk ingerkiváltó hatásával kapcsolatban. Nem hinném, hogy ez lenne a megoldás. Itt nem pszichés betegséggel állunk szemben.

- Hajlok arra, hogy egyetértsek önnel, Susan - mondta a férfi. - De most még egyetlen lehetőséget sem zárhatunk ki.

- Szerintem igen, én máris elvettem ezt.

- De én még nem. Egy orvosnak meg kell őriznie objektivitását.

A doktor megfogta Susan kezét. Érintése csodálatosan megnyugtató hatással volt a lányra.

Susan a doktor kezét megszorítva így szólt:

- Mit sikerült kimutatni a gerincfolyadékából?

- A fehérjeelemzés nem mutatott eltérést a normálistól. A vérvizsgálat során sem találtunk semmit, nem magas a vörös vérsejtek száma, ami jelezhetne volna, hogy valahol, a koponya belső részén, az agyalapban vagy a gerincben vérzés volt.

- Tehát a vörös vérsejtek száma is normális - állapította meg Susan.

- Igen. Ha a fehér vérsejtek száma lenne magas, tudnánk, hogy agyi vagy gerinci fertőzéssel állunk szemben.

- De ez is a normális határokon belül mozog.

- Igen.

Susan úgy érezte, a tények előrenyomuló hadserege lassan a sarokba szorítja. *Olyan egészséges vagy, mint a makk. Nincsenek szervi problémáid, csak nemes egyszerűséggel megháborodtál. Bolond vagy. Egy eszeveszett bolond.* Szomorú hangon megszólalt:

- Szóval még a gerincscsapolás sem mutatott semmi rendkívülit?

- Egyáltalán semmit, pedig még a gerincfolyadék cukortartalmát is kiértékeltek. Vannak ugyanis olyan betegségek, amelyeknél a baktérium felfal bizonyos cukrokat, tehát az alacsony szám figyelemfelkeltő lehetett volna. De a gerincvelőből vett cukor szintje kétharmada a vércukor szintjé-

nek, ami szintén normális.

- Úgy tűnik, a harminckét éves nők tökéletesen egészséges mintapéldánya vagyok - mondta gúnyosan.

McGee komolyan nézett rá. - Nem. *Valahol* meg kell a bajnak lennie.

- Milyen bajnak?

- Fogalmam sincs.

- Ez nem túl biztató.

- Ne aggódjon. Hamarosan megtaláljuk a forrását. Muszáj.

- De hogyan?

- Először is, magamhoz veszem, és haza viszem az EEG eredményeit, a röntgenfelvételeket és az összes laboreredményt. Mindegyiken végigmegyek újra, ha kell nagyítóval. Talán valamilyen részlet felett átsiklottunk ma reggel. Talán ott volt előttünk a válasz, de nem vettük észre. Valami aprócska dolog... egy egészen apró anomália...

- És mi lesz, ha még így sem talál semmit?

A férfi habozott, majd aggodalommal teli tekintettel így szólt:

- Hát, akkor... van még egy vizsgálat, amit elvégezhetünk.

- Milyen vizsgálat?

- Elég komplikált.

- És az arcából azt látom, hogy nem túl kellemes - felelte a lány.

- Agyi angiogramot fogunk készíteni. Ez egy diagnosztikai módszer, amelyekkel rendszerint azokat a stroke-os betegeket vizsgáljuk, akiken agyműtétet kell végrehajtani a vérrög eltávolítása vagy a megpattant vérér helyreállítása érdekében.

- Mivel jár ez a vizsgálat?

- Kontrasztanyagot fecskendezünk a véráramba, a szív és az agy között az artériába, tehát a nyakba, ami nem túl kellemes.

- Képzelem.

- Elég fájdalmas eljárás.

McGee így folytatta:

- A beavatkozás nem is teljesen veszélytelen. A betegek jó néhány százalékánál olyan komplikációk adódhatnak, amelyek az angiogram után akár halálhoz is vezethetnek. Kérem, ne hagyja figyelmen kívül, hogy nem „kis” vagy „elenyésző” százalékot mondtam!

- Értem. Tehát itt most egy sokkal összetettebb koponyaröntgen-sorozatról van szó, ugye? - kérdezte a lány.

- Igen. A kontrasztanyag eléri az agyi véredényeket, és miután az anyag eloszlik, gyorsan egymás után több röntgenfelvételt készítünk. Ennek segítségével a lehető legaprólékosabb képet kapjuk az agy vérkeringéséről, így világosan meg tudjuk majd határozni a vénák és az artériák méretét és alakját. Megtaláljuk a rögöt, a vérzést, az artéria falában levő kitüremkedést, szinte mindent ki lehet vele mutatni.

- Azt hiszem, ez lehet a megfelelő eszköz a problémám felderítésére - mondta Susan.

- Rendszerint nem folyamodom ehhez a megoldáshoz, hacsak a betegnek nincs súlyos funkcionális károsodása, mint például beszédzavar, motoros képességek elvesztése, részleges bénulás, vagy nem szenved olyan súlyos, mentális zavartól, hogy reménye sincs a normális élet fenntartására.

- Az utolsó eset rám is érvényes... - jegyezte meg Susan komoran.

- Egyáltalán nem. Hatalmas különbség van a szélütéses agyvérzéssel összefüggő mentális zavar és a maga hallucinációs élményei között.

Egy hosszú pillanatig egyikük sem szólalt meg. Némán fogták egymás kezét. Aztán a lány megszólalt:

- Tegyük fel, hogy a röntgenfelvételek és a laboratóriumi eredmények átnézése után sem talál semmit.

- Tegyük fel.

- Akkor beutal majd angiogramra?

A férfi behunyta a szemét és néhány másodpercig gondolkodott.

Susan látta, hogy McGee egyik szemhéja idegesen rángatózik.

A doktor végül megszólalt:

- Nem tudom. Nagyon sok mindentől függ. Nem szabad elfeledkezni az orvosi esküről: *Ha már nem tudunk jót tenni, legalább ne ártsunk a betegnek.* Azaz, ha semmi nem utal arra, hogy a problémája fizikai eredetű, az angiogram elvégzése...

- Pedig nyilvánvalóan fizikai eredetű - erősködött Susan.

- Ha volna is erre *meggyőző* bizonyíték, akkor is szeretnék várni még néhány napig az angiogrammal, hogy kissé megerősödjön.

- És ha elvégezzük a vizsgálatot, és semmilyen fizikai károsodás nyomát nem találjuk, de a hallucinációim folytatódnak, akkor mi lesz? - kérdezte a lány.

- Akkor kénytelenek leszünk kizárni a fizikai okot, és máshol elkezdni a keresgélést.

- Nem.

- Susan, egyszerűen nincs más út.

- Nem hiszem.

- Nem kell szégyellni, ha valaki konzultál egy pszichiáterrel. Ez is csak...

- Nem szégyellem - mondta a lány. - Csupán nem hiszem, hogy használna.

- A modern pszichiátria már elért...

- Nem - rázta meg fejét Susan, mert már a gondolattól is félt, hogy évekig tartó terápiát kell elkezdenie, s közben folyamatosan küzdeni a gyötrő víziókkal. - Nem. Maga biztosan képes megtalálni a baj forrását, valamit *biztosan* tud tenni. *Kell*, hogy legyen valami.

- Megteszem, amit tudok.

A lány megnedvesítette kiszáradt ajkát.

- Kér egy pohár vizet? - kérdezte a doktor.

- Igen, köszönöm.

A férfi töltött egy pohárral, a lány pedig mohón megitta.

- Eszébe jutott már valami a munkájával kapcsolatban? - kérdezte McGee.

A kérdés meglepte Susant. Legutóbb két nappal ezelőtt jutott eszébe a Milestone Vállalat, vagy a munkája, amikor hétfőn reggel Philip Gomezzel beszélt. Azóta a témát agya leghátsó zugába számúzta, egyrészt, mert a látomások lefoglalták, másrészt, mert tulajdonképpen félt ettől a témától. Most is, már a Milestone puszta említésére végigfutott rajta a félelem. Sőt, hirtelen az a különös gondolata támadt, hogy bizarr hallucinációi és a halottak megjelenése valami módon kapcsolatban vannak Milestone-beli munkájával.

McGee valószínűleg látta rajta, hogy fél, mert közelebb hajolt hozzá. - Susan, jól van?

Susan elmondta hirtelen támadt gondolatát a Milestone Vállalat és a hallucinációi között lévő kapcsolatról.

- Kapcsolat? - kérdezte McGee. Meglepetés tükröződött az arcán. - Milyen kapcsolat?

- Fogalmam sincs. Csupán *megérzés*.

- Azt akarja mondani, hogy a baleset *előtt* is voltak hasonló rohamai?

- Nem, nem. Hogyan is lehettek volna?

- Ez nem hangzik túl meggyőzően.

A lány egy pillanatig gondolkodott. A doktor mohó várakozással figyelte. Susan végül így szólt:

- Egészen biztos vagyok benne, hogy a hallucinációk csak a baleset óta jelentkeznek. Ha korábban is lettek volna, arra emlékeznék, amnézia ide vagy oda. Ilyesmit nem lehet elfelejteni.

McGee figyelmesen fürkészte a lányt, miközben azt mondta:

- Ha a víziók oka valóban egy rejtett agysérülés, akkor az csakis a baleset következtében alakulhatott ki, és semmi köze a Milestone-hoz.

- Tudom. De valamiért mégis félek tőlük.

- Erre könnyen találunk magyarázatot - mondta McGee. - Ugyanazért fél a Milestone Vállalattól, amiért a Jessie ágya körüli, behúzott függőnytől is rettegett. Nem látta, mi van a függöny túloldalán, és ez meglódította a képzeletét. Munkáját illetően pedig szintén jelen van ez az „ismeretlen” tényező. Élete egy szakasza köré függőnyt húztak, és mivel nem lát be mögé, félelmetes dolgokat agyal ki. A hallucinációknak szerintem nem lehet köze a munkájához, mert a Milestone és a Mennydörgés Háza között nincs összefüggés. Csak azért próbálja meg összekapcsolni őket... nos, ezt nevezi a pszichológia *rögeszmének*, mert nem emlékszik a munkájára, és mániákusan kötni

akarja élete egy eseményéhez. Érti?

- Igen.

- Ne féljen, kérem - mondta együtt érzően. - Jéghideg a keze. Amikor az előbb megfogtam, még egyáltalán nem volt az, de amint a munkájáról kezdtünk beszélni, azonnal hideg lett.

Susan bólintott, de egyre jobban elkésértette állapotának bonyolultsága. - Igaza van. Tudja, mit szeretnék? Ha ez az egész csupán annyiról szólna, hogy négy halott férfi visszatér, hogy bosszút álljon rajtam, valahogy úgy, mint a *Horror Háza* sorozatban. Istenem, mennyivel *egyszerűbb* lenne a helyzet! Semmi gerinccsapolás, semmi angiogram. Semmi önmarcangoló kételkedés. Csupán egy papot kéne keresni, aki eljönne, hogy kiűzze belőlem ezeket a gonosz, démoni lelkeket, és visszakergesse őket a Pokolba, ahová valók.

McGee nyugtalanul tekintett a lányra. - Nem tetszik, hogy ilyen dolgok járnak a fejében.

- Ne aggódjon - igyekezett Susan megnyugtatni a férfit. - Tudom, hogy nincsenek szellemek. De ha lennének, akkor is máshogy képzelném el őket. Nem ilyen melegvérű, szilárd testű lényeknek, amilyenekbe én ütköztem nemrégiben. - Susan a férfit mosolygott. - Istenem, látom, hogy most még jobban aggódik! Attól fél, ha kiderül, hogy valóban szellemekkel van dolgunk, már nem lesz szükségem magára. Az orvosok nem vállalnak ördögűzést, ugye?

- Nem - válaszolta a férfi nevetve.

- Attól tart, hogy akkor félredobnám valami papocska kedvéért, akinek egyik kezében imakönyv, a másikban pedig feszület van?

- Képes lenne megtenni? - kérdezte McGee.

- Soha. Nem is tudom, minek kéne történnie ahhoz, hogy én egy paphoz forduljak. És mi történne például, ha egy katolikus paptól kérnék segítséget, a szellemekről pedig kiderülne, hogy protestánsok?

A lány tudta, hogy McGee-t nem tudja becsapni erőltetett jókedvével, de az orvos belement a játékba.

- Igen - mondta a férfi -, de ha jól tudom, az ördögűzés vallásos hovatartozásától függetlenül működik. Micsoda káosz lenne a szellemek között, ha nem így lenne? Zsidók, muzulmánok, keresztények, és mindet máshogy kéne ríogatni!

- Hát erről beszélek - állapította meg Susan. - Túl komplikált az egész. Nem rúghatom ki magát, hogy felvegyek egy papot.

- Annyira örülök, hogy tudom, szüksége van rám.

- Bizony ám - erősítette meg a lány. - Nagy szükségem van magára. - Hallotta saját hangját, amint hirtelen komollyá változik beszéd közben. - Ezt *határozottan* érzem. - Meglepődött saját melegségén, de már nem akart visszakozni. Mélyen a férfi szemébe nézett. - Szükségem van rád, Jeff McGee.

A férfi figyelmesen nézte őt.

Susan próbált olvasni a tekintetében, de nem tudta megállapítani, milyen gondolatok kavarnak a fejében.

Vajon butaságot csinált, hogy feltárta érzelmeit? - tanakodott Susan. Talán félreértelmezte a férfi viselkedését? Talán csak orvosi aggodalom volt ott, ahol ő romantikus vonzódást sejtett?

Susan kétségbeesetten szeretne volna visszazívni iménti szavait, és egy perccel visszapörgetni az idő kerekét.

Aztán McGee szájon csókolta.

Susan olyan hevesen viszonzta, hogy maga is meglepődött. Teljesen átadta magát a pillanatnak, nem gondolva a racionalitásra, nem törődve a tartózkodással. Engedte magát elsodorni. A férfi megsimogatta a lány arcát, amikor ajkaiak elszakadtak egymástól.

Susan boldogságot, meglepetést, csodálatot, zavart és egy másodpercre mintha félelmet is látott volna a férfi arcán.

Félelem?

De mielőtt ezen kezdett volna töprengeni, McGee megtörte a feszült csendet.

- Megleptél - mondta. - Nem is...

- Féltém, hogy félreértettem a viselkedésedet, vagy talán...

- Nem, nem. Én csak... fel sem fogtam...

- ...hogymindketten...

- ...ugyanazt érezzük.
- Azt hittem, hogy értem és... Szóval, a jelek, amiket küldtél... olyanok voltak...
- ...remélem a csókom eloszlatta a kétségeidet...
- Igen - mondta Susan.

A férfi újra megcsókolta, de ezúttal csak lopva, s közben nyugtalanul az ajtó felé pillantott. Susan nem is hibáztatta ezért. A betegekkel való csókolózás semmiképpen nem tartozik az orvosok feladatai közé. Susan ennek ellenére legszívesebben átölelte és hosszan magához szorította volna. Mindennél jobban szerette volna, ha a férfi az övé. Mindenesül. De azzal is tisztában volt, hogy ez nem a megfelelő hely és idő, ezért elengedte.

- Mióta...? - kérdezte Susan félénken.
- Nem is tudom. Talán akkor kezdődött, amikor még kómában voltál.
- Már akkor... szerettél?
- Olyan gyönyörű voltál.
- Pedig nem is ismertél.
- Talán akkor még nem szerettelek, de már éreztem *valamit*.
- Olyan jó ezt hallani.
- Aztán, amikor magadhoz tértél...
- Rájöttél, hogy micsoda végzet asszonya vagyok és azonnal horogra is akadtál!

A férfi elmosolyodott. - Pontosan. És megértettem, mit akart Mrs. Baker mondani azzal, hogy bátor lány vagy. Szeretem a bátor és határozott nőket.

Egy ideig hallgattak és csak nézték egymást, aztán Susan megszólalt:

- Milyen gyorsan történt minden.
- Igen.
- Sok mindent meg kell beszélnünk.
- Lesz rá bőven időnk - felelte a férfi.
- Szinte semmit sem tudok rólad, az életedről.
- Zavaros história.

- Mindent tudni szeretnék - mondta Susan, és megsimogatta a férfi kezét. - Mindent. De azt hiszem... ez a hely...

- Tudom, nem a legmegfelelőbb, igazad van. Amíg itt kell lenned, jobb, ha fenntartjuk az orvos és a beteg viszonyának látszatát. Később, ha már jobban vagy és kiengednek, nem leszünk annyira szem előtt...

- Igazad van - bólintott Susan elszontyolodva. - De muszáj ennyire óvatosnak lennünk? Nem lehet kicsit lazábban kezelni a kettőnk ügyét? Belefér esetleg egy arca adott puszi?

Jeff elmosolyodott és úgy tett, mintha erősen törné a fejét a válaszon. - Nos, ezen gondolkodnom kell, bár amennyire visszaemlékszem, a hippokratészi esküben nincs benne, hogy „soha beteget arcon nem csókolok”.

- Akkor kérhetek azonnal egyet?

A férfi megcsókolta a lány arcát.

- Komolyra fordítva a szót - mondta McGee -, most az a legfontosabb, hogy minden energiánkkal a felgyógyulásodra összpontosítsunk. Ha ezt meg tudjuk tenni, és újra jól leszel, akkor már koncentrálnunk kettőnkre.

- Ettől az új célkitűzéstől egészen jókedvű lettem - mondta Susan.

- És meglátod sikerül is teljesítenünk - mondta a férfi bizalommal teli hangon. - Kettőnknek biztosan sikerül.

Ahogy Susan felnézett a férfira, rájött, hogy néhány perccel ezelőtt *valóban* a félelem csilant meg a szemében. Bár nem beszélt róla, Susan tudta, hogy Jeff legbelül nagyon is aggódik érte. Nem volt naiv, tudta, hogy nagy a kockázat.

- Ne aggódj - szólalt meg a lány.
- Nem aggódom.
- Erős vagyok. Nem fogom a bolondokházában végezni.
- Tudom.
- Elég erős, hogy a segítségeddel végig tudjam csinálni.

A férfi újra megcsókolta Susant.

A lánynak megint az jutott eszébe, milyen jó lenne, ha ez egy egyszerű kísértethistória volna. Akkor a halottakat szépen vissza lehetne zavarni a sírjukba a megfelelő imák kántálásával, és a szentelt víz szétlocsolásával. Milyen szép is lenne tudni, hogy a hiba nem benne van. Azt kívánta, találják meg a bizonyítékot arra, hogy Harch és a többi fantom valóban létezik, hogy szellemek márpedig vannak, ő pedig soha nem volt beteg.

Nem sokkal később kívánsága be is teljesült.

12

Az ebéd elég korán érkezett a későn elfogyasztott reggeli után, így Susan nem tudott mindent megenni.

Másfél óra múlva levitték a földszintre, a második fizioterápiás kezelésre Mrs. Atkinsonhoz. Két ismeretlen kiségitő jött érte, de egyikkel sem volt semmi baj.

A liftnél a legrosszabbra számított, de ott sem történt semmi.

Múlt éjszaka óta - amikor Jerry Stein holttestét látta Jessica Seiffert ágyában - nem voltak hallucinációi. Miközben a kiségitők végiggördítették az első emeleti folyosón a fizioterápiás osztály felé, gyorsan összeadta az azóta eltelt órákat: tizenhat jött ki.

Tizenhat órányi nyugalom.

Talán már nem is lesz újabb rohama. Talán a látomásai olyan hirtelen maradnak el, ahogyan elkezdődtek.

A Florence Atkinsonnal eltöltött gyógytornát kissé megerőltetőbbnek érezte, mint előző nap, de a masszáz és a forró zuhany ezúttal is nagyon jólesett neki.

Visszafelé a liftnél megint elfogta a rettegés, de semmi nem történt.

Már több mint tizenhét óra telt el az előző rohama óta.

Azt gondolta, hogy valószínűleg végleg megszabadulhatna a hallucinációktól, ha legalább egy napot át tudna vészelni nyugodt körülmények között. Csupán egy szellemmentes napra lenne szüksége, hogy zaklatott szíve és lelke megtisztuljon.

Addig már csak hét órát kellett túlélnie.

Amikor visszatért a fizioterápiás osztályról, két csokor friss virág várta a szobában: krizantém, szegfű, rózsza pompázott a vázákban, és finom tavaszi illat lengte be a helyiséget. Mindkét csokor mellett kártyát is talált. Az egyik kártyán minél előbbi gyógyulást kívánt neki Phil Gomez. A másodikon pedig ezt olvasta: „Mindannyiunknak hiányzol. Visszavárunk.” Sokan aláírták a kollégái közül. Susan felismert néhány nevet, de csak azért mert Phil Gomez hétfőn reggel már említette őket a telefonban. Susan a névsort nézte: Ella Haversby, Eddie Gilroy, Anson Breckenridge, Tom Kavinsky... Összesen kilenc név. Képtelen volt a nevekhez tartozó arcokat maga elé idézni.

Mint minden alkalommal, amikor a Milestone Vállalat az eszébe jutott, most is végigfutott rajta a borzongás.

Elszántan próbálta megőrizni optimizmusát, és nem akarta, hogy ebben bármi is megzavarja, ezért igyekezett elterelni gondolatait Milestone-ról. Legalább a virágok szépek voltak. Megpróbálta egyszerűen élvezni a látványt.

Befeküdt az ágyba, és olvasni akart, de a gyógytorna és a forró zuhany elbágyasztotta. Hamarosan könnyű álomba szenderült.

Amikor felébredt, a szoba már kezdett árnyékba borulni, hiszen odakint a nap lassan a hegyek háta mögé bukott. Az eget továbbra is sűrű fellegek borították. Susan ásított, felült és megdörzsölte szemét.

A másik ágy továbbra is üres volt.

A szekrényen álló óra szerint fél öt volt. Már tizenkilenc órája nem történt semmi rendkívüli.

Lehet, hogy a Jeff McGee-vel lassan kibontakozó szerelmének köszönhető, hogy a szellemek egy ideje elkerültek? - tűnődött Susan. Ha van valaki, aki *szereti* és akit ő is viszontszeret, az biztosan javít az állapotán. Ez ugyan arra utalna, hogy a problémája lelki eredetű, de most, hogy úgy tűnt, a gondjait maga mögött tudhatja, hajlandó volt kicsit mérlegelni a pszichológiai magyarázatot is. Talán Jeff szerelme volt a gyógyír, amire éppen most szüksége volt.

Felkelt az ágyból, belebújt papucsába és elindult a fürdőszoba irányába. Odabent felkapcsolta a villanyt.

Jerry Stein levágott feje hevert a komód tetején.

Susan megtorpant az éles fényben, és elsápadt. Nem akart hinni a szemének.

Ez nem lehet igaz!

A fej azonban ott volt előtte, és iszonyatosan nézett ki. Az oszlás jelei mutatkoztak rajta, csakúgy mint az előző éjjel. A bőre szürkészöld volt, szája szegletében mély, gennyesedő seb húzódott. Felső ajkát csúnya sebek borították, csakúgy, mint az orra körüli területet. A szemek nyitva, kidülledve meredtek rá. Fénytelenek és hályogosak voltak. A hamuszürke nyakon Susan egy kis, fényes tárgyat pillantott meg, amely megcsillant a fürdőszoba éles fényében. Egy medál volt, egy valóságos, arannyal futtatott medál, amelytől Jerry Stein sosem vált meg.

Ez nem a valóság! Ez nem a valóság! Nem lehet igaz!

A varázsigé most sem bizonyult hatásosnak. Ellenkezőleg, az ijesztő fej egyre életszerűbbnek, egyre *valóságosabbnak* tűnt, ahogy figyelte.

Susan - bénultan a félelemtől, de elszántan arra, hogy véget vet a szörnyű látomásnak - tett egy lépést a komód felé.

Ez nem a valóság!

A halott szemek átnéztek rajta, mintha a túlvilágba meredtek volna.

Már csak egyetlen lépés választotta el a fejtől. Idegesen habozva megállt.

És mi lesz, ha a fej megelevenedik, amint megérinti? Ha a szemek megmozdulnak... Ha Jerry összezúzott szája kinyílik, és belemar... És ha...

Elég! - mondta magának dühösen.

Ekkor furcsa, ziháló hang ütötte meg a fülét, s pár másodpercbe telt, mire rájött, hogy a saját zihálását hallja.

Nyugodj meg, parancsolta magának. A francba! Susan Kathleen Thorton, elég öreg vagy már, hogy ne hidd el ezt az ostobaságot.

De a fej csak nem akart eltűnni.

Végül aztán Susan előrenyújtotta remegő kezét, és megérintette a halott férfi arcát.

Kemény volt. Hideg és nyálkás.

Nem káprázat.

Remegve és öklendezve kapta el a kezét.

A hályogos szemek nem mozdultak.

Susan a kezére pillantott, amivel *hozzáért* a fejhez, és meglátta rajta a nedves, ezüstös váladékot.

A rosszullét és a szédülés környékezte. Eszeveszetten igyekezett megszabadulni az ujjaira ragadt anyagtól. Kezét pizsamanadrágja szárába törölte, a váladék pedig undorító foltot hagyott az anyagon.

Ez nem a valóság! Nem a valóság! Nem igaz! Nem!

Bár kötelességtudóan ismételte a mondatot, bátorsága kezdett elillanni, holott most nagy szüksége lett volna rá. Szeretett volna kirohanni a fürdőszobából, ki a folyosóra, és meg sem állni a nővérszobáig, ahol a segítségére lehetnek. Megfordult...

...és megdermedt a rémülettől.

Ernest Harch állt a helyiség nyitott ajtajában, elállva Susan menekülésének útját.

- Ne! - kiáltott fel Susan.

Harch elvigyorodott. Belépett a fürdőszobába, és gondosan becsukta maga mögött az ajtót.

Nincs itt a valóságban!

- Meglepetés! - mondta vidáman, jól is mert, mély, reszelős hangján.

Nem bánthat, hiszen ez nem a valóság!

- Hello, te lotyó! - mondta a férfi.

Harch már nem is próbálta magát a kórház betegének, William Richmondnak álcázni. Pizsamáját és köntösét levette. Most ugyanazt a ruházatot viselte, amelyet Jerry Stein megölésének éjszakáján, a Mennydörgés Házában, tizenhárom évvel ezelőtt. Fekete cipőt, fekete zoknit, fekete farmert és mélykék inget. Susan pontosan emlékezett az öltözékére. Mintha egy SS-tiszt vagy a Gestapo egyik embere állt volna előtte. Azok viseltek fekete egyenruhát a második világháborúban.

Szögletes arca és alakja, halványszőke haja, jeges, kék szeme mind-mind ezt a hatást erősítették, amelyet úgy látszik, kedvelt, mivel szinte perverz örömmel és aprólékos gonddal ügyelt a megjelenésére.

- Tetszik az ajándékom? - kérdezte Harch a fejre mutatva.

Susan nem tudott megszólalni.

- Tudom, mennyire szereted a zsidó fiúdat - mondta Harch, hangjában jeges gyűlölettel. - Ezért úgy gondoltam, hozok belőle egy darabot neked. Valamit, amire mindig emlékezhetsz. Ugye figyelmes vagyok? - kérdezte, és halkán felnevetett.

Susanból kétségbeesetten törtek fel a szavak. - Te halott vagy, a francba, halott! Te magad mondtad! Halott vagy!

Ne vedd komolyan ezt az egészet! Próbáld ellenállni a vízióknak!

- Igen - mondta Harch. - Persze, hogy halott vagyok!

A lány megrázta a fejét. - Ezt nem hallgatom! Nem is vagy itt a valóságban!

A férfi előre lépett, beljebb a fürdőszobába.

Susant a fürdő falához kényszerítette, a mosdó és a komód közé. Nem volt menekvés.

Jerry Stein halott szeme a semmibe meredt, nem véve tudomást Harch érkezéről.

Harch egyik karja meglendült, és bilincsként kulcsolódott rá Susan bal csuklójára, mielőtt a lány felocsúdott volna.

Próbált kiszabadulni, de nem tudott.

A szája kiszáradt. Torka lüktetett a félelemtől.

Harch erősen szorította a csuklóját. Vigyorgott a lányra, miközben magához vonta a tiltakozó Susant.

- Elég *valóságosnak* tűnök már, kicsim? - kérdezte Harch.

Susan kapkodva szedte a levegőt. Valami iszonyatos erővel préselte össze a mellkasát.

Nem! Nem szabad elájulnom, a fenébe is! Ki kell bírnom! Harcolnom kell minden erőmmel!

- Elhiszed már, hogy létezem, te rohadt lotyó? Érzed? Milyen érzés?

A foszforeszkáló fényben a férfi szürkés szeme szinte teljesen fehérnek látszott. Épp olyan-nak, mint azon az éjszakán, a Mennydörgés Házában, a gyertyák fényében.

Harch fel-le húzogatta Susan kezét széles mellkasán. Az inge durva szövésű volt, a hideg gombokba pedig megakadtak Susan ujjai.

Gombok? Valóban azt képzeled, hogy gombokat érez a keze alatt? Előfordulhat, hogy egy hallucináció ilyen élénk, pontos, és ilyen aprólékos legyen?

- *Most* végre elhiszed, hogy itt vagyok? - kérdezte Harch szélesen, de gonoszul vigyorogva.

Valahogy összeszedte a bátorságát, hogy megszólaljon: - Nem, nem vagy itt, nem lehetsz itt!

- *Nem?*

- Nem, nem vagy valóságos!

- Micsoda egy hülye liba vagy te!

- Nem bánthatsz!

- Majd meglátjuk, kicsikém! Ó, igen, egész biztosan meglátjuk.

A férfi, még mindig szorosan tartva a lányt, végighúzta annak bal kezét a mellkasán, fel, egészen a válláig, majd le a karján, hogy éreztesse kemény, megfeszített izmait.

Susan ismét próbált kiszabadulni, de most sem sikerült. Fájt a férfi szorítása a csuklóján.

Ekkor Harch újra végighúzta a lány kezét a mellén, majd le, lapos, izmos hasára.

- Elhiszed már, hogy létezem? He? Most mit gondolsz? Mi a véleményed, Susan? Létezem?

Susan érezte, hogy valami szertefoszlott. A remény, vagy talán önuralma utolsó maradványa.

Ez csak egy látomás, egy beteges fantazmagória. Látomás. Hamarosan véget ér. Nagyon hamar - motyogta magának, meggyőződés nélkül. Tulajdonképpen meddig tarthat egy vízió?

Lehet, hogy akár örökké tarthat, egészen amíg ki nem leheli lelkét a párnázott falú szobában. Miért is ne?

Harch a lány kezét az ágyékához nyomta.

Susan még a nadrágon keresztül is érezte a férfi erejét, lüktető férfiasságát.

De hiszen ez a férfi halott!

- Érzed ezt? - súgta kéjesen nyöszörögve. - Ez szerinted nem *igazi!*

A lány ekkor azt érezte, hogy örült vidámság kezd rajta elhatalmasodni, s egyre közelebb merészkedik még viszonylag ép tudatához.

- Pénteken éjszaka ki is próbálhatod, milyen. Tudod, mi lesz pénteken este? Korai halálom hetedik évfordulója. Hét évvel ezelőtt, éppen pénteken történt, hogy az a szemét nigger elvágta a torkomat. Tehát *ezen* a pénteken kicsit eljátszadozom veled, aztán elmetszem azt a szép kis nyakadat.

Susan legszívesebben felnevetett volna. Ingerelte a kacagás, de nem mert hangot adni. Nem mert elengedni az örült kacajt, amely egyre erősödött a belsejében.

Harch elengedte a kezét.

Susan gyorsan elkapta a férfi ágyékától.

Harch ekkor egészen a falhoz nyomta a lányt, megroppantva a csontjait. Teljes testével nekifeszült. Csípőjét a lányéhoz dörgölte. És vigyorgott.

Susan próbált kisiklani alóla, de a férfi súlya alatt mozdulni sem bírt.

- Már tizenhárom évvel ezelőtt meg kellett volna dugnom téged - mondta Harch. - Milyen jó is lett volna egy kis etyepetye ott, abban az átkozott barlangban! Aztán elváltuk volna a torkodat, és odahajítottunk volna a nagyarcú zsidó barátod mellé!

Harch nincs itt a valóságban! Nem bánthat! Nem!

Nem. Nincs semmi értelme ismételtetni ezt az idétlen szöveget. Mert a férfi maga volt a valóság. Susannak semmi kétsége nem volt afelől, hogy Harch *itt van*.

Susannak hirtelen megjött a hangja. Hátravetette a fejét, és ordítani kezdett.

Harch hátrább lépett. Oldalra hajtotta a fejét és leplezetlen élvezettel figyelte a lányt. Láthatóan szórakoztatta a helyzet, és a kiáltás mintha zene lett volna füleinek.

Harch ekkor újra fölé hajolt, egészen közel az arcához. Szürkés szeme vadul csillogott.

- Mutasd meg, mit fogok kapni tőled pénteken este! Adj egy kis ízelítőt - mondta a férfi behízelgő hangon. - Csak egy csókot. Egy apró pici csókocskát. Mit szólsz? Adj egy puszit Ernie bácsinak.

A lány egyik oldalról a másikra dobálva a fejét, próbálta kikerülni a felé nyomuló száját.

- Te bűdös kurva! - mondta a férfi haragosan, mikor végül feladta a harcot. - Minden csókodat annak a szemét zsidónak tartogatod? - Ellépett a lánytól. A komódon pihenő fejre pillantott, majd Susanra. Aztán ismét a fejre, majd a lányra. Hirtelen gonosz vigyor öntötte el az ábrázatát. Hangja gunyorosan csengett. - Szegény hülye Jerry Stein számára tartogatod a csókokat, ugye? Milyen megható! Milyen kedves, régimódi állhatatosság! Micsoda csodálatra méltó hűség! Mélyen meg vagyok hatva! Komolyan mondom. Nem foszthatom meg Jerryt ettől.

Harch színpadias mozdulattal az oszlásnak indult fej felé fordult.

Nem.

Kinyújtotta kezét a fej felé, majd a hajánál fogva megragadta.

Susan keserű ízt érzett a torkában. Tudta, hogy a férfi kényszeríteni fogja, hogy megcsókolja a hideg, rothadó ajkakat.

Zakatoló szívvel észrevette, hogy most talán el tud menekülni. Nem volt túl nagy az esély, de habozás nélkül megragadta. Elrugaszkodott. Harch elfordult előle mikor felemelte a fejet. A lány elrohant mellette, elfordította az ajtó gombját, aztán kiviharzott a fürdőszobából, a késő délutáni alkonyat fényében úszó kórterembe, és bevágta maga mögött az ajtót.

Először az ágy felé futott, hogy megnyomja a nővérhívó gombot, de rájött, hogy azzal csak időt veszít, így visszafordult, és remegő lábakkal botladozott a nyitott külső ajtó felé.

Sikoltozva szaladt ki rajta, épp abban a pillanatban, amikor Mrs. Baker belépett volna a szobába. Összeütköztek. Susan majdnem elesett. A nővér elkapta.

- Mi a baj, drágaságom?

- A fürdőben!

- Maga verejtékben úszik!

- *A fürdőben!*

Mrs. Baker védelmezően átölelte a lányt.

Susan az ápolónő puha, óvó karjaiba omlott.

- Mi van ott, kicsim?

- Ő.

- Kicsoda?
 - Az a sz-szemét.
 Susan megrázkódott.
 - Ki? - kérdezte Mrs. Baker ismét.
 - Harch.
 - Ó, nem. Az nem lehet.
 - De igen.
 - Drágám, magának csak egy újabb...
 - De igen, *ott* van.
 - Nem is létezik.
 - Nagyon is létezik.
 - Jöjjön.
 - Hová?
 - Jöjjön velem vissza a szobába - mondta Mrs. Baker.
 - Jaj, ne!
 - Jöjjön csak.
 - El akarok menni innen.
 - Velem kell jönnie.
 A nővér visszacsalogatta Susant a szobába.
 - De Jerry feje...
 - Istenem, szegény gyermekem...
 - ...a levágott feje...
 - Nincs ott semmi sem.
 - De *van*. És arra akart kényszeríteni, hogy cs-cs-csókoljam meg azt...
 - Itt vagyunk.
 A bezárt fürdőszobaajtó előtt álltak.
 - Mit akar csinálni? - kérdezte Susan idegesen.
 - Megnézzük, ki van ott.
 - *Az ég szerelmére, mit csinál?*
 Mrs. Baker megfogta az ajtógombot.
 - Megmutatom magának, hogy nincs mitől félnie.
 Susan megragadta a nő kezét. - Ne!
 - Nincs mitől tartania - ismételte a nővér megnyugtató hangon.
 - Ha valóban csak látomás volt...
 - Az volt.
 - ...akkor hogy a fenébe érezhettem még a gombokat is azon az átkozott ingen?
 - Susan...
 - És hogyan érezhettem még a merevedését is? Erre tud válaszolni?
 Mrs. Baker tanácstalanul nézett rá.
 Nem érti, amit beszélek, gondolta Susan. Számára én csak egy holdkóros vagyok.
 A lány hirtelen úgy érezte magát, mint aki vereséget szenvedett.
 - Nézze meg, Susan.
 - Kérem, ne tegye ezt velem.
 - Saját érdekében kérem.
 - Nem akarom.
 - Látni fogja, hogy minden rendben.
 - Kérem - mondta Susan sírós hangon.
 Mrs. Baker lassan kinyitotta az ajtót. Susan lehunyta a szemét.
 - Nézze csak, Susan.
 Susan szorosan lehunyta a szemét.
 - Susan, semmi baj.
 - Még mindig itt van.
 - Nem, nincs.
 - *Érzem*, hogy itt van.

- Nincs itt senki, csak mi ketten.

- De...

- Hát, hazudnék én magának, drágám?

Susan érezte, hogy a hátán lefelé csorog az izzadság.

- Susan, kérem, nézzen be.

A lány nem mert odanézni, de már lehunyva sem merte tartani a szemét. Végül megtette, amit Mrs. Baker kért.

Benézett a fürdőszobába.

Fehér falak. Fehér csempe. Éles fény. Ernest Harchnak semmi nyoma. Rothadó fej sehol.

- Látja? - kérdezte Mrs. Baker vidáman.

- Semmi sincs ott.

- Nem is volt.

- Ó.

- Jobban érzi magát?

Susan tompának érezte az agyát, és fázott.

- Susan?

- Igen. Jobban.

- Szegény gyermekem.

Susan úgy érezte, mintha valaki egy nehéz leplet terített volna a vállára.

- Édes istenem - szólalt meg Mrs. Baker -, a pizsamája teljesen átázott az izzadságtól.

- Hideg volt.

- Azt elhiszem, hogy fázik.

- Nem én, a fej. Hideg és nyálkás volt.

- Nem volt ott semmiféle fej.

- De igen, a komódon.

- Nem, Susan, nem volt fej a komódon. Csak a roham miatt látta. Érti, amit mondok?

- Igen.

- Susan?

- Hmmm?

- Jól van, drágám?

- Igen. Semmi baj. Jobban leszek.

Engedte, hogy a nővér visszavezesse őt az ágyhoz.

Mrs. Baker felkapcsolta az éjjeli lámpát. A szoba ismét megtelt árnyakkal.

- Először is - mondta Mrs. Baker -, keresnünk kell magának valami száraz ruhát.

Susan másik pizsamáját reggel elvitték kimosni, de még nem hozták vissza. Mrs. Baker segített neki kibújni a nedves hálóruhából, amelyből csavarni lehetett az izzadságot, és felsegített rá egy kórházi hálóinget.

- Most jobb? - kérdezte Mrs. Baker.

- Igen.

- Susan?

- Igen.

- Aggódom maga miatt, kedvesem.

- Nem kell. Aludni akarok.

- Csak aludjon.

13

- Susan?

Kinyitotta a szemét és Jeff McGee-t látta az ágya mellett. Aggodalmas tekintettel nézett le rá.

- Szia - mondta Susan, és a férfi megkönnyebbülésére elmosolyodott.

- Hogy érzed magad?

Hangja távolinak, mélyebbnek tűnt, mint korábban. Mintha lassabban beszélt volna.

- Elég jól vagyok - felelte a lány.
 - Hallottam, hogy újabb rohamod volt.
 - Igen.
 - Szeretném, ha beszélnél róla.
 - Nem akarok. Már unom.
 - Engem nem untatnál vele.
 - Talán téged nem, de *magamat* annál inkább.
 - Segít, ha beszélsz róla.
 - Csak az alvás segít.
 - Aludtál?
 - Igen... de nem túl mélyen. Többször felébredtem.
- Jeff ekkor a mellette álló nővérhez fordult. - Azóta alszik?
Mrs. Baker hangját hallotta. - Szunyókált. És eléggé kába, mint látja.
- Csak fáradt vagyok - biztosította őket Susan.
- Jeff McGee újra aggodalmas képpel nézett a lányra.
Susan rámosolygott, majd lehunyta a szemét.
- Susan - szólalt meg a férfi.
 - Hmmmmmm?
 - Most nem szeretném, ha elaludnál.
 - Csak egy kicsit.
- Susan úgy érezte, forró örvény húzza lefelé, és olyan jólesett újra megpihennie, lustálkodnia.
- Nem - erősködött Jeff. - Azt akarom, hogy beszéljess velem. Ne aludj. Nem szabad alud-

nod.

- A férfi megérintette a vállát, majd gyengéden megrázta.
A lány újra kinyitotta a szemét. Mosolygott.
- Nem szabad - mondta a férfi. - Nem szabad elmenekülnöd előle. Tudod, hogy nem helyes.
- Susan meglepetten kérdezte:
- Az alvás nem tesz jót?
 - Most nem.
 - Csak egy kicsit - mormolta. - Egy kicsit...

* * *

- Susan!
 - Igen.
 - Most beadok neked egy injekciót.
 - Rendben.
- Valami halkán megcsörrent.
- Ettől jobban leszel.
 - Jól vagyok - mondta álmatagon.
 - Éberebb leszel.
 - Jó.
- Hűvöset érzett a karján, és az alkohol szaga csapta meg az orrát.
- Csak egy pillanatig fog csípni.
 - Jó.
- A tű behatolt a bőre alá. Susan összerándult.
- Már készen is vagyunk.
 - Jó.
 - Hamarosan jobban érzed magad.
 - Jó.

* * *

Susan felült az ágyban.

Szeme száraz volt, szemgolyója viszketett és égett. Megdörzsölte. Jeff McGee csengetett a nővérnek, és szemcseppet kért, amelyet maga csöppentett Susan szemébe. A jóleső, hús érzés megnyugtatta a nő szemét.

Savanykás, fémcs ízt érzett szájában, ezért kért egy pohár vizet. Mindet megitta, de nem se-

gített rajta.

Lassan ébredezett. Kicsit dühös volt Jeffre, amiért elrontotta az álmát.

* * *

- Mit adtál be? - kérdezte Susan az injekció helyét dörzsölve.

- Antidepresszánt - felelte a férfi.

- Az mi?

- Egy stimuláns, amely segítségével ki tudjuk hozni a betegeket a mély depresszióból.

- Nem vagyok depressziós - felelte Susan -, csak álmos.

- Susan, épp a teljes magadba fordulás felé rohantál gőzerővel.

- Csak álmos voltam - ismételte.

- Szélsőséges, narkolepsziával társuló depresszió - mondta a férfi, és leült az ágy szélére. -

Szeretném, ha elmondanád, mi történt a fürdőszobában.

- Muszáj? - kérdezte a lány sóhajtva.

- Igen.

- Elejétől a végéig?

- Igen. Az elejétől a végéig hallani akarom.

Mostanra Susan tökéletesen felébredt. Sőt, természetellenesen energikusnak érezte magát.

Eszébe jutott Ernest Harch és a levágott fej.

Megborzongott az emléktől. Jeffre nézett, és szíve megmelegedett a férfi mosolyától.

Ő is mosolyt erőltetett az arcára, majd így szólt:

- Gyűljetek a tábortűz köré, kedves gyerekek, s én elmondok nektek egy félelmetes mesét.

* * *

Susan egy órával később vacsorázott, mint szokott. Nem akart enni, nem volt éhes, Jeff azonban ragaszkodott hozzá. Több mint egy órát beszélgettek.

Végül eljött az idő az indulásra. - Mennem kell. Minden rendben lesz. - mondta Jeff.

- Tudom. Ne aggódj miattam. - mondta Susan, és igyekezett meggyőzőnek látszani. - Bátor nő vagyok, nem emlékszel?

Jeff elmosolyodott. - Az antidepresszáns hatása néhány óra alatt elmúlik. Elalvás előtt majd kapsz egy nyugtatót, erősebbet, mint eddig.

- Azt hittem, nem akarod, hogy elaludjak.

- Az más volt. Szeretném, ha ma éjjel nyugodtan és mélyen tudnál aludni.

Mert ha mélyen alszom, gondolta Susan, talán nem fognak előjönni a rémlátások. Mert ha még egy roham jelentkezik, valószínűleg mindörökké elveszítem a józan eszemet.

- A nővérek majd benéznek hozzád, amilyen gyakran lehet - mondta Jeff.

- Rendben.

- Kérlek, ne üldögélj itt ilyen fásultan.

- Nem fogok.

- Kapcsold be a tévét, próbáld elfoglalni magad.

- Ne aggódj - felelte a nő.

A férfi megcsókolta. Finom csók volt, puha és édes.

Aztán Susan egyedül maradt.

* * *

Az este hátralévő részében az idő eseménytelenül telt. A tévét nézte. Még két bonbont is megevett abból a dobozból, amelyet néhány nappal korábban Jefftől kapott. A két éjszakai nővér - Tina Scolari és Beth Howe - felváltva néztek be hozzá, és Susan már viccelődni is képes volt velük.

Miután bevette a nyugtatót, amelyet Jeff írt fel neki, ki kellett mennie a fürdőszobába. Félve nézett a csukott ajtóra, sőt az is átfutott a fején, hogy behívja a nővért, és behozat vele egy ágytálat. Néhány percig habozott, de aztán elszégyellte magát féltékenysége miatt. Mi történt a büszkeségével és bátorságával? Hová lett a híres Thorton-kurázszi? Végül nagy nehezen felkelt az ágyból, és be-
ment a fürdőszobába.

Kinyitotta az ajtót.

Lámpát gyújtott.

Nincs halott, sem levágott fej odabent.

- Hál Istennek! - mondta hangosan, hatalmas megkönnyebbülést érezve, és behúzta maga

mögött az ajtót.

Mikor dolga végeztével kifelé indult, egy fényes tárgyat pillantott meg a padlón. A sarokban hevert, a fal mellett. Kicsi, csillogó valami volt.

Hátralépett és lehajolt, hogy felvegye a fénylő tárgyat.

Nem akart hinni a szemének.

Kezében tartotta a bizonyítékot. Egy vékony aranylánc volt, arannyal futtatott függővel. Jerry Stein medálja. Ugyanaz, ami nemrég még a levágott fej csonkolt nyakán lógott.

HARMADIK RÉSZ

A város felé...

14

Susan úgy feküdt le aznap este, hogy senkinek sem mutatta meg a medált.

Amikor megtalálta a fürdőszoba padlóján, első gondolata az volt, hogy egyenesen a nővér-szobába fut vele. Mindenkinek el akarta mondani, hogy bebizonyítsa: lám, mégsem bolond.

Mikor azonban alaposabban végiggondolta, úgy döntött, hogy óvatosabb lesz. Mert mi van akkor, ha fejvesztve rohan, hogy valakinek megmutassa, amikor pedig kinyitja a kezét, a medál nincs ott? Lehet, hogy most is csak rohama van, és amikor elmúlik kiderül, hogy az aranymedál csak egy szög vagy csavar, amely a fali törölközőtartóból esett ki. Jobb, ha vár, elrejtje a medált, időt ad magának, és később újra megnézi a tárgyat.

Amikor Jeff McGee-vel beszélgetett, viccesen azt kívánta, hogy inkább létezzenek szellemek, mint hogy ő legyen bolond. De azon nem gondolkodott, mi lenne, ha kívánsága valóra válna. Tudós volt, a logika és az észérvek asszonya. Nem hitt semmiféle babonában, a természetfeletinek nem volt helye az életében. Mostanáig fáradhatatlanul kapaszkodott abba, hogy kinzóinak megjelenése csupán beteg agyának képzelődése. De most fontolóra kellett vennie a lehetőséget: ezek nem csak kitalált teremtmények. Ezek *igaz szellemek*...

Mi van, ha így van?

Mi fog következni?

Belenézett a tükörbe. Mintha egy idegen tekintett volna rá vissza.

Vajon mi jöhet még?

Nem akart gondolkodni. Nem volt értelme ezen törnie a fejét, míg nem tudja pontosan, hogy a medál valóban létezik-e vagy sem.

Az erős altató, amit az imént vett be, kezdett hatni. Szemhéja egyre nehezebb lett, gondolatai pedig egyre jobban összekuszálódtak.

Ovatosan becsomagolta az aranymedált egy darab WC-papírba, majd elhagyta a fürdőszobát. Lefeküdt, a csomagocskát pedig az éjjeliszekrény felső fiókjába rejtette, tárcája mellé.

A nyugtató olyan volt, mint egy hatalmas tengeri hullám, amely kérlelhetetlenül sodorta magával, egyre lejjebb és lejjebb taszítva a mélybe.

Kinyújtotta kezét, hogy eloltsa az éjjeli lámpát, de rájött, hogy az ajtó feletti világítást nem kapcsolták fel. Nem szívesen feküdt volna sötétben, még akkor sem, ha csak néhány percre van szükség, hogy mély álomba szenderüljön.

Susan nézte a mennyezetet, próbált nem gondolkodni, aztán nem sokára elsodorta az álom.

* * *

Csütörtökön reggel is fellegek borították az eget, amelyek között csak itt-ott villant ki a kékség.

Susan egy-két percig mozdulatlanul feküdt, az ablakot nézte, s akkor eszébe jutott a kincs, amelyet a szekrénybe rejtett.

Felemelte az ágy támláját, felült, gyorsan átfésülte kócos haját ujjaival, majd kinyitotta az éjjeliszekrény felső fiókját. A WC-papír gombóc ugyanott volt, ahová előző este tette. Legalább ez igaz. Kivette a labdacst, egy darabig a tenyerében tartotta, és csak nézte. Végül éppoly óvatosan, ahogyan becsomagolta, kibontotta.

A csomag mélyén ott feküdt a medál. Az aranylánc összegabalyodva csillogott. Susan felvette, és elbűvölve forgatta a kezében. A medál valóban létezett, efelől kétsége sem volt.

Újra és újra megforgatta ujjai között a függőt, s közben próbálta eldönteni, higgyen-e a szellemekben vagy sem. Tulajdonképpen szeretett volna hinni, de nem volt benne biztos, hogy menni fog.

Bár a medál tulajdonképpen a létezésük ellen szólt. Ha a szellemek képesek eltűnni egyetlen szempillantás alatt - ahogyan Harch is tette, amikor kámforrá vált a fürdőszobában tegnap délután, és magával vitte Jerry Stein levágott fejét is, akkor a medálnak is el kellett volna tűnnie vele együtt. Hiszen ha az ékszer a szellemhez tartozik, nem lehet a valódi világ egy darabja is. És most mégis itt volt, a kezében.

Előző éjjel, amikor elméjét eltompította a nyugtató, úgy gondolta, hogy a medál bizonyítja, hogy a szellemek *valóban* léteztek. Most azonban rájött, hogy a függő létezése csak arra szolgált bizonyítékkal, hogy a halott férfiak nem pusztán hallucinációk.

Kezében a medállal már nem tűnt hitelesnek mindenért az agykárosodást okolnia.

Milyen magyarázat maradt tehát?

Gondterhelten bámulta a medált.

Susan gondolatai, mint a saját farkába harapó kígyó, újra a hasonmáselméleten kezdtek járni. De hát képtelenség logikusan megmagyarázni, miért jelenik meg a szörnyű múlt négy szereplőjének tökéletes külsejű hasonmása a Willawauk Megyei Kórházban, méghozzá azzal a szándékkal, hogy őt megkínózzák, sőt talán megöljék. Ez volt a legképtelenebb, legbutább elmélet, amelyet valaha hallott.

Ráadásul ez nem adott magyarázatot arra, hogyan tudott Harch úgy eltűnni tegnap az ablaktalan fürdőszobából. És ha valóban élő hasonmásról van szó, hogyan volt képes olyan gyorsan és tökéletesen felgyógyulni a hátműtétből, amelyet hétfőn hajtottak rajta végre. És hogyan került elő Jerry Stein - az eltelt időhöz képest ép - holtteste Jessica Seiffert betegágyába?

Szellemek?

Agykárosodás?

Bizarr összeesküvés?

Egyik teória sem adott választ minden kérdésére.

Susan szédülni kezdett.

Összeszorította tenyerét, mintha így kipréselhetné a medálból az igazságot.

Egy nővér lépett be a szobába. Millie volt az, a vékony, ravasz arcú szőkeség, aki kedden este, amikor Susan hisztériázni kezdett a kisegítők - Jellicoe és Parker hasonmásainak - megjelenésekor, injekciót akart beadni Susannak, akarata ellenére.

- A reggelijét már hozzák, mindjárt ideér - mondta Millie, amint elhaladt az ágy mellett, a fürdőszoba felé, és el is tűnt az ajtó mögött, mielőtt Susan egyetlen szót is szólhatott volna.

Bár az ajtót behúzta maga után, Susan látta, hogy a nővér leguggolt, és minden irányból benéz a szekrény mögé. Aztán mindent alaposan megvizsgált a WC-kagyló körül, a falburkolatnál, és bepillantott az ajtó mögé, sőt a mosdó alá is.

Susan egyre csak ökölbe szorított kezét figyelte, amelyben ott lapult a medál.

Az aranylánc kicsúszott ujjai közül. Susan kissé szétnyitotta ujjait, és gyorsan, lopva visszarántotta a láncot a medál mellé, aztán újra összeszorította öklét. Kezét az ölébe helyezte, másik nyitott kezét pedig lazán rátette. Próbált könnyednek tűnni. Unottan és álmosan ásítózott.

Millie előjött a fürdőszobából és odalépett az ágyhoz. - Nem talált egy ékszert odabent tegnap? - kérdezte Susantól némi habozás után.

- Ékszert?

- Igen.

- A fürdőben? - kérdezte Susan nagyot ásítva.

- Igen.

- Mint például az igazgyöngy sor vagy a gyémánt kitűző? - kérdezte Susan könnyedén, mintha azt hinné, hogy a nővér viccel.

- Nem, nem olyan drága. Az enyém. Valahol itt hagytam el tegnap, de nem találom sehol.

- Milyen ékszer volt?

- Egy medál. Aranyláncra fűzve - mondta a nő.
Susan látta a nővér hamiskás arcát, és szemében a hazugságot.
Nem a te ékszered, gondolta Susan. Nem te hagytad itt, te szemét hazug!

- Sajnos, nem találtam semmit - rázta meg Susan a fejét.

A nővér nem vette le róla a szemét.

Susan kezdte megérteni, mit akartak vele elhíttetni. Ez tényleg valami összeesküvés. Azt akarták, hogy Susan úgy gondolja, Millie medálját látta a fürdőszoba padlóján, és csak tudat alatt kapcsolja össze Jerry Stein láncával.

Millie viselkedése azonban felébresztette Susanban a gyanakvást. Mintha valami programot, vagy tesztet hajtának végre rajta... Egy rejtvényt, amelynek a célját azonban még nem értette.

De kik ezek?

- Remélem, megtalálja - mondta Millie-nek, kedvesen mosolyogva.

- Biztosan elszakadt a lánc - mondta Millie. - Azt hiszem, valahol leesett rólam.

A nővér nem tudott jól hazudni.

Ekkor egy kisegítő lépett be, a reggelit tolvaja maga előtt. Millie a tálcát Susan elé tette, aztán mindketten kimentek.

Mikor újra egyedül volt, Susan kinyitotta az öklét. A tenyerében ott csillogott a medál.

A lány bement a fürdőszobába, felkapcsolta a neont, becsukta maga mögött az ajtót.

Az sem érdekelte, hogy a reggeli kihűl a tálcán. Elkezdte átvizsgálni a fehér, frissen festett kőburkolatot, amely a falat takarta. Sehol nem látszott rajta repedés. A sarokban különös figyelemmel nézte meg az illesztéseket, de semmi rendkívülit nem talált. Centiről centire vizsgált át mindent.

A fürdőszoba ajtaja mögött aztán végre megtalálta, amit keresett. A falon egy természetellenesen egyenes, hajszálvékony repedés húzódott, egészen a tíz centiméter magas aljzattól a mennyezetig.

Örület!

Arcához emelte a kezét, megdörzsölte a szemét, pislogott, majd újra szemügyre vette a sarkot. A repedés nem tűnt el. A késhegynyi vastagságú vonalat semmiképpen nem az épület esetleges mozgása okozta az évek során. Szándékosan húzta oda valaki.

Visszament az ugyanazon a falon lévő mosdóhoz, és a tükröt kezdte vizsgálni. Egy darabból készült, sehol nem volt rajta illesztés. A hátoldalával volt a falhoz rögzítve, hogy szépen eltakarja az akasztót.

Susan letérdelt a hideg padlóra és benézett a mosdó alá. A vezetékek a padlóból jöttek fel, nem a falból. Bemászott a kagyló alá, amennyire tudott, és alaposan szemügyre vette az árnyékba burkolózó kőburkolatot hátul. Egy repedést látott rajta, amely nyilvánvalóan a plafontól lefelé tartott, de nagyjából eltakarta a tükör és a mosdó. Egészen a lábáig futott, és tökéletesen egyenes volt, mint a sarkoknál. A vágás párhuzamosan futott a falon lévő repedéssel.

Susan bedugta körmét a repedésbe, ahol a szegély két része összeért. Nem töltötték ki cementtel. Enyhe, hűvös fuvallatot érzett ujjai végén. Visszahúzta kezét a faltól, felállt, és összedörzsölte poros kezét.

Még egyszer szemügyre vette az ajtó sarka és a mosdó közepe közti, körülbelül kétméteres területet. Lehet, hogy megőrültem - gondolta, de ez olyan, mintha egy ajtó volna.

Ha így van, akkor megtalálta a magyarázatot, hogyan tudott eltűnni Ernest Harch, hóna alatt a levágott fejjel, figyelmen kívül hagyva, hogy a medál közben lecsúszott, és leesett a padlóra.

Vajon mi lehet a túloldalon?

* * *

Susan megvizsgálta a falat a szomszéd ágy mögött is, ahol egészen tegnap délutánig Jessica Seiffert feküdt. Újabb hajszálvékony vonalat fedezett fel, egy nyílegyenes repedést, amely a padló és a mennyezet között húzódott. Két-három méterről a vonal láthatatlan volt. Hasonló illesztést látott a sarokban is.

Susan kezével a falhoz támaszkodott és erősen megnyomta néhány helyen, remélve, hogy a rejtett bejárat nyomásra megmozdul. A fal azonban minden fáradozása ellenére a helyén maradt.

Letérdelt és megnézte a lambériát. Egyik kezével végig is tapogatta a szélét.

Ismét érezte a levegő mozgását; nem túl erős, de hideg levegő nyaldosta ujjait.

A bal oldali repedés közelében zsír nyomát találta. Kenőanyag a forgóajtó titkos csuklópántjaihoz?

A szegély mentén minden centimétert végigtapogatott, de nem talált érintésre működő kilincset.

Titkos ajtó? Túl valószínűtlen, hogy igaz legyen.

Titokzatos konspirátorok jönnek-mennek a falakon keresztül? Klasszikusan paranoiás fantazmagória.

De akkor mi lehet a vágat a falon?

A képzeletem szüleménye.

És a titkos helyiségekből áramló hűvös fuvallatok, meg a kenőanyag?

Észlelési zavarok.

- Baromság - motyogta maga elé Susan.

* * *

A zabkása kihűlt és rágós lett, de azért megette. Most mindennél fontosabb volt, hogy fizikailag megerősödjön.

Evés közben is egyfolytában járt az agya. Tényleg összeesküvés volna?

Vajon kinek volna annyi pénze és elszántsága, hogy egy ilyen alaposan szervezett összeesküvést kiagyaljon? Hogy egy ilyen hihetetlen álarcosbált összehozzon, amelyben négy hasonmás is játszik, akiket nyilvánvalóan heroikus erőfeszítések árán sikerülhetett felkutatni? Vajon mi ennek az egésznek a célja? Miért áldoznak ennyi pénzt, időt és energiát? Mit akarnak elérni ezzel? Talán a halott diákszövetségi fiúk rokonai, szülei, testvérei akarnak így bosszút állni Susanon, amiért tanúszkodott ellenük a tárgyaláson? Bosszúállás tizenhárom év elteltével? Megpróbálják őt az örületbe hajszolni? Nem! Az ég szerelmére, ez teljesen abszurd ötlet! Ilyen csak a regényekben fordulhat elő. Ennél egyszerűbben is bosszút lehet állni! És biztosan nem várnak tizenhárom évig! A haragot -a gyűlöletet, amely elég erős, hogy bosszúállásra ösztönözzön - nem lehet tizenhárom éven át korábban tartani!

Milyen kórház az, ahol titkos szobák és ajtók vannak?

Még az is eszébe jutott, de ezen már szinte elnevette magát, hogy ő valójában elmeegógyintézetben van, és közben arról fantáziál, hogy egy átlagos kórházban van, egy Willawauk nevű városkában.

Pedig nem a képzelete játszott vele! A titkos ajtók léteznek, ahogy ez a kórház is!

Ahogy visszagondolt az elmúlt négy napra, eszébe jutott néhány különös esemény, amelyeket akkor nem tartott fontosnak, most azonban nagyon is azzá váltak. Olyan pillanatok voltak, amelyek felébreszthették volna a gyanakvását, hogy ez a hely és az itteni emberek nem azok, aminek látszanak.

Viteski. Az első jelet, hogy valami nincs rendben, rajta tapasztalta. Szombaton éjjel, amikor Susan magához tért a kómából, Dr. Viteski rettentő mereven viselkedett, láthatóan kényelmetlenül érezte magát a lány társaságában. Amikor Susan balesetéről beszélt és arról, hogy hogyan került a Willawauk Megyei Kórházba, hangja tompa és színtelen volt, szavai szinte kopogtak. Időnként úgy tűnt, mintha egy előre betanult szöveget mondott volna vissza. S talán *valóban* ezt is tette.

Mrs. Baker is elkövetett egy hibát. Hétfőn, mielőtt befejezte a műszakot, a nő még benézett Susanhoz, és mesélt neki az esti randevújáról egy férfival, akinek „akkora vállalai vannak, mint egy szekrény”. Két nap múlva, amikor Susan kissé megkésve rákérdezett, hogy sikerült-e a randevú, a nővérnek láthatóan fogalma sem volt arról, miről beszél a lány. Elég *sokáig* nem esett le neki a tantusz. Most már egészen világos volt Susan számára, hogy a favágóról és a bowlingról szóló történet csupán kitaláció volt, méghozzá olyan részletesen és színesen elmesélve, ahogyan csak a jó színészek tudják. Szegény Thelma Bakernek semmiféle vad, átdorbézolt, szenvedélyes éjszakában nem volt része. A nővér csupán kitalálta a mesét, hogy egyéniségét színesebbé tegye a lány előtt, majd elfelejtette a rögtönzött kalandot, amíg Susan nem emlékeztette rá.

Susan befejezte a hideg és rágós zabkását, és beleharapott a megkeményedett pirítósa.

A zúzóadás, jutott hirtelen az eszébe.

Újabb bizonyíték, amelynek fel kellett volna keltenie a gyanakvását. Kedden délután, amikor a négy gyilkos diák fogságába esett a liftben, Harch belecsípett a karjába. Próbálta ugyan megmagyarázni magának, hogy a gyógytorna során szerezte a sebet, és csak tudatalattija kapcsolta ösz-

sze a liftbéli esettel, de nem ez volt az igazság. A zúzódás ékes bizonyítéka annak, hogy Harch és a többiek valóban léteznek; ugyanolyan bizonyíték, mint a medál.

Hirtelen Susan rájött, *miért* csípett Harch a karjába! Nem csupán azért, hogy fájdalmat okozzon! Alig egy-két másodperccel azelőtt csípett belé, hogy szédülni kezdett és elájult a hordágyon. Most értette meg, hogy a csípés csupán egy fecskendő szúrásáról akarta elterelni a figyelmét! Elég erősen a karjába mart, aztán valamelyik a három közül gyorsan beadta neki az injekciót, mielőtt a csípés által okozott fájdalom elmúlt volna. Amikor a négy férfi már kellőképpen megfélemlítette, csak úgy állt módjukban kellően drámai és hiteles módon befejezni a történetet, ha Susan szépen elveszíti az eszméletét, hiszen *nem szellemek voltak, akik egyszerűen el tudnak tűnni valami földöntúli fény kíséretében*. Mivel Susan jó darabig nem volt hajlandó elájulni, kénytelenek voltak egy altató injekcióval ártalmatlanná tenni.

Susan egy pillanatra félbehagyta a reggelit, és mielőtt hozzálátott volna az édességhez, feltúrte kórházi köntösének ujját. A zúzódás még mindig jól látható volt felső karján, bár kissé már sárgult. Közelről is megnézte, de már túl sok idő eltelt ahhoz, hogy a tűszúrás helyét megtalálja.

Mindent egybevetve, kínzói kiváló munkát végeztek mostanáig, ezt kénytelen volt elismerni.

De *kik* ezek? Kinek volt annyi pénze, energiája és ideje, hogy részt vegyen egy ilyen dráma kidolgozásában a legapróbb részletekig? És mi a célja ezzel?

Mi az ördögöt akarnak tőlem?

Nemcsak bosszút állni, az biztos. Annál többet. Sokkal különösebb és fenyegetőbb az egész.

Félelem hullámmozgott végig a testén, de azért beleharapott az édes péksüteménybe.

Szüksége van az erőre és energiára, hogy megbirkózzon mindazzal, ami még vár rá.

Aztán hirtelen Jeff McGee szerepén kezdte törni a fejét. Nem lehet olyan naiv, hogy azt higgye, Jeff semmit sem tud az egészből, ami vele történik.

Ő is része a játéknak.

Ő is *közéjük* tartozik, akárkikről is legyen szó.

Bár tudta, hogy ennie kell, hogy megerősödjön, Susan képtelen volt ismét a süteménybe harapni. Félretolta a tálcát.

Megbízott McGee-ben.

A férfi elárulta, pedig Susan szerette őt.

* * *

A Milestone Vállalat.

Az elmúlt nap eseményei valószínűleg közvetlen kapcsolatban vannak volt munkahelyével.

Néhány percig erősen koncentrált, hátha eszébe jut valami a Milestone-nal kapcsolatban, de ezúttal is csak azt érezte, hogy az emlékeit nem csak egy fátyol takarja el előle, hanem egy hatalmas pajzs, egy valóságos ólomfal, amin lehetetlen áthatolni.

Minél erősebben próbált emlékezni, annál jobban mélyült a félelme. Ösztönösen tudta, hogy nem *mer* emlékezni arra, milyen munkát végzett a Milestone-ban. Ha emlékezne, az a biztos halált jelentené számára. Érezte a csontjaiban, hogy ez az igazság.

* * *

Aztán itt van az autóbalesete is. Vajon valóban megtörtént? Vagy ez is csak egy újabb hazugság volt?

Behunyta a szemét, és próbálta újra átélni azt a néhány percet, közvetlenül a négy héttel ezelőtti (feltételezett) ütközés előtt. A kanyar... lassan kanyarodik az út... aztán sötétség. Nekifeszült makacs amnéziájának, de nem tudta visszahozni az emlékeket. Egyre biztosabb lett abban, hogy az ütközés sosem történt meg.

Valami félelmetes lebegett azon a hegyi úton, a kanyar mögött, de az nem a baleset volt. Ott vártak rá - bárkik is legyenek -, és Susant erővel rabolták el, és hozták erre a helyre. *Így* szerezte a fejsérülését is. Egyre erősebben hitt mindebben.

* * *

Húsz perccel azután, hogy Susan befejezte kihűlt reggelijét, Jeff McGee benézett hozzá vizitje közben.

Adott egy csókot a lány arcára, Susan pedig viszonzta, bár szívesebben vette volna, ha a férfi nem ér hozzá. Elmosolyodott, és úgy tett, mintha örülne, hogy látja, mert nem akarta, hogy a doktor megtudja, Susan bármit is gyanít.

- Hogy érzed magad ma reggel? - kérdezte a férfi, könnyedén az ágy végének támaszkodva. Mosolygott, és hihetetlenül biztos volt abban, hogy képes a lányt elbolondítani.

- Kitűnően - felelte Susan, és legszívesebben teljes erőből pofon vágta volna a férfit. - Meg-erősödtem.

- Jól aludtál?

- Mint akit fejbe vágtak. Jó kis nyugtató volt.

- Ennek örülök. Ha már a gyógyszereknél tartunk, kilenckor és délután ötkor be kell majd vinned egy metilfenidátot.

- Nincs rá szükségem.

- Nahát? Már magunk állapítjuk meg a diagnózist? Az éjjel kisurrantál, és megszerezted az orvosi diplomát?

- Nem kellett elmennem érte. Levélben megküldték.

- Mennyibe került?

- Ötven dolcsiba.

- Olcsóbb, mint az enyém - mondta a férfi.

- Hát, remélem is! - mondta Susan és halványan elmosolyodott. - Nézd, nincs szükségem a nyugtatóra, annál az egyszerű oknál fogva, hogy már jól vagyok.

- Most talán nem, de bármikor jelentkezhethet egy újabb roham. Hiszek a megelőző orvoslásban.

Én pedig azt hiszem, hogy te egy átkozott csaló vagy, Dr. McGee, gondolta Susan.

- Tényleg nincs szükségem gyógyszerre. Hidd el. Mondtam már, túl vagyok rajta.

- Én meg azt mondom, hogy *én* vagyok az orvos.

- Akinek engedelmeskednem kell.

- Mindig.

- Jól van, jól van. Beveszek egyet kilenckor, egy másikat meg ötkor.

- Jó kislány.

Miért nem simogatod meg a fejemet, és vakarászod meg a fülem mögött, mintha én lennék a kedvenc kutyád? - gondolta Susan elkeseredve.

- Át tudtad nézni a tesztejim eredményét tegnap? - kérdezte Susan.

- Igen. Majdnem öt órát töltöttem el vele.

Te átkozott, hazug disznó! Egyetlen megveszekedett percet sem töltöttél vele, mert tudod, hogy semmilyen orvosi problémám nincs!

- Öt órát? - kérdezte a lány ámulva. - Ez már jóval több, mint amit kötelességnek neveznek. Köszönöm. Találtál valamit?

- Az égvilágon semmit. Az EEG sem mutatott ki mást, mint amit már tegnap láttam a CT-leleten. A röntgenfelvételeid alá pedig nyugodtan kiírhatnánk, hogy „teljes koponyasorozat egy egészséges női egyedről”.

- Tökéletes példány vagyok.

- Minden *szempontból* tökéletes - mosolygott a férfi.

- És a gerincvizsgálati eredmények? - kérdezte a lány, mert úgy döntött nem rontja el McGee játékát. Ellágyította a hangját, és ideges feszültséget is színlelt, de sikeresen elrejtette előle a valóban érzett, hatalmas aggodalmat. Igyekezett olyan arckifejezést vágni, amelyből McGee világosan leolvashatja a félelmet és a kétségbeesést.

- Nem találtam hibát a laboreredmények elemzésében - mondta a férfi. - A patológus semmit nem nézett el, mindent jól értelmezett.

Susan kimerülten sóhajtott.

McGee megfogta a kezét, hogy megnyugtassa.

A lány hirtelen erős késztetést érzett, hogy elhúzza a kezét, és arcul csapja.

- És akkor... most hogyan tovább? Elvégezzük az agyi angiogramvizsgálatot, amiről tegnap beszéltél?

- Nem, nem, még nem. Előbb még alaposan végig kell gondolnom mindent. Meg aztán erőt is kell gyűjtened, mielőtt a végleges döntést meghozzuk. Az elkövetkező néhány napban megfigyelünk téged. Ne haragudj, Susan, el tudom képzelni, milyen idegtépő lehet mindez neked.

A férfi tovább beszélt, többnyire személyes dolgokról, és közben egyáltalán nem vette észre,

hogy a nő már máshogyan tekint rá. Susant meglepte saját színészi képessége. Legalább olyan jól csinálja, mint Mrs. Baker.

Saját módszerükkel győzöm le ezeket a szemeteket, és remélem, hogy rájövök, kicsodák, gondolta Susan elégedetten.

De ebben az ördögi rejtvényben senki sem játszott olyan kiválóan, mint McGee. Stílusosan, hatalmas önuralommal és magabiztossággal szerepelt. Bár Susan tudta, hogy csaló, alig ötperces, közvetlen beszélgetés elegendő volt, hogy megingassa a lányt ebben. Kedves és figyelmes volt. Kék szeméből érzékenység sugárzott felé, a család legkisebb jelét sem látta bennük. Valódinak tűnt a lány iránt érzett aggodalma is.

De McGee-vel kapcsolatban a leglenyűgözőbb Susan számára a férfiből sugárzó érzelmek intenzitása volt. Mellette a lány úgy érezte, mintha a szerelem teljesen körülölelné, betakarná. Az elmúlt években legalább két férfi volt, aki szerelmes volt belé - akik iránt ő csupán szeretetet érzett -, de egyik estben sem volt ennyire tapintható ez az érzés. McGee szerelme szinte láthatón sugárzott felé.

De mindez csak hamisság.

Biztosan az.

McGee nagyon jól tudja, mi folyik itt.

Amikor a férfi kiment a szobából, hogy folytassa a reggeli vizitet, Susan ismét tele volt kétséggel. Újra felmerült benne, hogy talán végig kellene gondolnia elmeháborodásának lehetőségét. Titkos szobák és ajtók? Összeesküvés a kórházban? De miért? Mit akarnak elérni ezzel? Majdnem egyszerűbb volt elhinnie magáról, hogy megőrült, mint, hogy Jeff McGee hazug csaló.

Lefeküdt, és sírni kezdett. Kétségbeesés lett úrrá rajta. Karnyújtásnyira volt tőle egy olyan kapcsolat, amilyenre már régóta vágyott, egy olyan férfival, akiről mindig is álmodozott. Most mindez egyre távolabb kerül tőle, vagy talán épp ő maga az, aki eltaszítja magától. Nem tudta, mi történik, nem tudta, mit kéne hinnie vagy éreznie.

Végül aztán benyúlt a párna alá, és elővette a medált.

Hosszasan nézte, majd forgatni kezdte.

A tárgy lassanként visszahozta a jelenbe. Minden kétsége elpárolgott.

Biztos volt benne, hogy nem örült meg. Viszont kezdett dühös lenni.

* * *

Kilenc órakor Millie lépett be az első adag altatóval.

Susan elvette a kapszulát és így szólt:

- Hol van ma Mrs. Baker?

- A csütörtök a szabadnapja - felelte Millie, miközben vizet töltött Susannak a kancsóból. - Mintha olyasmit mondott volna, hogy lemossa a kocsját, aztán még egy utolsót piknikezik a barátáival délután. De ki tudja, mi lesz belőle. Délutánra esőt jósolnak.

Ó, milyen fantasztikus! Mennyi részlet, gondolta Susan némi csodálattal a körültekintés iránt, amellyel a jelenetet előkészítették. *Csütörtök a szabadnapja*. Istenem, milyen átgondolt, valószínű kijelentés ez! Mrs. Baker a valóságosság kedvéért kivesz egy szabadnapot. Lemossa és kifényezi az autóját. Aztán a késő őszi piknik. Milyen kedves! Csodálatos, minden részletre kiterjedő elbeszélés a hitelesség kedvéért. Le a kalappal a forgatókönyvíró elé!

Millie letette a vizeskancsót, és átadta a pohár vizet Susannak.

A lány úgy tett, mintha a szájába tette volna a kapszulát, de ehelyett a tenyerébe rejtette, majd két nagy korty vizet ivott.

Mostantól nem fogja bevenni a gyógyszereket. Úgy érezte, ezek itt a kórházban lassan meg akarják mérgezni.

* * *

Tudós lévén, még az is eszébe jutott, hogy ő most talán egy különös kísérlet alánya. Lehet, hogy bele is egyezett volna a részvételbe, ha megkérdezik, mivel nagyon is érdekelték a szenzoros manipulációval kapcsolatos kísérletek.

Az 1960-as és 1970-es években néhány tudós önkéntesen vállalkozott egy érzéki benyomások elvonásával járó kísérletre, amelyben egy sötét, meleg, vizes tartályba zárták őket hosszú időre. Teljesen elveszítették a kapcsolatot a realitással és hallucinálni kezdtek.

Susan azonban biztosan tudta, hogy nem hallucinál, de azon tanakodott, hogy a kórház má-

sodik emeletét talán kifejezetten agyimosási technikákkal kapcsolatos kísérletekre használják. Az agyimosás elég jó tippnek tűnt. Talán ilyen kutatások folytak a Milestone Vállalatnál is?

De ki kezdene bele ilyen erkölcstelen kutatásba? Talán a nácik végeztek ilyen kísérleteket a hadifoglyokkal, de elismert tudós semmiképpen nem venne részt benne.

Fizikusként a kutatási területe sehol nem találkozott a viselkedéstudománnyal. Az agyimosás olyan távol esett a fizikától, hogy nem is tudott volna olyan körülményt elképzelni, amely során ilyen kísérletnek akár a közelébe is kerülhetett volna.

Nem, semmiképpen nem tudatosan sétált be ide; nem létezik, hogy önszántából jött el a kórházba.

* * *

McGee csütörtök délelőtt tízre előírt Susannak egy fizioterápiás foglalkozást.

Murf és Phil jött érte valamivel tíz előtt. Szokás szerint folyamatosan jártatták a szájukat, egészen a fizioterápiás osztály bejáratáig. Susan szerette volna elmondani nekik, hogy szerény véleménye szerint mindketten azonnal megérdemelnék az Oscar-díjat, de nem akarta elárulni magát. Csak mosolygott, nevetgélt és válaszolt, amikor azt várták tőle.

A gyógytorna első részében Susan minden gyakorlatot végrehajtott, amelyre Florence Atkinson utasította, de félidőben elkezdett fájni, görcsös izmaira panaszkodni. Meggyőzően nyögött és szuszogott, mert nem akarta kimeríteni magát a gyógytornával. Próbálta erejét tartogatni, mert később nagy szüksége lesz rá.

Ma éjjel meg akart szökni.

Mrs. Atkinson komolyan aggódni látszott a lány izomgörcsei miatt. Az óra gyakorlati részét igyekezett rövidebbre venni, majd hosszabban masszírozta a lányt, mint szokta, sőt tíz perccel tovább engedte őt a jacuzziban ülni. Mire Susan letusolt és megszáritotta a haját, sokkal jobban érezte magát, mint bármikor, amióta felébredt a kómából.

A szobája felé haladva Phil és Murf gondjaira bízva, Susan ismét összerándult a félelemtől a lift előtt, és azon gondolkodott, vajon most terveztek-e neki újabb „hallucinációt”. A lift azonban üres volt, a felfelé út pedig eseménytelen.

Még nem döntötte el, hogyan fog viselkedni, ha újabb kísértetek jelennének meg.

De tudta, hogy el akarja viselni. Vad dühvel akart válaszolni, olyan hisztérikus kitöréssel, amely meglepetésként érné őket. Össze akarta karmolni az arcukat, hogy kiserkenjen a vérük, amely megint csak azt bizonyítaná, hogy a szellemek nem pusztán hallucinációk. Fájdalmat akart nekik okozni, és aztán konokul megvádolni őket.

De tudta, hogy nem teheti meg, amit akar. Amíg meg nem tudják, hogy a lány rájött a trükkjeikre, az ő kezében van az irányítás. De amint felfedi ezt előttük, még azt a kis cselekvési lehetőséget is elveszti, ami pillanatnyilag a kezében van. S ekkor a rejtvény hirtelen véget érne. Már nem pusztán az örületbe akarnak kergetni - bár láthatóan ez a cél vezérelte őket -, hanem valami sokkal szörnyűbbre vetemednének. Ebben biztos volt.

* * *

Ebédjét az utolsó falatig megette.

Amikor Millie bejött, hogy elvigye a tálcát, Susan ásítva így szólt:

- Istenem, hogy elálmosodtam!

- Behúszom az ajtót, hogy a folyosóról beszűrődő zaj ne zavarja - mondta a szigorú arcú szőkeség.

Amint a nővér elhagyta a kórtermet és becsukta az ajtót, Susan kiugrott az ágyból, és a szekrényhez ment. Kinyitotta az ajtaját. Plédék és párnák sorakoztak a polcokon. Alul voltak Susan elgyötört külsejű bőröndjei, amelyeket állítólag a baleset után mentettek ki az összetört kocsiból.

Kivette a szekrényből a táskákat, és a padlón kinyitotta őket, közben pedig imádkozott, hogy senki ne nyisson rá. Gyorsan átnézte a tartalmukat, és összeállította magának a ruhatárat, amelyben majd a szokást végrehajlja. Farmernadrág, sötétkék pulóver, vastag pamutzokni, sportcipő. A ruhahalmot a szekrény végébe rejtette, aztán eléjük állította a bőröndöket, hogy eltakarják.

Ezután bezárta a szekrény ajtaját, és visszafeküdt az ágyba. Leengedte a fejtámlát, és lehunyta a szemét.

Jól érezte magát. Átjárta a bizsergés, hogy újra a kezébe veheti élete irányítását.

Majd újra nyugtalanító gondolat jelent meg a fejében. Az jutott az eszébe, hogy nem figye-

lik-e rejtett videokamerákkal. Hiszen, ha vették a fáradságot, hogy titkos szobákat és ajtókat alakítsanak ki, miért ne lennének képesek huszonnégy órán át megfigyelés alatt tartani őt? Akkor talán már azt is tudják, hogy megtalálta a medált, és szökésre készülődik!

Kinyitotta a szemét és körülnézett a szobában, hátha rátalál azokra a helyekre, ahol a kamerákat elrejtették. Mint például a szellőző nyílásai a mennyezet alatt. Ha a kamerákat ott helyezték volna el - valamivel beljebb a rácstól, hogy ne lehessen észrevenni -, és ha megfelelően állítják be őket, az egész szobát beláthatják.

Susant remegés fogta el. Kétségbeesetten gondolt a következményekre, de aztán nemsokára visszatért az optimizmusa. Ha lennének kamerák, már tudták volna, hogy reggel nála volt a medál. Millie nem tett volna fel kérdéseket az elveszett ékszerrel kapcsolatban. Ha látták volna, már félniük kéne, hogy Susan mindent tud a rejtvényről, és valószínűleg leállítanák minél előbb.

Vagy mégsem?

De igen. Nincs értelme további víziókat színre vinni, ha már nem tudják becsapni többé.

Bár eléggé biztos volt abban, hogy nem folytatnák a játékot, *teljesen* biztosra nem vehette, hiszen nem ismerte a motivációkat.

Nincs más dolga, mint várni.

Ha sikerül kiszöknie a kórházból ma éjjel, akkor nincsenek kamerák a szobában.

Másrészről viszont, lehet, hogy elindul kifelé, de csak a lépcsőig jut el, ahol a négy halott vi-gyorgva, tárt karokkal várja majd...

Bár tudta, hogy nem *halottak*, megborzongott a gondolattól.

Nem tehet mást, mint vár. Aztán majd minden kiderül.

15

Csütörtökön késő délután gyorsan rohanó felhők sötétítették el a kék szeptemberi égboltot. A kórházi szobában gyorsan besötétedett.

Hirtelen hatalmas vihar kerekedett. Óriási esőcseppek kopogtak az ablakon. Az égbolt elfeketedett. Susan izgatottan és félelemmel telve gondolt az előtte álló éjszakára.

Csaknem egy órája úgy tett, mintha aludna. Hátát az ajtónak fordítva figyelte a tomboló vihart, de nem volt szükség a színjátékra, mivel senki sem jött be, hogy megnézzze.

Később felült, bekapcsolta a tévét, és a készülék előtt töltötte az egész délutánt, de nem tudta lekötöni figyelmét a villogó képernyő, mert gondolatai a szökés részletei körül jártak.

Pontban öt órakor Scolari nővér behozta neki az újabb adag nyugtatót és egy kancsó friss vizet. Susan ismét úgy tett, mintha bevette volna a kapszulát, de megint csak a kezébe rejtette.

Vacsoraidőben McGee jelent meg két tálcával, és bejelentette, hogy együtt fognak vacsorázni. - Nem tudtam sem gyertyát, sem pezsgőt keríteni - mondta a férfi -, de hoztam neked töltött húst és almás-diós tortát.

- Nagyon jól hangzik - felelte Susan. - De ne aggódj, a pezsgőért egyébként sem túlzottan rajongok.

- Gondoltam, hozok néhány újságot és könyvet is - mondta a férfi. - Úgy láttam, hogy kezdsz kifogyni az olvasnivalóból.

A férfi több mint két órán át maradt, és mindenféléről beszélgettek. Végül azonban Susanak elege lett az egészből. Abból, hogy ártatlanul úgy tesz, mintha szerelmes lenne a férfiba, holott valójában megveti. A színlelés hatalmas energiát emésztett fel benne. Kimerültséget és megkönnyebbülést érzett, amikor McGee búcsúzóul megcsókolta, és távozott.

Megkönnyebbült, igen, de furcsa módon sajnálta is. Amíg a férfi ki nem sétált az ajtón, Susan nem hitte volna, hogy sajnálni fogja, ha elmegy, de amikor végül Jeff kilépett, hirtelen az üresség érzése öntötte el. Tudta, hogy nem találkoznak többé, kivéve talán a bíróságot, ahol McGee-nek majd felelnie kell mindazért, amit a lány ellen tett, azért hogy részt vállalt elrablásában és kínzásában. Mégis, az orvos különös, ragadós nevetése most is ott csengett Susan fülében. Leginkább az fájt neki, hogy ezúttal is ott látta szemében az iránta érzett szerelmet. Próbált átlátni rajta, hogy a felszín alatt, a szent álarca mögött rátaláljon a kétszínű fickóra, és minden erejével hallani akarta a hazugságokat szerelmes mondataiban, de nem sikerült.

Felejtsd el, mondta magában dühösen. Verd ki a fejedből! Ne foglalkozz vele! Arra gondolj, hogy ki kell jutnod innen! *Csak ez a fontos! Kijutni!*

Az órára nézett.

8 óra 3 perc.

Odakint kissé eloszlottak a sötét felhők, az eső azonban még esett.

Kilenckor Tina Scolari behozta a nyugtatót, amelyet McGee rendelt. Ismét úgy tett, mintha bevinné a gyógyszert, majd gyorsan megivott egy pohár vizet.

- Jó éjszakát - mondta búcsúzóul Tina Scolari.

- Magának is.

Néhány perccel azután, hogy a nővér kiment, Susan felkapcsolta az éjjeli lámpát.

Néhány percig még az ágyban feküdt, és a plafont bámulta. Meg akart bizonyosodni arról, hogy a nővér nem jön vissza egy elfelejtett gyógyszerrel, vagy hogy figyelmeztesse a kora reggeli vizsgálatok miatt.

Végül felkelt, és a szekrényhez lépett. A polcra leemelt két plédet, és az ágyhoz vitte. Elrendezte őket a matracon, mintha egy alvó ember feküdne ott, majd gondosan betakarta művét a paplannal.

Ezután visszatért a szekrényhez. Benyúlt a bőröndök mögé és megkereste a ruhákat, amelyeket korábban oda rejtett. 9.34-et mutatott az óra, mire átöltözött, és magához vette pénz- és irattárcáját.

Farmerja zsebébe dugta a medált, mint fontos bizonyítékot.

Az ajtóhoz lépett, és hallgatózott egy darabig, de a folyosóról nem hallatszott be semmi.

Pillanatnyi ideges habozás után kinyitotta az ajtót, és kinézett a fényárban úszó folyosóra. Először jobbra, majd balra tekintett, de senkit nem látott.

Olyan mélységes csend volt, hogy a lánynak az a különös érzése támadt, mintha az épület teljesen elhagyatott lenne, ahol már évek óta nem járt ember.

Susan kilépett a szobából, és behúzta az ajtót. Alig mert levegőt venni, csak állt egy darabig mozdulatlanul, hátát az ajtónak vetve. Felkészült arra, hogy visszarohanjon, ha szükséges, és beugorjon a paplan alá.

Tőle balra volt a folyosók találkozási pontja, ahol a két rövidebb szárny a hosszú főfolyosóba csatlakozott. Ha bármi veszély fenyegetné, valószínűleg abból az irányból kellene számítania rá, mivel a nővérszoba a sarkon túl van, a hosszú folyosó közepe táján.

A mély csendet azonban továbbra sem zavarta semmi. Csak a vihar hangjai szűrődtek be kintről.

Úgy gondolta, sokkal veszélyesebb várakoznia, mint cselekednie, ezért óvatosan elindult jobb kéz felé, távolodva a folyosók kereszteződésétől, egyenesen a rövid szárny végén lévő, hatalmas vasajtó felé, amely fölött a piros KIJÁRAT táblát látta. A fal mellett haladt, és minduntalan hátra pillantott.

Gumitalpú cipője halkán csikorgott a fényes padlón.

Gond nélkül eljutott a kijáráshoz, és lenyomta a kilincset. A hatalmas vasajtó megnyikordult, Susan gyorsan kilépett a lépcső tetejére, és amilyen halkán tudta, becsukta maga mögött.

A néma lépcsőház félhomályba burkolózott. Csak egy-egy halvány égő világította meg a lépcsőfordulókat. A falakat szinte mindenhol por és korom lepte.

Susan megállt és figyelt. Szinte még nagyobb volt a csend, mint a második emeleti folyosón, pedig ő attól tartott, az ajtó csikorgásával akkora zajt csapott, hogy mindenkit felvert.

Biztos volt benne, hogy egyedül van. Valószínűleg nem állítottak őrköt sehová, mert nem gondolták, hogy megpróbál elszökni. Fogalmuk sem volt, hogy Susan átlát a szitán. A kórházi személyzet pedig - bár mostanra már abban sem volt biztos, hogy kórházban van-e - valószínűleg csak a lifteket használta.

Odalépett a korláthoz, áthajolt rajta, és először fel- majd lenézett. Mindkét irányban lépcsőkorlátokat látott.

Lement a lépcsőn, és az alján két ajtóval találta szemközt magát. Az egyik valószínűleg a folyosóra nyílt, a másik pedig az utcára. Susan lenyomta az utóbbi ajtó kilincset és két-három centire kinyitotta.

Jeges szél söpört végig az előtéren, és belekapaszkodott Susan nadrágjába. Mintha magával

akarná rántani az ismeretlen mélybe.

Odakint az épület előtt esőáztatta parkolót pillantott meg, méretéből ítélve valószínűleg a személyzetét. De akkor hol vannak az autók? A személyzet ügyeletes tagjai éjszaka is a kórházban tartózkodnak. Susan azonban csak négy járművet látott: egy Pontiacot, egy Fordot és két másikat, amelynek a márkáját nem ismerte.

Az erős szél belekapott Susan kócos hajába. Minden porcikáját átjárta a hideg, úgy látszott, nem öltözött elég melegen. Már bánta, hogy nem vette fel a kabátját, bár elég különösnek találta, hogy szeptemberben Oregonban ilyen hideg legyen. Mintha november vége, vagy inkább december lett volna.

Talán a hónapról is hazudtak neki? Vajon miért tették volna? És ugyan miért ne? Éppen annyira lehet valószínű ez is, mint bármi más ebben a történetben.

Ellépett a vészkijárástól, ki az árnyékba, egy szúrós, örökzöld cserje mellett, ahol egy ideig mozdulatlanul guggolt, s közben eldöntötte, milyen irányba induljon innen. Mehetne a kórház bejárata felé, és követhetné az utat, amely egyenesen lefelé vitt Willawauk irányába. Vagy gyalogosan besétálhatna a városba, egy kerülő útvonalon, hogy ne lássa meg senki a kórháziak közül.

Nem számít, melyik utat választja, mindenképpen csuromvizes lesz. A haja már így is nedves volt, de hamarosan teljesen bőrig ázik.

Aztán váratlanul nagyon bátor lépésre szánta el magát, és cselekedett, mielőtt ideje lett volna átgondolni és elbátortalanodott volna. A parkolóba rohant a hozzá legközelebb álló autóhoz, a zöld Pontiac-hoz.

A parkolóban négy autó állt, négy reménytelen lehetőség volt tehát, hogy valamelyik jármű figyelmetlen gazdája véletlenül ott felejtette a slusszkulcsot. A vidéki városokban, mint Willawauk, ahol szinte mindenki ismer mindenkit, az emberek nem aggódnak annyira, hogy valaki elloppja az autójukat, mint a nagyvárosokban. Négy autó, négy lehetőség. Nem valószínű, hogy sikerrel jár, de azért megérte a próbálkozást.

Odaért a Pontiac-hoz és megpróbálta a vezető felőli ajtót. Nyitva volt.

Ahogy kitérte az ajtót, a mennyezeti lámpa azonnal kigyulladt az autóban. Erős fényrel világította be a járművet és Susan biztos volt benne, hogy elárulta magát, sőt amilyen szerencséje van, a riasztó is azonnal megszólal.

- *A fenébe!*

Gyorsan beült a kormány mögé, és magára zárta az ajtót. Nem is foglalkozott azzal, mekkora zajt csap, csupán a világosság nyugtalanította.

- Hülye! - átkozódott magában.

A vizes szélvédő mögül körülnézett a parkolóban. Sehol senki. Visszafordult és a négyemeletes épület kivilágított ablakait figyelte, de senki nem állt az ablakokban sem, senki sem figyelte.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, és hátradőlt. Az autóban állott dohányszagot érzett. Susan maga nem volt dohányos, és rendszerint haragudott, ha a környezetében valaki rágyújtott, most azonban még ez a szag is friss, tavaszi illatnak tűnt számára a kórház fertőtlenítőszaga után.

Egyre erősebben érezte, hogy sikerülni fog a menekülés, s előrehajolt, hogy megkeresse a kulcsot az ülés alatt...

...ám megdermedt a rémülettől.

A kulcs a gyújtáskapcsolóban volt!

Susan döbbenet meredt maga elé. Egyszerre örült és rettegett, és ugyanebben a pillanatban megszólalt belül egy belső hang.

- *Valami nincs rendben.*

- *Nem, minden jól van. A dolgok végre kedvező irányba haladnak.*

- *Túl simán ment!*

- *De hát épp ebben reménykedtem!*

- *Akkor is túl egyszerű.*

- *Egy kisvárosban szinte mindenki a kocsiban hagyja a kulcsot.*

- *De már az első autónál sikerrel járok?*

- *Mit számít, hogy az első vagy a negyedik próbálkozás a sikeres?*

- *Nagyon is számít, mert túl sima ügy.*

- *Csak szerencséd van. Kijár már neked!*

- *Nem tetszik ez az egész!*

A horizonton hirtelen villámok cikáztak át, megvilágítva a sötét tájat, aztán hatalmas erővel ismét zuhogni kezdett az eső.

Susan hallgatta az esőcseppek kopogását az autó tetején, nézte, amint a víz lefolyik a szélvédőn, figyelte az egyre szaporodó víztócsákat a járdán, és tudta, hogy képtelen lenne begyalogni a városba, hiszen több mint egy kilométerre van innen, sőt, ha a kerülő úton megy, még messzebb. Miért is kínozná magát a szakadó esőben, ha a rendelkezésére áll egy kényelmes autó? Rendben van, kissé túl könnyen jutott hozzá, de néhanapján hozzá is lehet kegyes a sors!

Elfordította a kulcsot. A motor azonnal beindult.

Felkapcsolta a lámpákat, elindította az ablaktörlőt, sebességbe kapcsolt és kiengedte a keziféket. Kihajtott a parkolóból, és elindult a kórház főbejárata felé. Rátért egy egysávos, egyirányú útra, de az épület kivilágított oszlopcsarnokát gondosan kikerülte, nehogy meglássák. Eljutott a rövid bekötőút végéhez anélkül, hogy bárkivel találkozott volna, majd megállt ott, ahol az út a két sávos országútba torkollott.

Visszanézett a kórház épületére, ahonnan éppen megszökött, és egy hatalmas táblát pillantott meg előtte a gondozott, zöld gyepen. A három méter hosszú, másfél méter magas tábla kőalapokon állt, és bokrok vették körül. A feliratot négy apró reflektor világította be. Bár az eső folyamatosan és erősen zuhogott, Susan világosan ki tudta venni a szöveget.

MILESTONE VÁLLALAT

A lány hitetlenkedve bámult a kőbe vésett két szóra.

Újra az épületre emelte tekintetét. Tehát mégsem kórházban volt!

De az ég szerelmére, akkor hol?

A Milestone Vállalatnak a kaliforniai Newport Beachben lenne a helye, nem? Ő is ott lakott, sőt ott is dolgozott!

Tűnj el innen, minél előbb, sürgette magát.

Balra fordult és lefelé indult, hogy minél távolabb kerüljön az épülettől.

Az esőn és az egyre sűrűsödő ködfátylon keresztül látta Willawauk távoli fényeit.

Susannak eszébe jutott, hogy Dr. Viteski állítása szerint Willawauk egy nyolcezres lélekszámú városka, de a település ebből a távolságból egyáltalán nem tűnt olyan nagynak.

Hosszú, lankás domboldalon haladt lefelé, amikor valami furcsát látott. A város fényei egyszerre megremegtek, villogni, pislogni és hunyorogni kezdtek, mintha az egész város egyetlen hatalmas, bonyolult neonreklám lett volna. Susan mindezt csak az időjárásnak tulajdonította.

A város így közelebbről is egészen kicsinek tűnt.

Az út hirtelen élesen jobbra kanyarodott és újra lejténi kezdett, majd lassan beért a városka első házai közé. Néhány épületben világosságot látott, a legtöbb azonban sötétségbe burkolózott.

Úgy tűnt, a városka központján végighaladó útra jutott, amelynek a neve, nagy fantáziával, Fő utca volt. Willawauk központja pontosan úgy nézett ki, mint bármely más amerikai kisvárosé. Rögtön észrevette az apró parkot, közepén a háborús emlékművel. Itt állt a Harmatcsepp Fogadó is, amelynek gyorsan pislogó neonfelirata valaha narancsszínű lehetett. Az ablakokat különböző sör-márkákat népszerűsítő neonreklámok „díszítették”. Üzletek előtt hajtott el: Jenkin's Vasáru; Laura Lee Virágboltja; valamivel odébb a Sears áruház bejáratát is megpillantotta, amely kizárólag katalógusból teljesített megrendeléseket; aztán elhaladt az Ezer Jó Kávéház mellett, ahol a hatalmas ablakok mögött egy tucat vendéget látott üldögélni. Nem sokkal ezután következett Willawauk Első Nemzeti Bankja és a mozi, amely úgy látszik régi filmek mozijaként üzemelt, mert két tavaly nyári vígjátékot játszottak, az *Arthurt* és a *Continental Divine*-t. Ezután következett a takarékpénztár, hatalmas elektronikus idő- és hőmérséklet-kijelzővel. A kereszteződésben három benzinkutat látott - Arco, Union 76 és Mobil - majd egy számítógépes barlang, a Rocketblaster következett a negyedik sarkon. Mellette a Giullini Fivérek híradástechnikai üzlete, egy kis könyvesbolt, és bal oldalon egy újabb bár. Jobb oldalon sorakozott a gyógyszertár, G. C. Murphy százcentes boltja, egy temetkezési vállalat irodája, majd egy üres épület, egy hamburgeres és egy bútorbolt...

Bár Willawauk pontosan olyan volt, mint bármelyik vidéki városka, Susan bizonyos dolgokat mégis *furcsának* talált. Ebben a városban minden olyan rendezettnek tűnt. Mintha minden üzlet-helyiség portálját az elmúlt hónapban festették volna át. Még a benzinkutak is csillogtak az esőben, az utcán pedig seholy szemetet. A fákat szabályos távolságban ültették, és mindet gyönyö-

rúen, egyformára metszették. *Egyetlen* utcai lámpa sem volt kiéigve. Csupán egy neonreklámban kezdett kiégni az égő, a Harmatcsepp Fogadónál a H betűben, de ennyiben a város összes hiányosága ki is merült.

Willawaukban valószínűleg összetartó és közösségért sokat dolgozó emberek laknak. Vagy csak az eső és a köd takarja el szeme elől a csúnyaságokat? És valóban csak lokálpatriotizmus van a mögött, ha egy város úgy néz ki, mintha robotok lagnák?

A másik furcsaság az volt, hogy alig látott autót. Három háztömbnyi távolság alatt csupán három autót és egy mikrobuszt látott. A mozi mögötti parkolóban is mindössze két autó állt, a Harmatcsepp Fogadónál egy, mellette egy kis teherautó. Eddig egyetlen mozgó járművel sem találkozott. Egyedül ő volt az utcán.

Persze tény, hogy az időjárás sem kedvezett az autókázásnak. Ilyen zuhogó esőben mindenki szívesebben maradt otthon.

De akkor is! Ennél nagyobb forgalomnak kéne lenni!

Egyetlen lélek sem volt sehol.

Ne állj meg, mondta magának Susan. Menj keresztül a városon, és meg ne állj! Itt valami nincs rendben!

De nem volt térképe és nem ismerte a környéket sem. Fogalma sem volt, milyen messze van a következő lakott település, és attól is tartott, hogy amit a kórházban - *Milestone-ban* - vele műveltek, annak következtében alakult ki benne ez a mindenre kiterjedő gyanakvás. Amikor eljutott a negyedik háztömbig, meglátott egy helyet, ahol biztosan kap segítséget, ezért behajtott a parkolóba.

WILLAWAUK MEGYEI

SERIFFIRODA

WILLAWAUK, OREGON

Lapos, palatetős kőépület volt, csupa üveg bejárattal.

Susan leparkolt a lopott Pontiackal a bejárat mellett. Örült, hogy kiszállhat az autóból. A poshadt dohány erős szagát már nem találta olyan kellemesnek.

A zuhogó esőben odaszaladt a bejárathoz, és benyomta a nehéz ajtót.

Egy jellegzetesen szürke irodahelyiségben találta magát, a mennyezetten neonlámpák világítottak, a padlót pedig pöttyös, többszínű járólappal borította. Egy U alakú pult választotta el a szoba nagyobb részét a várakozók számára fenntartott területtől. Susan elsétált a kényelmetlennek tűnő fémszékek és asztalok mellett - amelyekre különböző, látogatóknak szóló szórólapokat helyeztek el -, majd egyenesen a pulthoz lépett.

A pult túloldalán íróasztalokat, iratszekrényeket, nagy dolgozóasztalt, ásványvíz-automatát és fénymásolót látott.

A szomszédos helyiségben, takarva a kíváncsiskodók elől, a diszpécser beszélt rádióan az egyik járőrrel. A vihar zavarta a vételt.

A fő helyiségben csupán egy férfi tartózkodott. Az egyik asztal mellett ült, háttal a pultnak, és egy IBM írógépen dolgozott.

- Elnézést - szólalt meg Susan, félresöpörve egy rakoncátlan hajtincset a szeméből. - Segítené?

A férfi megfordult a forgószékkal, és mosolyogva így szólt:

- Whitlock ügyeletes tiszt vagyok. Mit tehetek önért?

A férfi fiatal, talán húsz-huszonegy éves lehetett, enyhén kövérkés testalkatú.

Sötétszőke hajú, pisze orrú, kerek arcú, állán gödröcskével. Apró malacszemű egészen közel voltak egymáshoz.

Különös, gonosz mosoly ült az arcán.

Carl Jellicoe állt előtte.

Susannak elakadt a lélegzete.

Előbb Dennis Bradley kiségitőnek nevezi magát a kórházban, most pedig a megyei seriff jelenve fénylik ingének ujján és bal zsebén. Csípőjén ott lógott 45-ös kaliberű revolvere egy fekete bőrtartóban.

Susan nem tudott megszólalni. A döbbenet megbénította hangszálait. Torka és szája kiszáradt.

Mozdulni sem bírt.

- Meglepetés! - kiáltotta Jellicoe nevetve, és felállt a forgószékből.

Susan először lassan, majd egyre indulatosabban rázni kezdte a fejét, így próbálva tagadni a férfi létezését.

- Komolyan azt gondoltad, hogy ilyen könnyedén meglóghatsz előlünk? Tényleg? - kérdezte széles terpeszben megállva a lány előtt, és megigazította pisztolytáskáját.

Susan megbabonázva nézte a férfit, lábai nem engedelmeskedtek neki. Két keze szorosan markolta a pult szélét, mintha a valóságba próbált volna kapaszkodni.

Anélkül, hogy szemét levette volna Susanról, Jellicoe hátraszólt valakinek a szomszédos szobába:

- Hé, gyere csak! Nézd, ki van itt!

Egy újabb tiszt jelent meg. Ő is húsz-huszonegy éves volt, magas, vörös hajú, barna szemű, sápadt bőrű, arcát szeplők borították. Kórházi egyenruhájában Patrick O'Harának nevezte magát. Tizenhárom évvel ezelőtt pedig, amikor még a Briarstead Főiskolára járt, és a Mennydörgés Házában közreműködött Jerry Stein megölésében, Herbert Parker névre hallgatott.

- Ejha! - mondta Parker. - A hölgy elég zaklatott!

- Képzeld, ez a szegény teremtés komolyan azt hitte, hogy meg tud szabadulni tőlünk - mondta Jellicoe.

- Tényleg? - kérdezte Parker.

- Aha.

- Nem tudta, hogy sosem menekülhet előlünk? Hát nem tudja, hogy már halottak vagyunk?

Jellicoe rávigyorgott. - Nem jut el az agyadig, hogy mi már meghaltunk, te kis hülye liba?

- Pedig olvashattad a lapokban is - emlékeztette Parker. - Nem emlékszel?

- Az autóbaleset? - piszkálta Jellicoe.

- Legalább tizenegy évvel ezelőtt történt.

A másik szobában a láthatatlan diszpécser tovább folytatta a járőröző rendőrökkel való eszmecsérést.

- Úgy pördült meg az autó, mintha játékszer lett volna - mondta Jellicoe.

- Kétszer is átfordult - mondta Parker.

- Micsoda kavarodás!

- Óriási zűrzavar!

- És minden a kis lotyó miatt!

Mindketten a pult felé indultak, de nem sietősen. Lassan oldalaztak az íróasztalok között, és mosolyogva figyelték a lányt.

- És még mindig azt hiszi, hogy könnyedén lerázhat minket - mondta Carl Jellicoe.

- Már halottak vagyunk, te rohadt kurva! Nem érted, mit jelent ez? A halottak elől nem tudsz *elrejtőzni!*

- Mert mindenhol megtalálunk...

- ...bárhol...

- ...egy időben mindenhol ott vagyunk!

- Ez a halotti lét egyik nagy előnye.

- Nem mintha sok előnye lenne.

Jellicoe megint felnevetett.

Már majdnem odaértek a pulthoz. Susan levegő után kapkodott.

- Nem vagytok halottak, a fenébe is! - mondta a lány meglepődve saját hangjától.

- Dehogynem! Nagyon is azok vagyunk!

- Eltemettek minket!

- A pokolra jutottunk!

- De most visszajöttünk!

- És pokollá tesszük neked ezt a helyet!

- Csak a te kedvedért! Elhozzuk neked a poklot a Földre!

Jellicoe elindult a pult ajtaja felé.

Susan felkapott a pultról egy üveg hamutartót, és Jellicoe fejéhez vágta.

Ahhoz képest, hogy halott volt, Jellicoe meglepően egészséges félelemről és kitűnő reflexekről tett tanúbizonyságot, ugyanis villámgyorsan lebukott a pult mögé.

A hamutartó a fémasztalnak vágódott, majd a földön apró darabokra tört.

A pulton egy hosszú nyelű rendőrségi elemlámpa állt, Susan megragadta, és felkészült, hogy lesújtson vele Jellicoe-ra, de szeme sarkából látta, hogy Herbert Parker előrántja revolverét, ezért átrohant a váróhelyiségen, és kiviharzott az üvegajtón át az éjszakába.

Susan a lopott Pontiachoz rohant, és felrántotta az ajtót. Beugrott, és a kulcsért nyúlt, amelyet a nyílásban hagyott.

A kulcs azonban eltűnt!

Csak a te kedvedért! Elhoztuk neked a poklot!

Susan az üvegajtó felé pillantott.

Jellicoe és Parker épp akkor léptek ki az épületből. Nem siettek.

Susan átcúsúzott a másik ülésre, reszkető kezekkel kinyitotta az utasülés ajtaját, és kiszállt a túloldalon.

Körülnézett, hogy megtalálja a legjobb menekülési útvonalat, és csak remélte, hogy lábai nem mondják fel idő előtt a szolgálatot. Igaz, hogy gyorsan erőre kapott, de még nem teljesen egészséges. Nemsokára mindenképpen összeomlik...

A tomboló viharban hallotta, amint Jellicoe utána kiált:

- Nincs értelme menekülni, Susan!

- Nem tudsz elbújni előlünk! - kiáltotta Parker.

- Rohadjatok meg! - mondta Susan halkán, és futni kezdett.

16

A ház szinte hívogatta. A pázsitot fehérre festett kerítés övezte, a kerti út mentén bokrokat ültettek, a bejáratnál a széles tornácon díszes fakorlát futott, a gerendáról pedig egy régi hinta lógott. Meleg, sárgás fény sütött át a földszinti ablakokat takaró csipkefüggönyön.

Susan néhány percig a kapunál állt a házat tanulmányozva, s azon gondolkodott, vajon biztonságos-e, ha becsenget. Fázott, mindene átázott, és a zuhogó esőben meglehetősen szerencsétlennek érezte magát, ám nem szívesen sétált volna be egy újabb csapdába.

Gyerünk, sürgette magát. Tedd meg! Ne csak állj itt! Az egész város nem lehet az összeesküvés része, a fene egye meg!

A kórházban persze mindenki benne Volt, de az nem volt *igazi* kórház. A Milestone Vállalat épülete volt.

Lehet, hogy itt minden az övék? A város, a rendőrség, minden és mindenki?

Még mindig a kapuban toporgott a szakadó esőben, a házat szemlélte, s irigyelte azokat, akik bent lehetnek a meleg, száraz helyen.

Az épület három háztömbnyire volt a seriff irodájától. Ép bőrrel sikerült megszabadulnia Jellicoe-tól és Parkertől, aztán fejvesztve rohant lefelé a szűk utcákon, mindvégig igyekezve az árnyékban maradni.

Most, hogy belegondolt, úgy találta, túl könnyen rázta le Jellicoe-t és Parkert. Mint ahogyan a Pontiacban is túl könnyen bukkant rá a kulcsra, amikor autóra volt szüksége. Alapos oka volt arra, hogy ne higgyen többé a könnyű megoldásokban.

Ekkor egy fényes villám hasította ketté az égboltot, és világította be a tájat. Az eső egyre erősebben esett.

Mindez elég volt ahhoz, hogy Susan végre elinduljon a kapun át a bejáratához. Becsengetett.

Fogalma sem volt, mi mást tehetne. Nem volt hová mennie, nem tudta, kihez forduljon.

A tornácon fények gyulladtak.

Susan mosolyt erőltetett arcára, és próbált ártatlan képet vágni. Tudta, hogy nem fest éppen előnyösen: a ruhája csuromvizes, haja összeragadva, csapzottan tapad a fejéhez, arca beesett, szeme karikás. Lehet, hogy egy remegő mosoly nem elég, hogy bizalmat ébresszen környezetében, de pillanatnyilag csak ennyi telt tőle.

Boldogan látta, hogy az ajtó kinyílik, és egy nő kukkant ki rajta, a meglepetéstől elkerekedett szemekkel. Negyvenes éveinek közepén vagy végén járt, angyalarcú, barna, rakoncátlan hajjú asszony volt, és meg sem várta, hogy Susan megszólaljon, máris beszélni kezdett:

- Atyaúristen, mit csinál maga odakint ilyen ítéletidőben kabát és esernyő nélkül? Valami baj van?

- Igen. Segítséget szeretnék kérni - kezdte Susan. - Én...

- Az autójával történt valami? - kérdezte a nő, meg sem várva a választ. Jó kedélyű, barátságos asszony volt. - Persze, mindig ilyen időben robbannak le! Soha nem a verőfényes nyári napokon! Lehetőség szerint inkább éjszaka és viharban. És ilyenkor sosincs a közelben szerelő, de még egy telefont sem talál! Gondolom, szeretné használni a telefont. Ugye, erről van szó? Hát persze, csak nyugodtan! Jöjjön utánam. Itt jó meleg van. Addig én főzök egy jó forró kávét. - Odébb lépett az ajtóból, hogy Susan bemehessen.

A lány a nő őszinte vendégszeretetétől elérzékenyülve szólalt meg:

- Sajnos... ö... ö... csöpög belőlem a víz.

- Ne is törődjön vele. Sötét a szőnyeg, a gyerek miatt. Képzelve csak el, mi lenne itt, ha fehér szőnyeg lenne nálunk! Antron Plus gyártmány, így még foltos sem lesz soha, hiába is próbálkoznak a kis ördögfiókák. Egyébként ez csak esővíz, nem spagettiszósz vagy csokiszirup. Egy kis víz nem tesz kárt benne. Jöjjön csak nyugodtan!

Susan belépett, a nő pedig becsukta mögötte az ajtót.

Egy barátságos előtérben álldogáltak. A virágmintás tapéta túl harsány volt Susan ízlésének, de azért nem volt zavaró. Az egyik fal mellett kis asztal állt, fölötte rézkeretes tükör lógott. Az asztalon száraz virágokkal teli váza díszelgett.

A másik szobában szólt a tévé. Éppen akciófilm ment, Susan hallotta a kerekek csikorgását, az emberek kiabálását, a dördülő fegyvereket és a drámai feszültségű zenét.

- Enid vagyok - szólalt meg a barna hajú nő. - Enid Shipstat.

- Susan Thornton.

- Tudja, Susan, mindig tartson esernyőt a kocsijában is, még akkor is, ha éppen nem áll esőre az idő. Mindenre számítani kell. Egy esernyő, egy elemlámpa és elsősegélyláda. Ed, a férjem, még egy pumpát is tart a csomagtartóban, elektromosat, amit a szivargyújtóba lehet bedugni, így ha leenged a kerék, fel tudja fűjni, hogy legalább a következő benzinkútig kitartson. Na, de mit jártatom a számat! Csak ontom magamból a kéretlen tanácsokat, maga pedig közben remeg, mint a nyárfalevél. Néha úgy érzem, csak locsogok megállás nélkül. Jöjjön hátra, a konyhába. Azonnal csinálom a jó forró kávét. A telefon is ott van.

Susan úgy döntött, hogy csak kávézás után számol be hányattatásairól, többek között arról is, hogy nem az autó okozta a legfőbb gondot. Követte Enid Shipstatot a keskeny folyosóra, amelyet csupán a folyosóról beszűrődő lámpa és a nappaliban villogó tévé fénye világított be.

Elhaladtak a nappali boltíve mellett, s Susannak majdnem a földbe gyökerezett a lába a meglepetéstől. Egy jellegzetesen amerikai nappalit látott maga előtt, bár túlszűfolták bútorokkal és mindent a tévé körül rendeztek el. A helyiségben azonban nemcsak a bútorok, hanem a gyerekek is hemzsegték. Legalább egy tucat kisgyerek ülte körbe a tévékészüléket, s mindegyik megbabonázva nézte a képernyőt egy kis lámpa gyenge fényénél. Amikor a két nő megállt az ajtóban, minden fej egyszerre fordult feléjük, és meredt Susanra egy pillanatig, majd újra a tévé felé fordult a figyelmük. Kifejezéstelen tekintetük és az áhítatos csend kísérteties volt.

- Csak Hills Brothers kávém van - mondta Enid, és Susant a konyha felé terelte. - Ed csak ezt hajlandó meginni.

- Nem vagyok válogatós - mondta Susan.

Közben elgondolkodott, hogy fér el ennyi gyerek ebben az egyszerű, kétszintes házban. A hálósobát valószínűleg úgy rendezték be, mint egy katonai barakkot, több emeletes ágygal.

Ahogy Enid Shipstat kinyitotta a konyhai lengőajtót, Susan így szólt:

- Népes család.

- Akkor már érti, ugye, hogy miért nincs világos szőnyegünk? - kérdezte Enid, és elnevette magát.

Beléptek a konyhába. A fényárban úszó helyiséget sárga kerámiapadló borította, a falon pedig fehér szekrények sorakoztak.

Egy fiatalember ült az ajtó mellett, könyökére támaszkodva, kezével a fejét fogva borult egy vastag könyv fölé.

- Ez itt Tom, a legnagyobb fiam - mondta Enid büszkén. - Végzős főiskolás, mindig tanul.

Egy napon majd gazdag ügyvéd lesz, és akkor ő támogatja öreg anyját és apját. Igazam van, Tom?

Tom elvette arca elől a kezét, felemelte a fejét, és Susanra nézett.

Ernest Harch volt az!

Őrület, gondolta Susan, és szíve majdnem kiugrott a helyéről. *Tiszta örület!*

- Ennek a hölgynek akadt egy kis gondja az autójával - mondta Enid a fiának. - Szeretné használni a telefont.

- Hello, Susan! - mondta Harch mosolyogva.

- Ó, hát ti *ismeritek* egymást? - kérdezte Enid.

- Igen - mondta Harch. - Jól ismerjük egymást.

A szoba megfordult Susan körül.

Harch felállt.

Susan hátralépett, és nekiment a hűtőnek.

- Mama - mondta Harch Enidnek -, majd én segítek Susannak, ha te vissza akarsz menni a tévéhez.

- Nos - válaszolta Enid, és zavarodottan hol Susanra, hol Harchra pillantott. - Éppen kávé akartam csinálni...

- Már főztem egy adaggal - mondta Harch. - Sok kávé iszom, amikor éjszaka tanulok. Ezt te is tudod, anya.

- Na jó - mondta Enid Susannak, és úgy tett, mintha nem venné észre a hirtelen feszültséget a szobában -, tudja, ez a kedvenc műsorom, és nem szeretném elmulasztani, mert ha egy részt is kihagyok a sorozatból...

Fogd be, fogd be, fogd be! - gondolta magában Susan, de félhangosan csak ennyi csúszott ki a száján:

- Most már abbahagyhatja.

Enidnek tátva maradt a szája, és idétlenül pislogni kezdett, mintha őszintén meglepték volna Susan szavai.

Harch felnevetett.

Susan egy lépést tett a lengőajtó felé. - Ne próbáljanak megállítani! Az égre esküszöm, ha megpróbálnak, kikaparom a szemüket!

- Maga *megőrült!* - kérdezte Enid Shiptat.

Harch még mindig nevetve elindult, hogy megkerülje az asztalt.

- Tom, most viccel a barátnőd, vagy mi? - kérdezte Enid.

- Ne próbálj megállítani! - figyelmeztette a férfit Susan, miközben ellépett a hűtőtől.

- Ha ez vicc, jobb, ha tudja, hogy egyáltalán nem találom humorosnak - mondta Enid.

- Susan, Susan, nincs értelme! Mostanra már tudhatnád! - mondta Harch.

Susan megfordult, és kiviharzott a konyhaajtón át a hallba. Attól félt, a gyerekek talán majd eltorlaszolják az utat, de a folyosó üres volt. A gyerekek még mindig a tévére meredve ültek a földön, amikor elrohant a boltív mellett. Mintha egyáltalán nem jutott volna el hozzájuk a konyhai kiabálás hangja.

Miféle ház ez? Susan kétségbeesetten sietett végig a félig sötét előszobán. Milyen gyerekek ezek? Mintha kicsi zombik lennének.

Eljutott a bejárati ajtóig, elfordította a gombot, de zárva volt.

Harch kilépett a konyhából az előszobába. Különösebb sietség nélkül követte, ahogy Jellicoe és Parker is. - Idefigyelj, te ütődött szuka, el fogunk kapni, akárhogy is menekülsz!

Susan jobbra-balra rángatta az ajtó gombját.

Harch lassan közeledett. - Holnap este megfizetsz azért, amit velünk tettél! Holnap este már hét éve leszek halott, te pedig fizetni fogsz ezért! Mindannyian megerőszakolunk, mind a négyen végigmegyünk rajtad, kifacsarjuk az agyadat is!

Az ajtó megrázkódott, amint a lány eszeveszetten rángatta, de nem nyílt ki.

- Megdugunk, ahogyan már azon az éjszakán is meg kellett volna tennünk, aztán lefejezünk! Tizenhárom éve erre a pillanatra várok már!

Susan szerette volna, ha van bátorsága, hogy megforduljon és a szemébe nézzen, hogy szembeszálljon vele, és a torkának essen.

Fülében újra Jellicoe szavai csengtek: *Elhoztuk neked a poklot a Földre!*

Hatalmasat rántott az ajtón, amely egyetlen recsenéssel végre kinyílt. Nem volt bezárva, csak beszorult a csapadékös időjárástól.

- Fölöslegesen pazarolod az energiádat, kicsim - szólt utána Harch -, pedig jobban tennéd, ha péntekre tartogatnád. Dühös leszek, ha kifáradsz, mielőtt velünk elszórakoznál!

Susan kiviharzott az ajtón a tornácra, majd le a lépcsőn a kertbe. A kapuhoz rohant, aztán belevetette magát a szeles és esős éjszakába.

Végigbotladozott a sötét utcán, egyik pocsolyából a másikba lépdelve, és még hallotta Harch hangját, amint utána szól:

- ...értelmetlen... fölösleges... nem bújhatsz el...

* * *

Susan a Fő utcai mozi felé vette az irányt. Mielőtt megkerülte volna a mozit, körülnézett a kivilágított utcán, hátha megpillant egy rendőrségi járőrkocsit.

A jegypénztárak zárva voltak. A legutolsó előadás még tartott, de több jegyet már nem adtak el.

Belökte a bejárati ajtót, és belépett a kihalt előtérbe.

Egyedül volt, de legalább a biztonságos melegben.

A büfében is eloltották a lámpákat, amit elég különösnek talált.

A nézőtéren zene szólt, és Dudley Moore hangját hallotta. Nyilvánvalóan az *Arthurt* vetítették.

Csak azért jött be ide, hogy a száraz, meleg helyen megpihenhessen, de leginkább, hogy gondolkodjon, mielőtt teljesen elmegy az esze. Nem szabad engednie, hogy csak sodródjon az eseményekkel. Össze kell szednie magát.

Először az Ezer Jó Kávézóba akart menni a mozi helyett, aztán megrémült, hogy a járőröző rendőrök talán észreveszik a kávézó hatalmas ablakain át. A mozi azonban sötét és bizalomgerjesztően hívogató volt.

Átsétált a puha szőnyeggel borított előcsarnokon, a párnázott ajtókhöz, és kinyitotta az egyiket, hogy besurranjon rajta, majd azonnal be is csukta maga mögött.

A hatalmas vásznon Arthur éppen akkor ébredt fel egy átdorbézolt éjszaka után. John Gielgud első jelenete volt. Susan szerette ezt a filmet. Tudta, hogy legalább egy óra van még hátra belőle, tehát egy órát tölthet a kellemes, száraz melegben, s ezalatt végiggondolhatja, hogy mi is történt vele ma este.

Susan szeme még nem szokott egészen hozzá a mélységes sötéthez, így nem láthatta, hogy tele van-e a nézőtér. Aztán eszébe jutott, hogy a parkolóban mindössze egy-két autót látott. Biztosan nincs teltház, hiszen ugyan ki akarna *gyalogosan* moziba menni ilyen ítéletidőben?

Leült az első üres székre az utolsó sorban. Amint helyet foglalt, kipréselődött a víz nedves ruháiból.

Próbálta kizárni fejéből a film cselekményét, és gondolkodni.

Démonok.

Két lábon járó halott férfiak.

Újra végiggondolt minden lehetőséget, de megint csak az összeesküvés-elmélet maradt.

Persze ez sem volt tökéletes, mert fogalma sem volt, ki, és miért tör az életére.

Ahogy e fontos kérdéseken törte a fejét, hirtelen meghallotta, hogy nevetés fut végig a mozi nézőterén. Hiába, hogy egy komédiát néznek, mégis volt benne valami különös, amit Susan nem tudott megmagyarázni.

A nevetés hangerejéből ítélve elég sokan ültek a nézőtéren, legalább százan, talán többen is, ami azért lepte meg, mivel a parkolóban alig látott autót. De nem is ezt találta a legfurcsábbnak.

A nevetés hangzásában volt valami zavaró.

Aztán a kacaj hirtelen elcsendesedett, és Susan újra elmerült a szökés körül keringő gondolataiban.

Vajon hol siklott félre a terv?

Talán már *akkor* baj volt, amikor elhagyta a kórházat, vagy inkább Milestone-t. A kulcs a Pontiacban. Túl simán rátalált, ami azt jelentette, hogy tudták, hogy meg fog szökni, sőt talán egyenesen ezt is akarták! A Pontiacot kifejezetten neki hagyták ott.

De honnan tudhatták, hogy valóban benéz az autóba a kulcsokért? És hogyan lehettek olyan

biztosak abban, hogy megáll a seriff irodájánál?

Honnan tudták, hogy segítséget kér majd a Shipstat-házban? Willawaukban több száz másik ház van. Miért várt rá akkor Harch hasonmása éppen ott a Shipstat családnál?

Susan nagyon jól tudta a választ saját kérdéseire, de még most sem akarta elhinni. Még gondolkodni sem akart rajta. Talán azért tudták mindig, hová megy legközelebb, mert így *programozták* az agyát. Talán beültettek néhány fontos utasítást a tudatalattijába, amíg kómában volt. Ez megmagyarázná, miért nem üldözték, amikor elmenekült előlük; tudták, hogy később, egy pontosan meghatározott helyen majd úgyis a karjukba fut.

Lehet, hogy már egyáltalán nincs szabad akarata? A gondolattól összeugrott a gyomra.

Kik ezek a titokzatos manipulátorok, akik szinte démoni erővel uralkodtak felette?

Gondolatait ekkor újabb nevetéshullám terelte el a szökésről, és ekkor végre rájött, miért is találta olyan különösnek a hangot. Csupa fiatal nevetését hallotta.

Szeme ekkorra már kissé megszokta a sötétet, így felemelte a fejét, hogy körülnézzen. Legalább kétszázan vagy talán még többen ültek a moziban. A Susan közelében ülők mindegyike kölyöknek tűnt, úgy tizenhárom és tizennyolc év között. Amennyire ki tudta venni, ő volt közöttük az egyetlen felnőtt.

Miért kellett háromszáz gyereket ideterelni a szakadó eső és szélvihar közepette, hogy megnézzessenek velük egy régi mozifilmet? Micsoda nemtörődöm szülei lehetnek, ha megengedték nekik, hogy eljőjenek ide, vállalva a tüdőgyulladás kockázatát.

Hirtelen eszébe jutott a Shipstat család tucatnyi gyermeke, akik üveges tekintettel meredtek a tévéből áradó, kékes színű fényre.

Willawauk szépen kivette részét az ország gyermekáldásából.

De mi közük van a gyerekeknek Susanhoz?

Egészen biztosan van valami kapcsolat.

Míg Susan Willawauk ifjú lakosságának nagy számán merengett, észrevette, hogy a filmvászonról balra kinyílik egy ajtó, s egy magas férfi lép be rajta a nézőtérre. Elemlámpát kapcsolt, s maga elé világítva elindult felfelé.

Talán egy jegyszedő?

A férfi lassan haladt a folyosón. Egyenesen Susan felé tartott.

A mozi elég nagy alapterületű volt, legalább háromszor olyan hosszú, mint széles. A jegyszedő már majdnem félúton járt, amikor Susan rájött, hogy baj van.

Felugrott a székből. Nedves ruhái a bőréhez tapadtak.

A jegyszedő egyre közelebb került hozzá.

A keskeny fénycsóva ugrált a padlószőnyegen.

Susan kilépett a folyosóra, és egyenesen a férfira nézett, hogy láthassa annak arcát.

A férfi körülbelül húsz méterre volt tőle és lassan közeledett, a sötétség jótékony takarásában.

Dudley Moore valami mulatságosat mondott.

A közönség felnevetett.

Susan reszketni kezdett.

Ha beprogramozták, hogy lopjam el a Pontiacot, gondolta a lány, és ha arra is utasítottak, hogy menjek el a Shipstat családnál, akkor talán arra is parancsot kaptam, hogy inkább ide jöjjenek, és ne az Ezer Jó Kávézóba vagy máshová.

A jegyszedőt már alig tíz méter választotta el tőle.

Susan néhány lépést hátrált a párnázott ajtó felé, amelyek az előtérbe nyíltak. Kinyújtotta kezét és megfogta a kilincset.

A férfi ekkor felemelte az elemlámpát és már nem a földre, hanem egyenesen Susan arcába világított vele.

A fény elvakította a lányt.

Biztosan *közülük* való, gondolta Susan. Az egyik halott férfi az. Talán Quince, mivel ő még nem lépett színre ma este.

Vagy esetleg az oszladozó Jerry Stein jön, takaros egyenruhába öltözve, hogy hűvös csókjával üdvözlje.

A lány kétségbeesve küzdött a fojtogató pánikroham ellen.

Talán *valóban* Jerry az, hamuszürke arcával, szemei körül a zöld foltokkal, orra körül pedig az undorító sebekkel. Talán ő az, és azért jön, hogy szorosán magához ölelje.

Elhoztuk neked a poklot a Földre!

Susan felrántotta az ajtót, és kirohant a nézőtérrel az előtérbe, de nem mert visszanézni. Az épület sarkánál jobbra fordult, a parkoló irányába, és elindult a sötét utcácska felé. Zihálva kapkodta a levegőt.

Ruhái másodpercek alatt ismét átáztak.

Lábába fájdalom hasított, de igyekezett nem gondolni rá. Azt mondogatta magában, hogy akár egész éjjel képes lenne futni, ha muszáj, bár tudta, hogy ez nem igaz. Ereje rohamosan fogyott. Alig vonszolta magát.

* * *

Az Arco benzinkút bezárt éjszakára. A töltőállomás közelében egy telefonfülke állt az árnyékban. Susan belépett az ajtaján, de nem csukta be, mert akkor felkapcsolódott volna a benti világítás. Bedobott egy érmét a készülékbe, és a központot tárcsázta.

Már minden porcikájában reszketett a kimerültségtől és a hidegtől.

- Központ.

- Halló, távolsági hívást szeretnék lebonyolítani. Kérem, hogy a hívás díját az otthoni számlámra terheljék.

- Mi a hívott szám?

Susan megadta neki Sam Walker Newport Beach-i számát. Több mint egy évig jártak együtt, de a férfi sokkal komolyabban vette a kapcsolatukat, mint Susan. Tavaly tavasszal szakítottak, és mindketten elég sokat szenvedtek utána, de barátok maradtak. Időnként felhívták egymást, néha véletlenül összefutottak egy-egy szórakozóhelyen, de ezenkívül már nem találkoztak.

Valószínűleg Susan magányos, kizárólag önmagában bízó természete volt az oka, hogy nem volt igazi barátnője, akihez segítségért fordulhatott volna. Samen kívül senki nem állt hozzá közel. A férfival nem régen, egy hónappal oregoni vakációja előtt találkozott utoljára.

- Milyen névre terheljük a hívást? - kérdezte ekkor a központos.

Susan bement a saját otthoni számát.

Miután kimenekült a moziból, úgy érezte, külső segítség nélkül nem lesz képes megszökni innen. Fogalma sem volt, meg tudja-e győzni Samet arról, hogy veszélyben van, és nem bízhat a willawauki rendőrségben. Bár a férfi tudta, hogy Susan nem fogyaszt sem alkoholt, sem drogot, biztosan azt fogja hinni, hogy be van löve. Most nem lesz ideje, hogy az egész történetet elmesélje neki, tehát úgy döntött, keveset árul el Samnek, éppen csak annyit, amennyi elég ahhoz, hogy azonnal értesítse az FBI-t.

Az FBI! Édes istenem! Olyan nevetségesen hangzott. De ki máshoz tudna fordulni, ha már a helyi rendőrségben sem bízhat? Mégis kihez? Egyébként pedig itt emberrablásról van szó, ami szövetségi ügy.

Talán jobb lenne, ha az FBI oregoni irodáját hívná, mert nem bízott benne, hogy Samet meg tudná győzni. Ahhoz túl jól ismerte a férfit.

Newport Beachben Sam telefonja csörögni kezdett.

Kérlek, kérlek, vedd fel, imádkozott Susan.

A telefon már harmadszor csörgött.

Kérlek, Sam, kérlek!

Ötödik csengetés.

Aztán valaki beleszólt. - Halló!

- Sam?

- Halló?

A vonal nagyon rossz minőségű volt, zúgott és kattogott.

- Sam?

- Igen. Kivel beszélek?

A férfi hangját igen távolról hallotta.

- Sam, én vagyok az, Susan.

Némi habozás után a férfi újra megszólalt:

- Suzie?

- Igen.
- Suzie Thorton?
- Igen - mondta Susan megkönnyebbülve, hogy végre sikerült kapcsolatba lépnie valakivel Willawauk határain kívülről.

- Hol vagy? - kérdezte a férfi.
- Willawaukban.
- Az meg hol a csudában van?
- Egy kisváros Oregonban.
- Willa-micsoda?
- Wil-la-wauk - betűzte a lány.
- Mintha a világ másik feléről beszélnél - mondta a férfi, amikor végre kitisztult a vonal. Ahogy a férfit hallgatta, Susan belsejében iszonyatos gyanú ébredt. Gyomra ismét összeszorult.

- Nagyon rosszul hallak - mondta a lány.
- Csak azt mondtam, hogy mintha a világ másik feléről beszélnél.
Susan a füléhez szorította a kagylót, kezével befogta másik fülét és így szólt:
- Sam, te nem...
- Micsoda? Suzie... ott vagy még?
- Sam... ez nem... nem a te hangod!
- Suzie, miről beszélsz?
Susan mondani akart valamit, de nem merte, pedig már egészen biztos volt benne.

- Suzie?
Willawaukban már az átkozott telefontársaságban sem lehet megbízni.

- Suzie? Ott vagy még?
Susan ekkor dühbe gurult.
- Te nem Sam Walker vagy!

Zörej, zúgás.

Csend.

Újabb kattogás.

Aztán a vonal túlsó végén felnevetett a férfi. - Hát persze, hogy nem én vagyok Walker, te szemét lotyó!

Carl Jellicoe hangját hallotta.

Susan elgyengült a rémülettől.

- Miért gondolod még mindig, hogy el tudsz menekülni előlünk?

A lány nem mondott semmit.

- Nincs hely, ahol ne akadnánk rád! Nincs menekvés, kislány!

- Rohadék! - mondta végül Susan.

- Véged van! Nincs tovább! - mondta Jellicoe. - Üdvözöllek a pokolban!

Susan lecsapta a kagylót. Kilépett a fülkéből, végignézett az eső áztatta benzinkúton és az azon túl elterülő utcán. Semmi nem mozdult. Senkit sem látott a környéken. Senki nem követte. Egyelőre.

Most még szabad.

Vagy mégsem? Inkább csak hosszú pórázra engedték, de valójában nem szabad. Pórázon tartották, amelyet lassan kezdtek visszahúzni.

* * *

Egy ideig sétált, tudomást sem véve az esőről és a jeges szélről, és igyekezett elfeledkezni a lábában hasogató fájdalomról, de képtelen volt újabb menekülési tervet kidolgozni. Most már csak az időt múlatta és arra várt, hogy eljőjenek érte.

Megállt a Szent János Evangélikus Templom előtt.

Fényt látott kiszűrődni a színes ablakon, ami vörösre, kékre, zöldre és sárgára színezte az egyre csak szakadó esőt.

A templomhoz parókia is tartozott, egy kétszintes Viktória-korabeli épület. A gondosan ápolt gyepet díszes lámpa világította be. A tornác feljártánál két kisebb lámpa állt a lépcsőn, s mellettük a felirat:

POTTER B. KINFIELD,
TISZTELETES.

Susan álldogált az épület előtt néhány percig, egyik kezével a kapura támaszkodva. Túl fáradt volt, hogy továbbmenjen, de annál büszkébb, hogy egyszerűen végigfeküdjön az utcán és feladja.

Reményvesztetten és kétségbeesve sétált fel a lépcsőn a paplak bejáratához. Szerette volna, ha legalább egy papban megbízhat, hiszen őket bármilyen problémával felkereshette az ember, ha segítségre volt szüksége. Vajon igaz ez a willawauki tiszteletesre is? Nem igazán bízott benne.

Megnyomta a csengőt.

Bár a kinti fények élesen világítottak, maga a ház sötét volt. Talán már nyugovóra tért a lelkész, végül is elég későre járt. Susan azt sem tudta, hány óra. Teljesen elveszítette időérzékét, de úgy gondolta, úgy tizenegy és éjfél között lehet.

Újra becsöngetett. Semmi.

Odabent nem gyúltak fények. Senki nem nyitott neki ajtót.

Amíg arra várt, hogy a lelkész ajtót nyisson, Susan igyekezett csupa kellemes dologra gondolni: egy nagy, puha karosszék jutott az eszébe, egy otthonos nappali, egy pár puha papucs, amit majd a lelkész feleségétől kap kölcsön. Együttérzésre, védelemre, valamint egy szelet vajas pirítósra és egy csésze forró csokoládéra vágyott. Lelki szemei előtt megjelent egy puha ágy is, rajta illatos paplan frissen vasalt huzatban, gyapjútakaró, párnák...

A csengetésre azonban senki nem válaszolt. Ugyanakkor Susan képtelen volt kiverni fejéből a szép gondolatokat, nem tudott egyszerűen odébbállni a szakadó esőben. Túlságosan fázott, hogy lemondjon róla. Csak állt a tornácon, könnyeivel küszködve, és olyan kétségbeesetten kívánta a száraz ruhát és a forró csokoládét, hogy az minden más érzelmet elnyomott benne, még az Ernest Harchtól, barátaitól és Milestone-tól való félelmét is.

Lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt.

Végigsétált a tornácon és megnézte a feltolható ablakokat is. A bejárat mellett balra mind-egyik zárva volt, a jobb oldalon azonban a második ablak szerencsére kinyílt. A keret kissé megdagadt a párás levegőtől, és nem mozdult könnyedén, de végül fel tudta tolni olyan magasra, hogy bemászhatson.

Hová jutottam, ötlött hirtelen eszébe. De hiszen ő csak egy ártatlan és kétségbeesett nő, s a lelkész bizonyára megértené, ha elmesélné, mi történt vele.

A ház teljesen sötétbe burkolózott, és Susan alig látott az orráig. Furcsa módon a házban hideg volt, majdnem olyan hideg, mint odakint.

Susan a fal mentén tapogatózva elindult balra, és elhaladt az ablak, majd az ajtó előtt, ahol megtalálta a kapcsolót, és világosságot gyújtott.

Hunyorgott egy darabig, amíg szeme hozzá nem szokott a hirtelen támadt fényhez, aztán a meglepetéstől elakadt a szava. A lelkészlak egyáltalán nem az volt, aminek kívülről látszott. Nem is lakóház volt, hanem *raktár*, akkora, mint egy kisebb pajta. Életnagyságú betlehemes papírfigurák, egy nagy piros szánkó és egy szintén papírból készült rénszarvas lógott a mennyezetről. A padló is tele volt kartonpapír figurákkal, elképesztő mennyiséget halmoztak belőlük egymásra: Susan kivágott figurarészeket látott a fal mellett sorakozó hatalmas färekeszekben és a két méter magas fém-szekrényekben. A polcok közötti kis utcácskákban is papír- és ruhahalmok heverték. Susan szemügyre vette ezeket is. Az első szekrényben katonás rendben sorakozó fekete énekkari ruhákat talált, a következőben télapó-, húsvéti nyuszi- és zarándokjelmezek lógtak, ez utóbbiakat valószínűleg Hálaadáskor viselték. Az egyik dobozban vallásos iratokat, Bibliákat és egyházi daloskönyveket talált.

Furcsa volt itt ez a nagy gyűjtemény.

Aztán rábukkant még valamire, ami szintén különös volt.

Három teljes konténer ruhákkal volt tele. Az elsőt a következő szöveg állt:

AMERIKAI DIVAT
NŐI RUHÁK
1960-1964
KENNEDY-KORSZAK

Egy másik konténeren a következő felirat díszelgett:

AMERIKAI DIVAT
FÉRFIÖLTÖNYÖK
ÉS NYAKKENDŐK
1960-1964
KENNEDY-KORSZAK

A harmadikon:

AMERIKAI DIVAT
FÉRFIÖLTÖZÉKEK - VEGYES
HIPPI KORSZAK

Susan meg volt győződve róla, hogy nem egy ambiciózus muzeológiai projektbe cseppent bele. Túl sok különös dolog történt már vele ma. Teljes ruhatárakat talált, mégpedig annyit, amennyivel több száz ember öltöztetését biztosítani lehetett volna, az elmúlt húsz év bármely divatirányzatának megfelelően.

Úgy tűnt, Willawauk lakossága olyan takarékos és előrelátó, hogy minden férfi-, női és gyermekruhát megőriztek arra az esetre, ha a régi stílus valamikor visszatérne. Egy olyan kultúrában, mint az amerikai, ahol rövid időn belül mindent megúnnak és kidobnak, vajon milyen emberek, milyen közösség képes megszervezni és tökéletes rendben végrehajtani egy ilyen átfogó és nagyszabású tárolási programot?

Talán egy emberi robotokból álló társadalom?

Ahogy Susan tovább nézelődött a halmok és konténerek között, zavara nőttön-nőtt. Újabb dobozokat, és feliratokat látott: ÜNNEPEK - HALLOWEEN. Az egyikről letépte a ragasztószalagot és kinyitotta. Maszkokat talált benne: manó, boszorkány, törpe, vámpír, Frankenstein-szörny, farkasember, földönkívüli és különféle szörnyálarcozat. Egy újabb dobozból az ünnep kiegészítő kellékei kerültek elő: narancsszín és fekete papírszerpentinek, műanyag tóklámpások. Akár egy egész város feldíszítésére elegendőek voltak.

Végighaladt a polcok közötti folyosón és a többi feliratot olvasgatta.

ÜNNEPEK: BÁLINT-NAP

HIVATALOS ÜNNEPEK: KARÁCSONY

HIVATALOS ÜNNEPEK: ÚJÉV

HIVATALOS ÜNNEPEK: HÁLAADÁS

CSALÁDI ÜNNEPEK: GYERMEKÁLDÁS

CSALÁDI ÜNNEPEK: SZÜLETÉS NAP

CSALÁDI ÜNNEPEK: HÁZASSÁGI ÉVFORDULÓ

CSALÁDI ÜNNEPEK: BAR MITZVA

CSALÁDI ÜNNEPEK: LEGÉNYBÚCSÚ

Végül abbahagyta a dobozok és szekrények átnézését, mert rájött, hogy hiába járkal közöttük, választ úgysem kap kérdéseire, sőt inkább még továbbiak merülnek fel benne Willawaukkal kapcsolatban. Minél inkább próbálta megérteni e helyet, annál nagyobb lett fejében a zavar. Úgy érezte magát, mint Alice Csodaországban. Vajon miért tároltak bar mitzva díszeket a Szent János

Evangélikus Templomban? És nem különös-e, hogy legénybúcsúhoz való kellékeket - pornófilmeket, meztelen nőket ábrázoló posztereket, obszcén rajzokkal díszített szalvétákat - őriznek egy szent helyen? Mit kerestek ezek itt? Miért nem működik a lelkészlak valóban lelkészlakként? Létezik egyáltalán Potter B. Kinfield atya, vagy ő is csak kitalált személy? Ha mégis létezik, vajon hol lehet? Hol él, ha nem ebben az épületben? Lehet, hogy Willawaukot egy sereg elmeháborodott lakja, akik sosem dobnak ki semmit? Mi folyik ebben a városban?

Fáradtan kísértált a raktárszerű helyiség folyosóiról, és visszament a bejárathoz. Egyre jobban félt. Azon gondolkodott, vajon lesz-e még esélye, hogy visszakerüljön a normális világba.

Nem sok reményt látott erre.

Alig állt már a lábán. Esőtől nedves ruhái mázsás súllyal húzták lefelé.

Tudta, hogy Harch és társai hamarosan eljönnek érte, de amíg ez bekövetkezik, szeretett volna egy meleg és biztonságos helyet találni, ahol meghúzhatja magát. Teljesen feladta a küzdelmet.

A templom talán meleg, de legalábbis száraz, és védi a hideg szélétől is, már ha egyáltalán a templom valóban az, aminek látszik, és nem csupán díszes homlokzat.

Az épületből világosságot látott kiszűrődni, ami talán jó jel.

Felment a lépcsőkön a nehéz, faragott tölgyfa ajtóhoz és bízott benne, hogy nyitva is találja. A templomok kapuja többnyire nyitva állt a látogatók előtt a nap minden órájában, hogy az ember bemehessen imádkozni vagy csak leülni, elmenekülni a világ zaja és fájdalma elől. Legalábbis normális körülmények között ez volt a helyzet, Willawaukban azonban sosem lehet tudni...

Susan a jobboldali, legszélső ajtón nyitott be, és szerencséje volt. Legalább egyvalami úgy működik ezen a titokzatos helyen, ahogyan elvárható.

Éppen be akart lépni az épületbe, amikor motorzúgást és kerekek csikorgását hallotta a háta mögött, a nedves úttesten.

Megfordult és visszanézett.

Egy mentőautó parkolt le a járda mellett, amelynek oldalán három szót látott:

WILLAWAUK MEGYEI KÓRHÁZ

- Ilyen nevű intézmény nem is létezik! - mondta fásultan, de hangosan a lány.

Jellicoe és Parker szállt ki az autóból, és a lányra néztek. Fehér esőkabátot, kalapot és fekete csizmát viseltek. Ismét kórházi kisegítőt játszottak.

Susan nem akart elfutni előlük. Nem is tudott volna. Közel állt a teljes kimerültséghez.

Ha el akarják kapni, hát tessék, jöjjenek el érte és tuszkolják be a mentőbe. Addig is ő bemegy a templomba, a kellemes melegbe.

A templomban valóban csodálatosan meleg volt. Keresztülsétált az előcsarnokon a templom közepéig, és végighaladt a központi hajón az oltár irányába.

Szépnek találta az épület belsejét. Fa-, márvány- és rézdíszítéseket látott mindenütt. Gyönyörű látvány lehet napközben, amikor az ólomüveg ablakokon át a fény beszűrődik a falak közé, és minden megtelik színnel.

Hallotta, amint Carl Jellicoe és Herbert Parker belép az épületbe.

Fájós és remegő lábai csupán az első padsorig vitték, ahol leült, mert érezte, ha még egy lépést tennie kell, azonnal összecusklik.

- Hé, te lotyó! - hallotta Jellicoe hangját a templom végéből.

Susan nem fordult meg, nem akart szembenézni velük, nem akarta, hogy lássák, mennyire fél tőlük.

- Hé, kurva!

Susan egyenesen előre nézett, az oltár mögötti, hatalmas rézfeszületre. Most szerette volna, ha hívó és valódi megnyugvást meríthet a látványból.

A templom elején, az oltártól balra ekkor kinyílt a sekrestye ajtaja, és két férfi lépett be rajta. Ernest Harch és Randy Lee Quince.

Susan most értette meg, milyen mértékben manipulálták a cselekedeteit. A menekülés nem a saját döntése volt, hanem az *övék*, az ő gonosz játékuk része. Mindvégig aljas játékot űztek vele, hagyták, hogy azt higgye, valóban szabad, engedték, hogy vergődjön a szorításukban, majd néhány lépésre eltávolodtak tőle, hogy aztán újra visszaránták a kegyetlen valóságba. A medál sem véletlenül esett le a fürdőszobában, nagyon is szándékosan felejtették ott, hogy gondolkodásra, majd szökevényre ösztönözzék, és ők jobban szórakozhassanak.

Valójában esélye sem volt a menekvésre.

Harch és Quince leért az oltár lépcsőjének aljára, és elindult az úr asztalának korlátja felé.

Jellicoe és Parker Susan oldalán jelent meg a főhajóban. Széles vigyor ült az arcukon.

Susan egészen megbénult, még a kezét sem tudta felemelni, hogy megvédje magát.

- Te is olyan jól szórakozol, mint mi, ugye? - kérdezte Jellicoe.

Parker félröhögött.

Susan nem válaszolt, csak mereven maga elé nézett.

Harch és Quince az első padsorhoz sétált, ahol a lány ült. Mind öt nézték, és mindannyian mosolyogtak.

Susan elnézett Quince és Harch között, igyekezett szemét a feszületen tartani. Nem akarta, hogy lássák rettegését. Legalább ettől az örömtől szerette volna megfosztani őket.

Harch lehajolt elé, így a lány kénytelen volt ránézni.

- Szegény kislány - mondta furcsa, érdes hangján. - Csak nem fáradt el a mi kis lotyónk? Csak nem futotta ki a lelkét?

Susan legszívesebben lehunyta volna a szemét, hogy besüppedjen a belsejében egyre növekvő sötétségbe. Pillantása találkozott Harch gyűlöletes, fagyos tekintetével, gyomra összerándult, de állta a férfi nézését.

- Elvitte a cica a nyelvedet?

- Remélem, még nem – mondta Quince. - Én magam szeretném kivágni!

Jellicoe felnevetett.

- Szeretnéd tudni, mi történik veled? - kérdezte Harch Susantól.

A lány nem válaszolt.

- Tudni akarod, miért van mindez, Susan?

Susan némán figyelte.

- Milyen kemény vagy - mondta tréfálkozva a férfi. - Az erős, néma Susan. *Nagyon csípem* ám az ilyen csajokat!

A másik három nevetni kezdett.

- Biztosan tudni szeretnéd, mi folyik itt, Susan. Már majd *meghalsz*, hogy megtudd.

- Majd meghalsz, ez jó! - hahotázott Jellicoe.

A többiek is halkán kuncogtak.

- Az autóbaleseted - mondta Harch - négy kilométerre a Viewtop Fogadótól, az még valóban megtörtént.

A lány nem volt hajlandó megszólalni.

- Lezuhantál egy meredek falról - mondta Harch. - Ez igaz, ebben nem hazudtunk neked. A többi viszont már kitaláció.

- Mind a négyen szégyentelen, hazug disznók vagyunk - mondta Jellicoe kacarászva.

- Nem is töltöttél három hetet kómában - mondta Harch. - És természetesen a kórház sem volt igazi. Minden csupa hazugság volt! Becsaptunk, játszottunk veled, bébi!

A lány várt, de tekintetét nem vette le a férfiről.

- Nem volt lehetőség a kómában legyengülni, mert azonnal meghaltál az ütközéskor - mondta Harch.

Istenem, gondolta Susan kimerülten, vajon most hová akarnak kilyukadni?

- Azonnal - bölintott Parker.

- Halott vagy, Susan! - mondta Harch.

- Itt vagy velünk - tette hozzá Jellicoe.

Nem, nem, nem, gondolta Susan. Ez örülség! Igazi téboly!

- A pokolban vagy! - mondta Harch.

- Velünk! - nevetett Jellicoe.

- Azért küldtek minket, hogy elszórakoztassunk.

- Már alig várjuk!

- Bizony!

Neee!

- Sosem hittem, hogy itt fogsz kikötni - jegyezte meg Jellicoe.

- Egy ilyen rendes kislány.

- Biztosan titkos bűneid vannak.
 - De azért örülünk, hogy itt vagy velünk.
- Harch egy ideje nem szólt, de le nem vette róla jeges tekintetét.
- Jó kis bulit szerveztünk neked.
 - A végtelenségig fog tartani.
 - Csak mi öten leszünk, senki más.
 - A régi cimborák.

Susan behunyta a szemét. Tudta, hogy minden, amit mondtak, hazugság. Nem lehet igaz. A pokol nem létezik. Sem a pokol, sem a mennyország. *A hitetlenek is eljuthatnak a Pokolba?*

- Dugjuk meg most azonnal - mondta Jellicoe.
- Rendben - helyeselt Quince.

Jellicoe húzni kezdte lefelé nadrágja cipzárját.

- Nem, majd holnap este. A halálom hetedik évfordulóján - szólalt meg ekkor Harch.

Jellicoe habozva állt meg a mozdulat közepén.

- Egyébként is a megfelelő helyen kell csinálni, ez pedig nem az - mondta Parker.

- Így van - bólintott Harch.

Istenem, segíts, gondolta Susan. Engedd, hogy kijuthassak innen, hadd aludjak inkább. Úgy szeretnék elnyúlni ezen a padon, és csak aludnék... örökké.

- Vigyük ki innen - mondta Harch, azzal pulóverénél fogva megragadta a lányt, és talpra rántotta. - Milyen régóta várom már ezt a pillanatot - mondta a férfi, egészen közel hajolva Susanhoz.

A lány próbált kiszabadulni a szorításból. A férfi pofon vágta.

Susan fogai összekoccantak, látása elhomályosult. Majdnem összeesett, de ekkor kezek ragadták meg, és kivitték a templomból.

A mentőautóban lekötözték, Harch pedig előkészített egy fecskendőt.

Susan végül összeszedte erejét, és megszólalt:

- Ha tényleg a pokolban vagyunk, miért kell injekció ahhoz, hogy elaludjak? Miért nem várásoltok el egyszerűen?

- Mert így sokkal jobb mulatság! - nevette el magát Harch, és gonosz vigyorral a lány karjába vágta a fecskendőt.

Susan felkiáltott a fájdalomtól, majd elájult.

17

Villódzó fények.

Táncoló árnyak.

Magas, sötét mennyezet.

Susan egy kórházi ágyban tért magához.

Az egész teste sajgott a fájdalomtól, de főleg a karja, ott, ahol Harch durván belenyomta a fecskendőt.

De nem a régi kórházi szobában feküdt. Itt hideg volt, a levegő nedves, párás. Testét meleg takarók borították, válla és arca azonban fázott.

Ismerősnek tűnt a hely.

Látása eléggé homályos volt, és hiába pislogott, nem tisztult ki.

Mintha egy körhintán ült volna, úgy forgott volna vele az ágy. Újra elaludt.

* * *

Valamivel később, mikor kinyitotta a szemét, egy darabig mozdulatlanul feküdt, és a zuhogó víz hangját hallgatta. Még mindig esik odakint? Mintha az özönvíz, vagy az Armageddon, az utolsó döntő ütközet órája jött volna el.

Kinyitotta a szemét, de megint kicsit szédülni kezdett. Villogó fényt, táncoló árnyékokat látott.

Elfordította a fejét, és megpillantotta a gyertyákat. Tíz vastag, hosszú gyertya állt a közeli sziklákon.

Nem lehet!

Másik irányba fordította fejét, a dübörgő víz hangja felé, de nem látott semmit.

A gyertyafény csak néhány méterre világított el, a zuhatag pedig túl messze volt.

Susan a Mennydörgés Házában volt.

Nem, nem, nem, mondta magában. Ez csak álom, még nem ébredtem fel!

Újra lehunyta a szemét, próbálta kizárni a gyertyák fényét, de továbbra is érezte a barlang ragadós, dohos levegőjének szagát, és hallotta a vízesés dübörgő hangját.

A fenébe, végül is több ezer kilométerre van a Mennydörgés Házától, Oregon államban, nem pedig Pennsylvániában.

Téboly.

Vagy a pokol.

Ekkor valaki lerántotta róla a takarókat. Susan riadtan nyitotta ki a szemét, és felsikoltott.

Ernest Harch állt mellette. Egyik kezét a lány lábára tette, s Susan ekkor vette észre, hogy teljesen meztelen. A férfi végighúzta kezét a lány csupasz lábán, csípőjén, hasán, egészen a melléig.

Susan nem mert megmozdulni.

Harch elmosolyodott. - Nem, nem, nem. Még nem, te édes kis ringyó! Egy ideig még várnod kell. Abban az órában szeretném megtenni, amikor meghaltam. Abban a percben, amikor az a szemét nigger a torkomnak szegezte a kést, majd akkor teszlek magamévá, s ugyanakkor vágom el a csinos nyakacskaodat is.

Elvette a kezét Susan melléről. Felemelte a másik kezét, és a lány megpillantotta ujjai között a fecskendőt.

Susan fel akart ülni, ám ekkor Jellicoe jelent meg, és durván visszalökte.

- Szeretném, ha még egy kicsit pihennél - mondta Harch. - Hogy erőt gyűjts a ma esti bulira.

És megint beleszúrta a tűt.

- Carl, tudod, mit fogok a legjobban élvezni, amikor végre kinyírom? - kérdezte, amikor kihúzta a tűt.

- Mit? - kérdezte Jellicoe.

- Nem a végét, hanem az elejét. Újra, meg újra meg fogom ölni.

Jellicoe felnevetett.

- Ez lesz a sorsod, kurva! - mondta Harch. - Így fogsz tengődni az örökkévalóságban. Minden este a rendelkezésünkre állsz majd, és minden este megölünk. De mindig máshogy fogjuk csinálni. Több ezer különböző módon fogunk kinyírni.

Téboly!

Susan újra álomba merült.

* * *

Víz alatt volt és fuldokolt.

Kinyitotta a szemét, levegő után kapkodott, aztán rájött, hogy csak a víz hangját hallja. Egy vízesés dübörgését a távolból.

Még mindig feküdt. Fel akart ülni, de a takarók lecsúsztak a testéről. Nem maradt ereje, hogy ülve maradjon, s újra hátrahanyatlott. Szíve eszelősen zakatolt.

Behunyta a szemét.

Talán csak egy percre.

Vagy inkább egy egész órára.

Nem tudta megmondani, mennyi időre.

- Susan...

Kinyitotta a szemét, és átjárta a félelem. Látása homályos volt, de azért észlelte maga előtt az arcot a villogó fényben.

- Susan...

Az arc egyre közelebb jött, s már tisztán látta a férfit. Jerry volt az. Az undorító, oszlásnak indult, véraláfutásos szemű Jerry. A száját visszataszítóbbnak találta, mint valaha.

- Susan...

A lány felsikoltott. Minél hangosabban kiabált, annál erősebben forgott vele a világ. Aztán elájult.

* * *

Újra magához tért.

A drog hatása szinte teljesen elmúlt, de Susan lehunyt szemmel feküdt, mert nem mert körülnézni.

Nem akart soha felébredni. Nem akarta visszanyerni az eszméletét. Inkább meghalni szeretett volna.

- Susan?

A lány nem mozdult.

Harch azonban erőszakkal felnyitotta egyik szemhéját. A lány összerándult a rémülettől.

A férfi elvigyorodott. - Ne próbálj becsapni, kicsim. Tudom, hogy ébren vagy!

Susant szinte megbénította a félelem.

- Lassan itt az idő - mondta Harch. - Tudod? Kezdődhet a buli. Még pár óra és elmetszem a torkodat, aztán folytatódhat az ereszd-el-a-hajamat. Csak nem akarod elvenni a többiek kedvét? Két órán át csak el tudsz velük is szórakozni, nem? Meglátod, gyorsan eljuttatod őket a csúcsra, amilyen jó kis csaj vagy!

Ez nem a valóság. Túl örült, túl értelmetlen, hogy igaz legyen. Egy kórházi ágy egy barlangban? Nem lehet igaz! A rémület, az erőszak, Harch gonoszsága... mindez csak álom?

De mégis érezte karjában a fecskendő okozta, nagyon is valódi fájdalmat.

Harch félretolta a takarókat, újra lemeztelenítve a lány testét.

- Szemét! - sziszegte a lány erőtlenül, szinte alig hallhatóan.

- Gondoltam, kukucskálok egy kicsit - mondta a férfi. - Mondd, kicsim, ugye várod már a ma estét? Mert én már nagyon.

Susan behunyta a szemét, hátha a tökéletes feledésbe süllyedhet, aztán...

- Harch!

...McGee hangját hallotta, amint Susan kínzójának nevét kiáltja.

A lány kinyitotta a szemét, és látta, hogy Harch elfordul tőle, arcán rémült kifejezéssel. - Mi a fenét csinálsz itt?

Susannak nem volt ereje teljesen felülni az ágyban, de felemelte a fejét, amennyire tudta, és azonnal észrevette Jeff McGee-t. Alig néhány lépésre állt az ágytól. Egy hosszú csövű pisztolyt fogott Harchra.

- Mi a fenét...? - kezdte ismét Harch.

McGee egyetlen szó nélkül az arcába lőtt. Harch hátratántorodott, majd hatalmas puffanással eldőlt.

A hangtompító lágy szisszenése, Harch fejének szétrobbanása, a hang, amellyel a padlóra zuhant, mind valóságos volt. Semmi álomszerű nem volt bennük. Most a halált látta: a hideg és kegyetlen halált.

McGee megkerülte az ágyat.

Susan a pisztolyt nézte, és tökéletes zavar volt a fejében. Úgy érezte, egy szakadék szélén egyensúlyozik. - Én vagyok a következő?

A férfi kabátja zsebébe dugta a pisztolyt.

Másik kezében egy táskát tartott, amit ledobott Susan mellé a földre. Nem, nem is táska, hanem egy párnahuzat volt, telepakolva.

- Elmegyünk - jelentette ki McGee.

Különböző dolgokat húzott elő a zsákból, közöttük a lány ruháit. Fehérneműt, nadrágot, pulóvert, cipőt. A zsák alján egy nagyobb méretű tárgy is lapult, amelyet Susan egyre növekvő félelemmel szemlélt. Újra elhatalmasodott rajta az álomszerű félelem; kótyagos volt, a valóság elhalványodott előtte, ő pedig hirtelen biztosan látta maga előtt a zsákból előhúzott, levágott fejet.

- Nem! - kiáltott fel Susan. - Hagyd abba!

McGee ekkor elővette a tárgyat, ami nem volt más, mint Susan kordbársony blézere, amit a férfi összetekert.

- Nem - mondta Susan. - Nem. Többet már nem tudok elviselni. Legyünk túl rajta.

McGee értetlenkedve nézte egy pillanatra, aztán megértette. - Azt hiszed, ez még mindig a játék része?

- Nagyon, nagyon elfáradtam - szólalt meg Susan.

- Ez már nem játék, Susan - felelte a férfi.

- Szeretném, ha vége lenne már.
- Figyelj, még mindig a drog hatása alatt vagy. Hamarosan jobban leszel.
- Menj innen. - Susan visszahanyatlott a párnára. Az sem zavarta, hogy meztelenül van a férfi előtt. Egyébként is nevetséges lett volna bármilyen erőfeszítés azok után, amit már látott belőle. Fázott, de ez sem számított. Semmi sem számított.
- Susan - szólalt meg McGee -, nem várom tőled, hogy most megértsd, mi történik. Majd később elmagyarázom. Most csak arra kérek, bízz bennem.
- Bíztam benned - mondta Susan halkán. - Talán túlságosan is.
- És itt is vagyok.
- Igen, valóban.
- Itt vagyok, hogy megmentselek, te ostoba - mondta a férfi idegesen.
- Mitől?
- A Pokoltól - felelte McGee. - Nem ez volt az utolsó sor, amit beprogramoztak? Pokol. Ez a program neve.
- Micsoda?
A férfi megrázta a fejét. - Erre most nincs időnk. Kérlek, bízz bennem!
- Menj innen!
McGee felültette a lányt, hogy ráadja a ruháit, Susan azonban minden igyekezetével ellenállt. - Nem! - kiabálta. - Elegendem van a játékaiktól!
- Jézusom! - mondta a férfi, és a földre ejtette a pulóvert. A lány visszahanyatlott. - Maradj nyugton, az ég szerelmére! Tudsz rám figyelni?
Mielőtt Susan válaszolhatott volna, a férfi elemlámpát vett elő a zsebéből, bekapcsolta és el-sietett a sötétbe. A vízesés hangja felé indult, cipője sarka kopogott a kövön.
Megint egyedül hagyja, vagy talán arra készül, hogy megöli?
Behunyta a szemét.
A víz csobogása hirtelen megszakadt.
A Mennydörgés Háza váratlanul a csend házává vált.
Kinyitotta a szemét. Egy pillanatig azt hitte, megsüketült.
McGee kiáltását hallotta a sötétből. - Hallod ezt? Csak kazettáról szólt a vízesés dübörgése!
- A férfi hangja egyre közelebből jött. Lépéseit is tisztán ki tudta venni. - Csak egy hangfelvétel volt. Négy hatalmas hangszórón át dübörgött. - Újra megjelent a gyertyák fényében, és eloltotta az elemlámpát. - Ez a legszárazabb vízesés, amit valaha láttál! És a barlang sem barlang igazából! Csak egy csomó díszlet és papírmasé. Színházi díszletek. Azért van olyan kevés fény, hogy ne le-hessen észrevenni. Már néhány méterről is jól látszik, hogy csupán szemfényvesztésről van szó. A gimnázium tornatermében vagyunk, itt rendezték be a barlangot. Szívesen felkapcsolnám a világítást, de nem akarom magunkra vonni a figyelmet. A penészes, dohos szagot is mesterségesen idéz-ték elő, hogy még teljesebb legyen az illúzió. Az embereink kísérletezték ki az anyagot a laborban.
- Mi az a Willawauk? - kérdezte a lány, és egyre jobban kezdte érdekelni a história, bár még mindig félt, hogy ezúttal is csak becsapják.
- Majd a kocsiban elmagyarázom - felelte a férfi. - Most nincs időnk erre, de szeretném, ha hinnél nekem.
A lány idegesen nézett körül.
- Ha nem bízol bennem, sosem fogod megtudni.
- Rendben van - egyezett bele végül Susan.
- Tudom, hogy erős vagy - mondta a férfi mosolyogva.
- Segítségre van szükségem.
- Tudom.
Susan engedte, hogy a férfi felöltöztesse. Kislánynak érezte magát, ahogy belebújt a puló-verbe, a nadrágba és a cipőbe.
- Nem hinném, hogy tudok járni - szólalt meg fáradtan.
- Én sem hiszem. Tudod tartani az elemlámpát?
- Azt hiszem, igen.
McGee felkapta a nőt. - Nem is vagy nehéz. A szabad kezeddal öleld át a nyakamat, és ka-paszkodj.

Susan oda irányította a lámpa fényét, ahová a férfi kérte, Jeff pedig kivitte az ál-barlangból. Ahogy áthaladtak a tornatermen, a lámpa csóvája ide-oda ugrált a padlón, de a halvány fényben Susan meggyőződhetett róla, hogy valóban egy tornacsarnokban van. Elhaladtak a kosárlabdapalánk alatt, majd a férfi levitte egy sor lépcsőn. Egy öltözőbe értek.

Égtek a lámpák. Három holttest hevert a padlón az edző irodája és a zárható szekrények között. Jellicoe arca félig hiányzott, Parkernek pedig a mellkasán tátongott két véres lyuk. Quince az egyik padra zuhant. A nyakán levő sebből még mindig csöpögött a vér.

McGee és Susan áthaladt a zárható szekrények közötti folyosón, majd elmentek a zuhanyzó mellett, egy másik nyitott ajtó felé. Az ajtó egy világos folyosóra nyílt, ahol Susan újabb holttestet pillantott meg.

- Ki ez? - kérdezte a lány.

- Az ő - felelte McGee.

Végigmentek a folyosón, majd a sarkon túl újabb folyosóra értek, amelynek végén egy vasajtó volt. E mögött egy másik őr hullája.

- Oltsd el a lámpát - mondta McGee.

A nő engedelmeskedett, a férfi pedig lenyomta a vasajtó kilincset, és kiléptek rajta.

Tiszta, hűvös volt az éjszaka. Susan csaknem egy teljes napot töltött altatóval előidézett delíriumban.

Az iskola parkolójában két autó állt. McGee odament a kék Chevrolet-hez, és letette a lányt a földre. Susan az autónak támaszkodott, mivel lába nem tartotta volna meg, a férfi pedig kinyitotta az ajtót és besegítette.

A Fő utcán végighaladva hajtottak ki Willawaukból, majd egy országútra fordultak. Egyikük sem szólalt meg, amíg a város utolsó házának fényei el nem tűntek a hátuk mögött. Végre csupán a zöld vidék vette őket körül.

Susan összegömbölyödött az utasülésen, és McGee-re nézett. A férfi arca egészen különösnek tűnt a műszerfal zöldes fényében, de cseppet sem volt fenyegető, bár Susan még most sem tudott egészen megbízni benne. Fogalma sem volt, mit higgyen.

- Mondj el mindent - kérte végül Susan.

- Nem is tudom, hogy hol kezdjem.

- Csak vágj bele.

- A Milestone Vállalattal kezdem akkor.

- Ott fenn a hegyen.

- Nem, nem. A tábla, amit a kórház előtti gyepen láttál, amikor megszöktél a Pontiacokkal, csak ezért volt ott, hogy még jobban összezavarjon, hogy még bizonytalanabbá tegyen.

- Tehát az a hely valóban kórház volt.

- Igen, és még sok minden egyéb. De a valódi Milestone Vállalat Newport Beachben van.

- És én tényleg ott dolgozom?

- Igen, ezzel kapcsolatban minden igaz volt, bár nem Phil Gomezzel beszéltél telefonon. Valaki más volt az Willawaukból, aki úgy tett, mintha Gomez lenne.

- És mit csinálok a Milestone-ban?

- Mint már mondtam, a Milestone egy tudományos tanácsadó cég, egy szupertitkos katonai kutatóközpont fedőszerve, amely közvetlenül az amerikai védelmi miniszter és az elnök irányítása alá tartozik. A Kongresszus nem is tud a létezéséről, a költségvetését is közvetett forrásból kapja. A Milestone-ban dolgoznak az ország legjobb tudósai, akiket összegyűjtöttek itt, és rendelkezésükre bocsátották a világ legnagyobb adatállományát és legfejlettebb számítógépes rendszerét. Minden tudományterülettel foglalkoznak, és mindenki szaktekintély a maga területén.

- Én is szakértőként dolgozom itt? - kérdezte Susan, bár még most sem volt képes emlékezni a vállalatra, sőt arról sem volt meggyőződve, hogy valójában létezett.

- Igen, te voltál a két részecskekutató fizikus közül az egyik.

- Egyáltalán nem rémlik.

- Tudom.

Ahogy haladtak a sötét, erdővel szegélyezett, vidéki országúton, McGee mindent elmondott neki, amit tudott, vagy legalábbis mindent, amiről beszélhetett.

McGee szerint a Milestone-t azzal a céllal hozták létre, hogy kifejlesszék azt az egyedülálló

fegyvert - a részecskenyalábot, újfajta lézert, új biológiai fegyvert, *bármit* -, amely helyettesíthetné a nukleáris fegyvereket. Az Egyesült Államok kormánya meg volt győződve arról, hogy a Szovjetunió nukleáris fölényre tör a világban, és mindenki számára világossá tette, hogy ha kell, megelőző támadást indít. De egészen mostanáig nem sikerült az amerikai közvéleménnyel elfogadtatni, hogy a fegyverkezés elkerülhetetlenül szükséges. Ezért a hetvenes évek közepén az elnök és a védelmi miniszter már csak a csodában reménykedett. Egy olyan csodafegyverben, amely elpusztítaná a szovjet arzenált és felszabadítaná az emberiséget a nukleáris holokauszt kísértetétől. Mivel nem volt lehetőség arra, hogy több milliárd dolláros, hatalmas fegyverarzenált hozzanak össze, inkább alapítottak egy új kutatólétesítményt, amely jelentősebb pénzügyi támogatást kapott, mint ezelőtt bármely intézet, és reménykedtek benne, hogy az amerikai zsenialitás majd kirántja a kátyúból az országot. Bizonyos értelemben a Milestone lett az Egyesült Államok egyetlen reménysugara.

- De ilyen kutatásokat már biztosan végeztek - mondta Susan. - Akkor miért volt szükség új program indítására?

-A hetvenes évek közepén az egyetemeken folyó fegyverkutató kutatás kezdett összeomlani. Ugyanis a kutatók közül a háborút ellenzők, elsősorban a laboratóriumban dolgozó asszisztensek, információkat loptak és szivárogtattak ki bárkinek, aki figyelt rájuk, és aki hajlandó volt felvenni a harcot a Pentagon háborús gépezete ellen. Az elnök azt szerette volna, ha ezek a kutatások a háttérben folytatódnak tovább, annak érdekében, hogy minden tudományos áttörés az Egyesült Államok kizárólagos tulajdonában maradjon.

- Éveken át a szovjet hírszerzés semmit nem tudott a Milestone létezéséről. Amikor a KGB ügynökei végül tudomást szereztek róla, attól kezdtek félni, hogy az USA már közel áll ahhoz - ha még nem érte el -, hogy működésképtelenné tegye a szovjet hadi gépezetet. Tudták, hogy el kell fogniuk a Milestone-ban dolgozó tudósok valamelyikét, akit hosszú, hetekig tartó alapos kikérdésnek vetnek majd alá.

A Chevy nagyon meglendült a hosszú, meredek lejtőn. McGee rátaposott a fékre.

- A Milestone-beli tudósokat arra ösztönözték, hogy ismerkedjenek meg egymás kutatási területével is, hogy megtalálják az átfedéseket, és hasznosíthassák az így születő ötleteket. *A Milestone-beli huszonnégy osztály mindegyikének vezetője rengeteget tud az eddigi eredményekről.* Ami azt jelenti, hogy a Pentagon jövőre vonatkozó terveiről teljes bizonyossággal lehet információt szerezni *bárkitől*, aki a Milestone-ban dolgozik.

- A szovjetek pedig úgy döntöttek, hogy én leszek a kiválasztott - mondta Susan, és lassanként kezdte elhinni, amit a férfi mondott. Kétségei azonban még távolról sem oszlottak el.

- Igen. A KGB-nek sikerült kiderítenie, hogy a Milestone-ban dolgozol, és ezután mindent megtudtak rólad. Te látszótlán a legmegfelelőbb célpontnak, mert mindig is komoly aggályaid voltak a fegyverkutató erkölcsi oldalát illetően. A doktori cím megszerzése után, alig huszonhat évesen, azonnal ezen a területen kezdted dolgozni. Ahogy teltek az évek, úgy lettél egyre szkeptikusabb a munkáddal kapcsolatban, és egyre jobban aggasztott az is, hogy mindez hogyan hat majd a jövő generációira. Egyre csak gyötörtek a kétségek, s erről kollégáidnak is beszéltél. Kivettél egy hónap szabadságot, hogy ezalatt végiggondold a helyzetet, de nyilvánvalóan semmilyen eredményre nem jutottál, mert még mindig kétségek által gyötörve, visszatértél az intézetbe.

- Ami azt illeti, mintha egy tökéletes idegenről beszélnél - jegyezte meg Susan, és gyanakodva szemlélte a férfit. - Miért nem emlékszem semmire még most sem?

- Azonnal elmondom azt is - mondta a férfi. - De nemsokára megállítanak.

Eljutottak a hosszú lejtő aljára és elkanyarodtak. Előttük egy kb. két kilométer hosszú, egyenes szakasz terült el, amelynek a közepén egy útelzáró akadály terpeszkedett.

- Mi ez? - kérdezte Susan idegesen.

- Egy ellenőrző pont.

- Szóval itt fogsz feladni? Itt ér véget ez a szemét játék? - kérdezte Susan, aki még most sem hitte el, hogy a férfi az ő oldalán áll.

McGee komoran nézett a lányra. - Csak még egy lehetőséget adj, rendben? Egyetlenegy. Most elhagyjuk a szigorúan őrzött katonai területet, és át kell haladnunk a biztonsági ellenőrzésen. - Két igazolványt halászott elő a zsebéből. - Takarózz be és tégy úgy, mintha aludnál.

Susan összehúzta magát, és a pléd alól óvatosan figyelte a fényesen kivilágított ellenőrző pontot, a két épületet és a közöttük levő kaput.

- Egyetlen szót se szólj.
- Rendben - suttogta a lány.
- Bármilyen is történik, te csak maradj csendben.

McGee lelassította, majd megállította az autót, és letekerte az ablakot.

Susan hallotta, hogy nehéz, csizmás léptek közelednek az autó felé.

Az egyik ór mondott valamit, majd McGee válaszolt, de nem angolul.

Susan megdöbbenően hallgatta az idegen nyelvet, és kis híján kinyitotta a szemét. Nem jutott eszébe, hogy megkérdezze a férfit, vajon miért kell alvást színlelnie, ha nála vannak a papírok, amelyekkel gond nélkül átjutnak az ellenőrző ponton. Jeff valószínűleg nem akarta, hogy az örök kérdezők tőle bármit is, mert ha csak egyetlen angol szót is kiejt a száján, akkor mindennek vége.

A várakozás végtelennek tűnt, de aztán meghallotta, amint a távirányítású kapu kitárul. Az autó elindult.

Susan kinyitotta a szemét, de nem mert visszanézni. - Hol vagyunk? - kérdezte végül.

- Nem ismerted fel a nyelvet?

- Nem.

- Oroszul beszéltem - felelte a férfi.

Susan nem tudott megszólalni a döbbenettől. Megrázta a fejét: *nem, nem lehet.*

- Úgy negyven kilométerre lehetünk a Fekete-tengertől - mondta a férfi. - Ott van a végállomás, a tengernél.

- Azt mondd, hogy a Szovjetunióban vagyunk? Az lehetetlen! Nem lehet igaz!

- Pedig az.

- Nem - mondta a lány, és a kocsi ajtajának vetette hátát. - Nem hiszem el. Ez is csak egy újabb, megrendezett baromság.

- Nem az - felelte McGee. - Engedd meg, hogy befejezzem!

A lánynak nem volt más választása, mint meghallgatni, hacsak nem akart kiugrani a sebesen guruló autóból.

Talán McGee ezúttal mégsem hazudik neki. Legalábbis remélte.

- A KGB ügynökei raboltak el, miközben oregoni vakációt töltöttem - mondta a férfi.

- Szóval nem volt autóbaleset.

- Nem. Ezt is csak azért találtuk ki, hogy még hitelesebb legyen a willawauki történet. Az igazság az, hogy Oregonban kaptak el, és egy diplomata repülőjáraton kicsempésztek az országból.

- Miért nem emlékszem erre? - kérdezte nyugtalanul Susan.

- Mert a Moszkvába vezető úton végig nyugtatókkal tömtek.

- De legalább arra kéne emlékezni, hogy elraboltak - erősködött a lány.

- Minden ezzel kapcsolatos emléket gondosan kiradíroztak az agyadból a megfelelő kémiai és hipnotizálási technikákkal...

- Agymosás?

- Igen. Fontos volt eltávolítani az emberrablás emlékeit, hogy a Willawauk-program egészen valóságosnak tűnjön.

Susan több tucatnyi kérdést szeretett volna feltenni Willawauk-ról és a „program”-ról, de visszafogta magát és hagyta, hogy a férfi a maga módján mesélje el a történetet.

- Moszkvában először a KGB elkülönítő létesítményébe vittek el, a hírhedt Ljubjanka Börtönbe. Amikor nem vált be a vallatás és a szokásos pszichológiai módszerek, kezdtek keményebben bánni veled. De nem vertek meg, ne félj. Semmi körömtépkedés, meg ilyesmi, de bizonyos szempontból, amit tettek veled, még rosszabb volt, mint a fizikai kínzás. Különböző drogokat nyomtak beléd, amelyeknek nagyon veszélyes mellékhatásai vannak. Sosem lett volna szabad embereknek adni őket. De hát ez a KGB megszokott eljárása, amivel a csökönyös emberekből próbálják kisajtolni az információt. De amint nálad is elkezdtek e módszereket alkalmazni, valami nagyon furcsa dolog történt. Minden emlékedet elveszítetted a Milestone-nal kapcsolatban. Semmi nem maradt a fejedben, csak egy nagy, tátongó űr.

- Ami még most is ott van - jegyezte meg Susan.

- Igen. Sem elkábított állapotban, sem éberem nem tudtál információval szolgálni a KGB-nek. Öt teljes napig próbálkoztak veled, amikor rájöttek, hogy mi a helyzet.

McGee ekkor elhallgatott, és felére csökkentette az autó sebességét, mert egy kis faluhoz kö-

zeledtek. A falucska egyáltalán nem emlékeztetett Willawaukra. Itt már nyilvánvalóvá vált Susan számára is, hogy nem az Egyesült Államokban vannak. Utcai világítás csak elszórtan volt az út szélén, mintha visszacsöppentek volna a múltba. A házak tetejét kő, szalma vagy deszka fedte. Szürke és komor, egyszintes épületek voltak, a homlokzaton apró ablakok ültek a mélyedésben. Mintha a középkorban épültek volna.

Ahogy áthaladtak a városon, majd kiértek az országútra, McGee újra a gázpedálra taposott.

- Éppen ott tartottál, hogy miért veszítettem el a Milestone-nal kapcsolatos összes emlékemet - szólalt meg Susan.

- Igen. Rájöttek, hogy a Milestone-ban dolgozókat, természetesen a tudtunkkal, egy igen összetett kezelésnek vetik alá, amelynek eredményeként a későbbiekben nem fognak tudni a munkájukról beszélni senkinek a külvilágból. Ha valaki nem járul hozzá a kezeléshez, egyszerűen nem kapja meg a munkát. Ráadásul, a dolgozók tudatalattijának mélyére még egy másik, ügyesen kidolgozott pszichológiai mechanizmust is beépítenek, amely azonnal beindítja a memória blokkolását, ha információkat próbálnának kikényszeríteni belőlük. Ha bárki is kínzással, drogokkal vagy hipnózissal titkos adatokat próbálna meg kiszedni egy Milestone-ban dolgozóból, abban a pillanatban az összes információ a dolgozó tudatalattijának legmélyére kerül, egy áthatolhatatlanul vastag fal mögé, ahonnan semmiképpen nem hívható elő.

Susan hallgatott egy sort.

- Tehát valójában minden információ megvan, valahol a fejem legmélyén.

- Igen. Ha kijutsz Oroszországból, és visszamész Amerikába, a munkahelyednek biztosan lesz majd valamilyen módszere, hogy megszüntesse a blokkot, és visszahozza az emlékeidet. Mi sajnos nem ismerjük ezt a módszert, így csupán a Willawauk-programhoz folyamodhattunk, és reménykedtünk, hogy egy sor agresszív lelki ráhatás segítségével összezúzhatjuk a fejedben az emlékeket takaró falat.

Susan lejjebb csúszott az ülésben. Fáradtnak és feszültnek érezte magát. Nézte a férfi arcát, miközben beszélt, hátha felfedezi rajta a hamisságot, valami jelet, hogy hazudik, de ugyanakkor kétségbeesetten remélte, hogy nem így van. Egy újabb pszichológiai sokkot nem bírt volna elviselni.

- A memória blokkolása általában akkor a legsikeresebb, ha a félelemre építik - magyarázta McGee. - Ezt a gátló tényezőt iktatta be a Milestone is a fejedbe. *A félelmet*. A tudatalattid legmélyén rettegsz attól, hogy bármit is elárulj a Milestone-ról, mivel szuggesztíóval és drogokkal bevésték az agyadba a hitet, hogy szörnyű fájdalmak közepette pusztulsz el abban a pillanatban, amikor bármilyen apróságot felfedsz a kutatásokkal kapcsolatban. A félelemmel blokkolt emlékeket a legnehezebb feltörni, szinte lehetetlen, különösen, ha olyan tökéletesen építették be, mint a tiédet is.

- De te rájöttél, hogyan kell.

- Nem én személyesen. A KGB-nek rengeteg, a tudatmódosítás - agymosás és hasonlók - területén járatos tudós is dolgozik, és közülük többen úgy gondolták, hogy a félelemből emelt gátat át lehet törni, ha az alanyt, téged, még nagyobb félelemmel szembesítik, mint amelyre az eredetit építették. Nem túlságosan könnyű a haláltól való rettegésnél mélyebb félelmet találni, de a KGB rendkívül alapos tanulmányozásnak vetette alá az életedet, mielőtt úgy döntöttek, kisajátítják. Amikor átlapozták az aktádat, hamarosan rá is találtak a gyenge pontra. Olyan eseményt kerestek a múltadban, amelyet feltámaszthatnának és a valódi rémálomként állíthatnák színre. Amivel halálra rémiszthetnek.

- A Mennydörgés Háza - mondta Susan színtelen hangon. - És Ernest Harch.

- Igen - bólintott McGee. - Ez volt a tervük kiindulópontja. Miután egy ideig tanulmányoztak, a KGB rájött, hogy szokatlanul rendezett életet élő, racionális teremtés vagy, tudták, hogy iszonyodsz a rendtelenségtől és a felületes gondolkodástól. Szóval minden szempontból, szinte kényszeresen és mániákusan szereted a rendet.

- Kényszeresen? Hát... - mondta Susan. - Talán igaz. Vagy legalábbis igaz volt.

- A KGB úgy látta, a legjobb, ha egy rémálomszerű világba helyeznek, ahol lassan szétesel, amelyben fokozatosan minden egyre irracionálisabbnak tűnik, ahol a halottak visszatérnek az élők közé, és semmi sem az, aminek látszik. Ezért hoztak Willawaukba, és zártak a viselkedéskutató intézet egyik szárnyába, amelyet külön erre a célra alakítottak át. Szerettek volna minél mélyebb érzelmi és szellemi összeomlásba taszítani, amelynek csúcspontja a Mennydörgés Házában rendezett

szeánsz lett volna. Elég csúnya dolgokat terveztek ide, többek között azt, hogy megerősszakolnak. A négy „halott” többször is megerősszakolt és megkínzott volna.

Susan elképedve rázta meg a fejét. - Szellemi és érzelmi összeomlásba taszítani... És ez mi-ben segített volna? Tegyük fel, hogy valóban képesek lettek volna így összezúzni az emlékeimet takaró, betáplált félelmet, de a végén ettől olyan rossz állapotba kerültem volna, hogy nem tudtam volna megadni nekik a szükséges információt. Csak egy katatóniás, motyogó romhalmaz lettem volna, semmi más.

- De nem örökre. A rövid távú nyomásgyakorlással létrehozott szellemi és érzelmi összeomlást a legkönnyebb gyógyítani - mondta McGee. - Mikor már teljesen megtörtél, azt mondták volna, hogy megszabadulsz a félelemtől, ha megadod magad, és együttműködsz velük. Aztán azonnal elkezdődhetett volna a rehabilitáció, a normális körülmények visszaállítása, hogy kikérdezhető állapotba hozzanak, olyanba, amelyben már pontos információkkal tudsz szolgálni.

- Várj! - szólalt meg Susan. - Egy pillanat. Biztosan nagyon hosszú időbe telhetett összeszedni a hasonmásokat, megírni a forgatókönyveket, kidolgozni a lehetőségeket, átalakítani a kórházi szárnyat... ez mind nagyon időigényes. Engem viszont csak néhány hete raboltak el... ugye?

A férfi nem válaszolt azonnal.

- Ugye? - kérdezte Susan ismét.

- Már több mint egy éve a Szovjetunióban vagy - felelte végül McGee.

- Micsoda? Nem akarom elhinni.

- Ez az igazság. Többnyire elkábítva hevertél Ljubjankában, üldögéltél a celládban és vártad, hogy valami történjen. Erre azonban már egyáltalán nem emlékszel, mert kitörölték a fejedből, mielőtt Willawauk-ba szállítottak.

A lány zavara hirtelen haragba csapott át. - Kitörölték? - Susan kiegyenesedett a székben, s kezei ökölbe szorultak. - Olyan magától értetődően mondd ezt! Kitörölték! Úgy beszélsz, mintha egy átkozott magnókazetta lennék. Krisztusom! Egy teljes évet töltöttem a koszos börtönötökben, aztán kitöröltek az agyamból mindent, ami ott történt, utána pedig Harch és társainak karjaiba löktek... - Az ingerültségtől elakadt a hangja.

Már elhitte, amit a férfi mondott. Legalábbis majdnem. Egyre kevésbé kételkedett abban, hogy ez az igazság.

- Jogos a dühöd - mondta McGee Susanra nézve. - De szeretném, ha rám nem haragudnál. Semmi közöm nincs ahhoz, ami veled történt. Csak Willawauk-ban kapcsolódtam az eseményekbe, aztán kivártam az alkalmas pillanatot, amíg lehetőség nem adódott, hogy megszöktethesselek.

Egy ideig némán ültek az autóban. Susan haragja kezdett elpárologni.

A tengerparthoz értek, és déli irányba fordultak egy országútra, ahol már volt forgalom, bár nem túl sűrű. Többnyire teherautókat láttak.

- Akkor ki a fene vagy? És hogy jössz a képbe? - szólalt meg végül Susan.

- Ahhoz, hogy megértsd, először Willawaukról kell beszélmem.

- Ez az egy év arra azért nem lehetett elég, hogy egy egész várost felépítsenek! És ne merd azt állítani, hogy kizárólag azért létesült, hogy belőlem kipróbálják mindent a Milestone-ról!

- *Nem is állítom* - mondta a férfi. - Willawauk az ötvenes évek elején létesült, hogy egy átlagos amerikai kisváros tökéletes modellje legyen, amelyet folyamatosan modernizálnak és szépítnek.

- De minek? Miért van szükség egy ilyen városra a Szovjetunió közepén?

- Willawauk egy képzési létesítmény - mondta McGee. - Itt képezik ki a szovjet különleges ügynököket arra, hogy amerikai módra gondolkodjanak, hogy amerikaiak legyenek.

- Mi az, hogy különleges ügynök? - kérdezte Susan, miközben McGee a külső sávba húzódott a Cheyvel, miután megelőzött egy hosszú, orosz teherautót.

- Minden évben három-négyszáz, többnyire értelmes, három-négyéves gyereket választanak ki, és hoznak el Willawaukba. Egy szó magyarázat nélkül veszik el őket a szüleiktől, akik soha nem kapják vissza őket. A gyerekeket nevelőszülőknél helyezik el Willawaukban, és attól a pillanattól csak két dologgal kell foglalkozniuk. Először is intenzív átnevelésen vesznek részt, amelynek célja, hogy fanatikus kommunistává váljanak. Életük minden napja kétórás átnevelő órával indul, de ami még hatásosabb, a tudatalattira ható kazettákat játszanak nekik éjszaka is, alvás közben.

- Mintha gyerekekből álló robothadsereget akarnának szervezni.

- Pontosan ezt teszik. Robotgyerekeket, robotkémekeket „gyártanak”. Másodsorban, a gyerekeket megtanítták amerikai módon élni és gondolkodni, legalábbis a felszínen. Pontosan úgy kell viselkedniük, mint egy hazáját szerető amerikai, anélkül, hogy bárki is rájöhhessen, hogy a mélyben egy szovjet ügyet támogató fanatikussal van dolguk. Willawaukban kizárólag amerikai angolt beszélnek, a gyerekek úgy nőnek fel, hogy egyetlen orosz szót sem hallanak. A könyvek és a filmek szintén angol nyelvűek, a tévéműsört három amerikai csatornáról veszik fel, aztán Willawauk minden házában leadják egy zártláncú hálózaton keresztül. A gyerekek ugyanazzal a háttérrel nőnek fel, mint az igazi amerikai gyerekek. Ugyanolyan az életritmusuk, az iskoláik, a vizsgáik, az összes mérföldkö az életükben. A végén, amikor a willawauki gyerekeket már átította az amerikai kultúra, életforma és az amerikai élet hétköznapijai a zsigereikbe ivódtak, megfelelő dokumentumokat kapnak, és átküldik őket az USA-ba, rendszerint tizenhét-huszonegy éves koruk táján. Főiskolákon, egyetemeken helyezik el őket, kitalált, hamis családi háttérrel, amelyet az USA-beli szovjet szimpatizánsok hálózata támogat, és olyan tökéletes, hogy soha senki nem vonja kétségbe. Az ügynökök ezután különböző területeken találnak munkát, sokan kormányhivatalokban kezdenek dolgozni és tíz, tizenöt vagy húsz év alatt eljutnak a csúcsra, gyakran hatalommal is járó pozícióba. Közülük sokan sosem kapnak megbízást hírszerzői tevékenységre a KGB-től, és egész életükben a hazaszerető amerikaiak nyugodt életét élhetik, bár szívük mélyén mindig is jó oroszok maradnak. Legtöbbjüket azonban szabotázsok és kémfeladatok végzésére használják.

- Istenem - sóhajtott fel Susan -, micsoda költségeket és energiát emészthet fel egy ekkora program! Felfoghatatlan! És valóban megéri a fáradságot?

- Az orosz kormány szerint igen - válaszolta McGee. - Számos sikert mondhatnak már magukénak. Embereik vannak fontos hivatalokban, a hadseregben, a tengerészetnél és a légierőnél. Alig néhány százan vannak, de az évek alatt többen is magas tiszti rangot értek el. Böven vannak willawaukiak az amerikai médiában is, ahol módjuk van téves információk sugárzására. Szovjet nézőpontból persze a legnagyobb siker, hogy egy szenátor, két kongresszusi képviselő, egy kormányzó és még számos befolyásos politikus is közülük származik.

- Úristen!

A lány elképedt az összeesküvés méretein.

- Ritkán fordul elő, hogy az amerikaiak be tudják szervezni a Willawaukban kiképzetteket kettős ügynököknek. Túlságosan jól programozták őket, túl fanatikusok a köpönyegforgatáshoz. A willawauki kórház, ahol laktál, egy tökéletesen felszerelt orvosi központ, amely többek között tudatmódosítással kapcsolatos kutatásokat is folytat. Az itteni felfedezések tették a willawauki gyerekeket a legelkötelezettebb, legmegbízhatóbb ügynökökké a világon.

- És te? Mi a helyzet veled, McGee? Hol jössz te a képbe? Egyáltalán a McGee a valódi neved?

- Nem. Dimitrij Nyikolnyikovként láttam meg a napvilágot Kijevben, harminchét évvel ezelőtt. A program indulásakor kerültem Willawaukba, amikor még nem három-négy éveseket, hanem tizenéves kamaszokat vittek a városba, hogy néhány év alatt különleges ügynökké képezzék őket. Egy vagyok a kevesek közül, akik végül kettős ügynökök lettek, bár a KGB-nek erről egyelőre fogalma sincs.

- De hamarosan megtalálják a hullákat.

- Addigra mi már árkon-bokron túl leszünk.

- Milyen biztos vagy ebben!

- Annak kell lennem - mondta a férfi szomorkás mosollyal. - A másik alternatívára jobb, ha nem is gondolunk.

Susan érezte a férfi hihetetlen erejét. Többek között ezért szeretett bele.

Vajon még mindig szeretem? - elmélkedett a lány.

Igen.

Nem.

Talán.

- Mennyi idős voltál, amikor Willawaukba kerültél?

- Tizenkettő vagy tizenhárom. Mi voltunk az első csoport. Tizenhét éves koromig voltam ott.

- Tehát majdnem húsz évvel ezelőtt képeztek ki. Miért nem küldtek át az USA-ba? Miért

vagy Willawaukban még mindig?

Mielőtt a férfi válaszolhatott volna, az előttük haladó kocsisor lassulni kezdett. McGee fékezett.

- Mi történt? - kérdezte Susan idegesen.

- Lassan megérkezünk a batumi ellenőrző ponthoz.

- Az mi?

- Itt történik az utazási engedélyek ellenőrzése Batum városától északra. Itt fogunk majd hajóra szállni, hogy elhagyjuk az országot.

- Mintha csak vakációzni indulnánk - jegyezte meg Susan.

- Reméljük, úgy is lesz, és velünk marad a szerencse.

A kocsisor lassan araszolt előre. Susan látta, hogy a papírokat ellenőrző egyik őrnél automata fegyver van. Egy másik egyenruhás katona a kocsik csomagtartójába világított be elemlámpájával.

- Mit keresnek? - kérdezte Susan.

- Nem tudom. Nem sűrűn fordul elő ilyesmi Batumnál.

- Biztosan nem minket keresnek?

- Azt kétlem. Nem hiszem, hogy rájönnek a szökésre éjfél előtt. Az még legalább egy óra. Bármit is keresnek, láthatóan nem nagyon erőltetik meg magukat.

Ismét megindult a forgalom. Már csak három teherautó állt előttük.

- Valószínűleg csak rutinellenőrzésről van szó - mondta a férfi. - Ha minket keresnének, sokkal nagyobb erővel dolgoznának, és alaposabban átkutatnának mindenkit.

- Olyan fontosak vagyunk?

- Ha téged elveszítenek, minden idők egyik legnagyobb hírszerzési akcióját veszítik el.

Újabb teherautó haladt át az ellenőrzési ponton.

- Ha sikerül megtörniük téged, és mindent kiszedni belőled, elég információval fognak rendelkezni, hogy örökre kibillentsek a kelet-nyugati erőegyensúlyt a kelet javára. Kedves hölgyem, *nagyon* fontos vagy nekik, hidd el. De amint rájönnek, hogy kettős ügynök vagyok, már engem is keresni fognak. És elég dühösekké lesznek, ha kiderül, hogy az USA-ban hány titkos ügynökük állt át a másik oldalra.

- És te hányat állítottál át?

- Ahányat csak tudtam - felelte a férfi vigyorogva.

Ekkor rájuk került a sor az ellenőrzésnél. McGee letekerte az ablakot, és kinyújtotta a papírokat. A vizsgálat elég felületes volt, mert a papírokat szinte azonnal visszakapták.

McGee megköszönte, s az őr máris intett, hogy mehetnek tovább. Susan és McGee elindultak Batum felé.

A kikötővároska külső részén autóztak, amikor Susan megszólalt:

- Ha tizennyolc évesen befejezted a willawauki átképzést, miért nem dobtak át azonnal az USA-ba?

- Áthelyeztek. Ott szereztem orvosi diplomát. Tudatmódosítással kapcsolatos tanulmányokat is folytattam. De addigra már fontos állást töltöttem be, amely az USA védelmi minisztériumával is kapcsolatban állt, és nem voltam hithű orosz kommunista. Abban az időben, mint mondtam, még tizenhárom éveseket válogattak Willawaukba. Mielőtt oda kerültem, tizenkét éven át én is normális életet éltem Oroszországban, tehát össze tudtam hasonlítani az amerikai és az orosz rendszert. Szinte kézenfekvő volt, hogy a másik oldalra álljak, mert a szabadság lenyűgözött. Elmentem az FBI-hoz, és mindent elmondtam nekik magamról és Willawaukról. Kezdetben néhány éven át hamis adatokat továbbítottam, és segítettem összezavarni az oroszok terveit. Aztán öt évvel ezelőtt úgy döntöttek, hogy térjek haza, mint kettős ügynök, ezért az FBI letartóztatott. Nagy tárgyalás volt, amely során egyetlen szót sem szoltam. Az újságok el is nevezték „Néma Kém”-nek.

- Hát persze, már emlékszem!

- Széles körben terjesztették, hogy bár éppen információátadás közben értek tetten, még azt sem voltam hajlandó elárulni, hogy melyik országból érkeztem. Mindenki *tudta*, hogy Oroszországból, de azért eljátszottam a szerepet. Ezzel a KGB teljes támogatását is megszereztem.

- És ez is volt a cél.

- Igen. Hosszú börtönbüntetésre ítélték, de alig egy hónapot töltöttem le belőle, mert hama-

rosan fogolycsere keretében elcseréltek egy amerikai ügynökkel, akit már régóta Oroszországban tartottak fogva. Amikor visszavitték Moszkvába, hősként ünnepeltek, hogy megtartottam Willawauk és az ügynökhálózat titkát. Végül visszaküldtek az alma materembe, ahogyan azt a CIA is remélte.

- És azóta adsz át információt az USA-nak?

- Igen - bólintott McGee. - Két kapcsolatom van Batumban, két halász, akiknek saját hajójuk van. Persze nem oroszok, hanem grúz nemzetiségűek. Most is éppen Grúzián haladunk át, ahol sokan gyűlölik a Moszkvában székelő központi kormányzatot. Átadom nekik az információt, ők pedig továbbítják a török halászoknak, akikkel a Fekete-tengeren találkoznak. Szóval az információ elég szövevényes úton jut el a CIA-hoz. Minket is az egyik halász visz majd el a törökökhöz, úgy ahogy a dokumentumokat. Legalábbis *remélem*, hogy ez fog történni.

* * *

A batumi dokkokhoz nem volt könnyű bejutni. Őrzött kapuk álltak mindenhol, amelyek többsége a rakománnyal teli hajókat fogadta. Külön kapun közlekedtek a katonai járművek, néhány kaput pedig a kikötői munkásoknak, vagy más, belépésre jogosultnak tartottak fenn. Susan és McGee egy ilyen kapu felé igyekezett.

A mólót csak gyéren világították meg. A kapunál két egyenruhás őr tartózkodott a kabinban, vállukon Kalasnyikov lógott. Élénk beszélgetésük kihallatszott a bódéból. Láthatóan nem nagyon izgatta őket a jövevények érkezése. McGee benyújtotta a papírokat a keskeny ablaknyíláson. Az idősebb őr felületesen rájuk pillantott, majd szinte azonnal vissza is adta az igazolványokat. Eközben egyetlen másodpercre sem szakította félbe a társával folytatott, heves párbeszédet.

A kapu, tetején szögesdróttal, automatikusan kinyílt, amikor az őr megnyomta a gombot. McGee és Susan besétáltak a mólóra, a kapu becsukódott mögöttük.

Susan a férfiba kapaszkodva lépkedett a sötét betonúton, az árnyékba burkolózó épületek felé.

- És most? - kérdezte Susan.

- Most odamegyünk a halászok mólójához, és megkeressük az *Aranyháló* nevű hajót - mondta McGee.

- Könnyű feladat - mondta Susan.

- Talán túlságosan is könnyű - mondta a férfi aggodalommal teli hangon.

Visszanézett az ellenőrző ponthoz, amelyen keresztül bejöttek. A lány félelmet pillantott meg az arcán.

* * *

A harminc méter hosszú *Aranyháló* kapitánya Leonyid Golodkin volt, egy pirospozsgás arcú, durva vonású férfi.

Legénysége egyik tagjának hívására a kapitány megjelent a hajó korlátjánál, ahol megpillantotta a halvány lámpafényben várakozó McGee-t és Susant. Golodkin morcosan állt a hajón, aztán hevesen vitatkozni kezdtek Jeffel.

Susan nem értette, miről szól a vita, de a gesztusokból világos volt számára, hogy a kapitány meglehetősen feldúlt.

McGee rendszerint egy Batumban működő vodkakereskedő segítségével juttatta el Golodkinhoz az információkat, személyesen soha nem jött le a kikötőbe. Egészen ma estig.

Golodkin idegesen tekintgetett körbe, mintha attól tartana, hogy a titkosrendőrség szemmel tartja. Egy pillanatig Susan azt hitte, hogy a férfi nem fogja megengedni, hogy a fedélzetre lépjenek, azután vonakodva bár, de mégis felnyitotta a hajóhid korlátját, és betessékelte őket.

Áthaladtak a hátulsó fedélzeten, majd egy csigalépcsőn lementek a hajóba. Követték Golodkint a hideg, dohos és félhomályos folyosón.

A kapitány szobája a folyosó végén volt. Mindössze egy íróasztal, egy könyvespolc, egy bárszekrény és négy szék állt benne. A hálófülkét függönnyel választották el a főkabintól.

Golodkin leültette, és brandyvel kínálta őket, amit a vendégek el is fogadtak.

Am még mielőtt a kapitány kitölthette volna az italt, a hálófülke függönye hirtelen szétnyílt és előlépett mögüle... Dr. León Viteski. Kezében hangtompítós pisztollyal, mosolyogva állt előttük.

A döbbenet szinte lebénította Susant. Megint elárulták, megint csapdába csalták! McGee-re pillantott, és gyűlölte magát, amiért megbízott benne.

De McGee arcán ugyanazt az őszinte döbbenetet látta, amit ő is érzett. Viteski megjelenésekor Jeff felugrott a székéről, előrántotta a pisztolyát, Golodkin kapitány azonban villámgyorsan elvette tőle a fegyvert.

- Leonyid! - kiáltott rá McGee szemrehányón, majd oroszul mondott valamit.

- Ne szegény Leonyidot hibáztassa - szólalt meg Viteski. - Neki nem volt más választása, mint velünk együttműködni. Kérem, üljön vissza!

McGee némi habozás után engedelmeskedett. Susanra nézett, akinek tekintetéből kételkedést és csalódottságot olvasott ki.

- Fogalmam sem volt róla - mondta halkán a férfi.

Susan kétségbeesetten akart hinni neki. A férfi arca hamuszürkévé vált, szemében félelem csillogott. *De hát kitűnő színész*, gondolta a lány. Napokig képes volt becsapni, talán most is ezt teszi.

Viteski leült a kapitány íróasztala mögé.

- Két és fél éve tudunk magáról - mondta McGee-nek.

Jeff McGee elvörösödött. Zavara egészen valóságosnak tűnt.

- Kezdetől fogva tudtunk kapcsolatáról Leonyiddal - folytatta Viteski. - A jó kapitány attól a perctől nekünk dolgozott, hogy rájöttünk, ő az egyik hírvivője.

McGee Golodkinra pillantott, aki zavartan bámulta maga előtt a padlót.

- Leonyid? - szólalt meg McGee. Golodkin végre felnézett, vállat vont és oroszul válaszolt.

Susan Jeffre pillantott. McGee a kapitányt figyelte, és őszinte döbbenet ült ki az arcára.

- Leonyidnak nem volt más választása, mint az árulás - mondta Viteski. - A markunkban tartottuk a családjával együtt. Nem szívesen dolgozott kettős ügynökként, de tudta, hogy a mi kezünkben van az irányítás. Igazán segítőkésznek bizonyult, és biztos vagyok benne, hogy ez a jövőben is így lesz.

- Két éven át - szólalt meg McGee -, minden egyes alkalommal, amikor dokumentumokat adtam át Leonyidnak...

-...ő azonnal továbbadta nekünk - folytatta Viteski. - Mi kicsit átfésültük az anyagokat, átszerkesztettük, hamis adatokat tettünk bele, hogy félrevezessük a CIA-t, majd visszajuttattuk Leonyidhoz. Ő csak *ezután* továbbította őket a törökökhöz.

- A francba! - mondta keserűen McGee.

Viteski elnevette magát. Belekortyolt a brandysüvegbe.

Susan figyelte a két férfit, és egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Kezdett hinni abban, hogy McGee *valóban* biztonságba szerette volna juttatni, és a férfit *tényleg* elárulták. Ha így van, akkor most az utolsó reményük is elszállt a szabadulásra.

- Ha tudta, hogy megkísérlem Susan kiszabadítását - kérdezte McGee -, miért nem állított le, mielőtt kivittem a Mennydörgés Házából, mielőtt mindent elmondtam volna neki?

- Már tudtuk, hogy a lányt nem lehet megtörni - mondta Viteski. - Nem reagált megfelelően a programra. Ezt maga is látta.

- Majdnem belehaltam a félelembe - mondta Susan.

Viteski a lányra tekintett és bólintott.

- Igen. *Majdnem*. De ennél tovább, legnagyobb sajnálatunkra, nem jutott. Maga túl kemény diónak bizonyult, kicsikém. Ezért úgy döntöttünk, leállítjuk a programot és a B-tervvel folytatjuk.

- Miféle B-tervről beszél? - kérdezte McGee.

Viteski Leonyidra nézett, és oroszul adott neki valami utasítást, mire a férfi kiment.

- Hová küldte? - kérdezte McGee idegesen.

Viteski nem válaszolt, csak elmosolyodott és újra felemelte az üveget. Susan McGee-re nézett:

- Mi folyik itt?

- Fogalmam sincs - felelte a férfi. McGee ekkor kinyújtotta a kezét, amit Susan rövid gondolkodás után el is fogadott.

- Isteni ez a brandy. Biztosan a feketepiacról származik. Boltban ilyet nem kapni. Mindenképpen ki kell derítenem, honnan szerzi be Leonyid. - fecsegett Viteski.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó. Golodkin jött vissza, egy férfi és egy nő társaságában.

A férfi Jeffrey McGee volt, a nő pedig Susan Thorton!

Újabb két hasonmás!

Susannak megfagyott ereiben a vér, amikor megpillantotta „ikertestvérét”.

Az ál-Susan elmosolyodott. A hasonlóság elképesztő volt.

A valódi Jeff arcából minden vér kiszaladt. Döbbenet meredt Golodkinra. - Mi a fene ez?

- A B-terv - válaszolta Viteski. - Kezdetből fogva tartogattuk ezt az adu ászot maguk ellen, de nem akartuk, hogy idő előtt tudomást szerezzenek róla.

A hamis Susan szólalt meg ekkor, s hangja pontosan úgy csengett, mint az igazié. - Igazán fantasztikus érzés végre személyesen is találkozni veled.

- Ūristen, mintha magamat hallanám! - kiáltott fel a valódi Susan.

Az ál-McGee ekkor megjegyezte:

- Majdnem egy éven át dolgoztunk, kazettákkal gyakoroltunk. - Hangja tökéletesen utánozta Jef McGee-ét.

Viteski atyáskodva a hasonmásokra mosolygott. Aztán így szólt az igazi McGee-hez:

- Le fogjuk löni magukat, és a Fekete-tengerbe hajítjuk a hullájukat. Aztán hasonmásaik mennek vissza az USA-ba, és élnek tovább az életüket. A *mi* Susanunk fog a Milestone-ban dolgozni.

- Susanhoz fordulva így folytatta: - Kedvesem, igazán sokat segített volna, ha mégis beadja a derekát. Megkönnyítette volna a dolgunkat. De nekünk így is jó. Most a saját emberünket űltetjük a maga Milestone-beli irodájába. Így valamivel tovább tart ugyan a feladat, de megéri. Egy év alatt úgyis minden információt megszerzünk, amire szükségünk van. - Jeffhez fordult. - Remélem, hogy a maga hasonmása is megtalálja majd helyét az amerikai hírszerző közösségben, talán a viselkedéskutatás terén, és így lesz egy újabb jól elhelyezett ügynökünk.

- Nem fog sikerülni - jegyezte meg McGee. - Lehet, hogy hangra és külsőre valóban olyanok, mint Susan és én, mert a sebészek átkozottul jó munkát végeztek, de az ujjlenyomatokat biztosan nem tudják megváltoztatni.

- Igaza van - mondta Viteski -, de erre is gondoltunk. Az USA-ban létrehoztak egy rendszert a magas beosztású, fontos pozícióban levő emberek ujjlenyomatainak tárolására és visszakeresésére. A rendszer neve SIDEPS. Biztonsági Személyazonosító Védelmi Rendszer. A védelmi minisztérium számítógépén tárolják a lenyomatokat, amelybe természetesen sikerült bejutnunk. Innen egyszerűen lehívjuk a maga ujjlenyomatának elektronikus mását, és a hasonmásával helyettesítjük. A központi számítógépes adatnyilvántartás korában már nem szükséges megváltoztatni a valódi ujjlenyomatokat, elég csak a számítógép memóriájában kicserélni az eredeti lenyomatokat és kész.

- Jól kitalálták - mondta Susan keserűen és lelki szemei előtt már látta a Fekete-tenger habjain hanykolódó hulláját.

- Igen, sikerülni fog - mondta Viteski boldogan. - Tulajdonképpen akkor is elküldtük volna a hasonmásokat az USA-ba, ha maga, Susan, megtörik, és mindent elmond nekünk, amit tudni akarunk. - Viteski kiitta brandyjét, elismerően csettintett nyelvvel, majd kezében a pisztollyal felállt. - Kapitány, kérem kötözzé hátra a kezüket.

Golodkin már tette is a dolgát.

- Most pedig - folytatta Viteski -, vigye őket egy csendes, nyugodt helyre. - Ezután McGee-hez és Susanhoz fordult:

- Az „ikertestvéreik” hamarosan meglátogatják magukat. Rengeteg kérdést szeretnének feltenni privát szokásaikra vonatkozóan, amelyek segítségével még tökéletesebb hasonmásaikká lehetnek. Javaslom, hogy e kérdésekre őszintén válaszoljanak, mert egy része csupán igazmondásukat akarja próbára tenni. Ezekre a kérdésekre ők már ismerik a választ, és ha nem felelnek helyesen, darabokra szedik magukat egészen addig, amíg fel nem fogják, hogy az együttműködés a legjobb döntés.

Susan McGee hasonmására pillantott. A férfi mosolygott, de a mosolyban semmi kedvességet nem látott. Pedig minden szempontból tökéletesen hasonlított McGee-re, kivéve talán egyetlen dolgot: hiányzott belőle McGee érzékenysége és könnyörületessége. Úgy tűnt, egyetlen szó nélkül vállalná, hogy halálra kínozza ellenségét.

Susan hátán végigfutott a hideg.

- Most búcsúzom - mondta Viteski önelégült arckifejezéssel. - El kell hagynom a süllyedő hajót. Bon voyage!

Golodkin kikísérte Susant és McGee-t a folyosóra, miközben Viteski a kapitány fülkéjében maradt a hasonmásokkal. A fagyos csendben, Leonyid Golodkin, aki McGee egyetlen kérdésére sem volt hajlandó válaszolni, egy másik lejárónyíláshoz vitte és leterelte őket a halászhajó belsejé-

be, az alsó fedélzetre, oda, ahol a rakományt tartják. A helyiségben átható halszag terjengett.

Leültette őket a csupasz és jéghideg padlóra. Összekötözte lábukat, majd újra ellenőrizte, hogy McGee kezei körül elég szorosan tart-e a hurok. Ezután eloltotta a villanyt, és rájuk zárta az ajtót. Rájuk borult a végtelen sötétség.

- Félek - szólalt meg Susan. McGee nem felelt.

A lány hallotta, hogy a férfi moccan.

- Jeff?

A férfi felmordult. Hallatszott, ahogy nekifeszült valaminek a sötétben, és közben kezd kifogni a szuszából.

- Mit csinálsz? - kérdezte.

- Csitt! - szólt rá a férfi élesen.

Alig egy perc múlva kezek tapogatását érezte magán, és kis híján felkiáltott a meglepetéstől, amikor rájött, hogy McGee kiszabadította magát, és most az ő lábán és kezén levő köteleket igyekezett kibogozni.

Közben odasúgta neki:

- Kétlem, hogy bárki is hallgatózna, de azért nem árt az óvatosság. Golodkin nem megszorította a kötelet a csuklómon, hanem meglazította!

Susan kezei végre szabadok voltak. Megdörzsölte elgémberedett csuklóit. Jeff füléhez hajolt, és suttogva így szólt:

- Ezek szerint hajlandó nekünk segíteni?

- Nem hinném - mondta halkán McGee. - Már így is épp elég nagy rizikót vállalt. Mostantól kezdve kizárólag magunkra számíthatunk. Nem kapunk több lehetőséget.

McGee felsegítette a lányt, aztán a sötétben a kapcsolóhoz tapogatózott és világosságot csinált.

Susan sejtette, mi lesz a férfi következő lépése, és igaza is lett. McGee leemelt a falról két hosszú nyelű szigonyt. A szerszámok vége életveszélyesen hegyes volt.

Susan elvette az egyiket Jefftől, és felsóhajtott:

- Képtelen vagyok.

- Meg tudod csinálni, ne aggódj. Vagy a te életed, vagy az övék - suttogta McGee.

A lány bólintott.

- Ha szerencsénk van, könnyű dolgunk lesz. Remélhetőleg, egyáltalán nem gondolják, hogy kiszabadultunk. Fogalmuk sincs, hogy Golodkin egy gyilkos szerszámokkal teli kamrába zárt minket.

A lány figyelte, amint McGee kiválasztja a helyiség legmegfelelőbb pontját, ahonnan a támadást indíthatná, majd Susan odaállt, ahová a férfi irányította.

McGee eloltotta a lámpákat.

Újra rájuk telepedett a mélységes sötétség.

* * *

McGee motoszkalást hallott a sötétben. Felkapta a fejét, és figyelmesen hallgatózott. Hamarosan rájött, hogy mi okozza a zajt, és megnyugodott. Halkan odaszólt Susannak:

- Csak patkányok.

A lány nem válaszolt.

- Susan?

- Nincs semmi baj, jól vagyok - mondta a lány halkán. - A patkányok miatt nem aggódom.

A kétségbeejtő helyzet ellenére McGee elmosolyodott.

Hosszú és kimerítő volt a várakozás.

Az *Aranyháló* megremegett, ahogy a motorok beindultak. Már legalább tíz perce úton voltak, amikor zaj hallatszott az ajtó felől.

McGee izmai megfeszültek, amint felemelte a szigonyt.

Az ajtó ekkor kivágódott. Fény világított be a folyosóról. A hasonmások jelentek meg, először a férfi, aztán a nő.

McGee az ajtó bal oldalán állt lesben. Hirtelen előugrott a szigonyral, és jól irányzott mozdulattal hasba szúrta „ikertestvérét”, miközben az a villanykapcsoló után tapogatózott. McGee sápadtan, de elszántan megforgatta a hasonmásban fegyverét, majd kitepte belőle a szigonyt.

Az ál-Susannál volt fegyver. Ugyanolyan hangtompítós pisztoly, amelyet Viteskinél is láttak. A nő először meglepetten hőkölt hátra, majd célba vette McGee-t.

Az első lövése nem találta el.

Újra célzott és lőtt, de most is csak McGee karját súrolta a lövedék.

A hamis Susan mögül ekkor előlépett a valódi és dőfésre lendítette a másik szigonyt.

Vér fröccsent mindenfelé a hasonmás torkából, szemei kidülledtek, a fegyver pedig kiesett a kezéből.

McGee döbbenetesen figyelte az eseményeket. Hiába tudta, hogy csak a hasonmás haláltusáját látja, mégis megrázta a véres jelenet.

Az ál-Susan térdre esett, majd élettelenül az oldalára dőlt, szeme kifejezéstelenül meredt a semmibe.

McGee megfordult, és szemrevételezte saját haldokló másolatát. A férfi kezével szétroncsolt hasát fogta. Arca eltorzult az iszonyatos fájdalomtól, s aztán egyszer csak nem mozdult többé.

Mint ha a saját halálomat néztem volna végig, gondolta McGee.

Üresnek érezte magát.

Sosem élvezte a gyilkolást, bár ha szükséges volt, mindig hajlandó volt megtenni. Most azonban úgy érezte, hogy többé nem lesz képes ölni.

Susan elfordult a hulláktól, a falhoz botorkált, és összerogyva öklendezni kezdett.

McGee becsukta az ajtót.

* * *

Valamivel később a hamis Susannak és McGee-nek lefoglalt kabinban a valódi Susan leült az emeletes ágy alsó részére és így szólt:

- Szerinted Golodkin tudta, hogy melyikünk kicsoda?

- Igen - felelte McGee az ablakon kifelé a sötétségbe bámulva.

- Honnan?

- Nem szól hozzád egyetlen szót sem, mert tudja, hogy nem tudnál oroszul válaszolni.

- Most tehát visszamegyünk, és elkezdjük leadni a megdolgozott adatokat az oroszoknak, amelyekről ők azt hiszik, hogy valódiak, és a két hasonmástól származnak.

- Igen - mondta McGee. - Ha sikerül megtudnunk, milyen csatornát kell használnunk az információk kiszűrésére.

Mindketten elhallgattak. McGee elbűvölten nézte az óceánt, bár a sötétben alig látott valamit belőle.

Susan a kezét tanulmányozta, hátha talál még rajta vérfoltot, amit nem sikerült eltávolítania. Egy kis idő múlva aztán megszólalt:

- Abban az üvegben, amit Golodkin itt hagyott, ugye brandy volt?

- Igen.

- Azt hiszem, most jól esne egy korty.

- Kettős is kapsz - válaszolta McGee.

* * *

A tengeren nem sokkal napfelkelte után Susan levegő után kapkodva ébredt.

McGee felkapcsolta a villanyt.

Egy pillanatig Susan nem tudta, hol van, aztán eszébe jutott. Ennek ellenére még mindig zihálva szedte a levegőt. Szörnyű álma volt.

McGee leugrott a felső ágyról, és a lány mellé térdelt. - Susan, nincs semmi baj. A tengeren vagyunk, sikerülni fog a szökés.

- Nem - mondta Susan elgyötörten.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- A legénység.

- Micsoda?

- Harch, Quince, Jellicoe és Parker. Ők is a legénységhez tartoznak. Mindannyian.

- Nem, nem! - mondta a férfi. - Csak rosszat álmodtál.

- *Itt vannak!* - hajtogatta a lány rémülten.

- A színjátéknak vége - próbálta megnyugtatni a férfit. - Nem fog újra kezdődni, ne aggódj.

- Pedig *itt* vannak, hidd el!

McGee nem tudta megnyugtatóni, ezért végigsétáltak az egész hajón, minden kabinba benéztek, hogy a lány a legénység összes tagjával találkozhatson, és saját szemével győződhessen meg róla, hogy Harch és társai nincsenek a hajón.

* * *

A kabinjukban fogyasztották el a reggelijüket, nyugodt körülmények között, ahol senki nem zavarta őket.

- Hol találták a hasonmásokat? - kérdezte Susan.

- Az USA-ban tevékenykedő szovjet ügynökök megszerezték a négy fickó fényképét a főiskolai lapokból és évkönyvekből - mondta McGee. - Ezután elkezdtek olyan oroszokat keresni, akik legalábbis távolról emlékeztettek a négy cimborára, majd a tökéletes hatást plasztikai sebészeti beavatkozással és sminkkel érték el.

- Harch szemei...

- Különleges kontaktlencsék.

- Fantasztikus teljesítmény, komolyan mondom.

- Igen, valóban megérdemelnék az elismerést.

- És Jerry Stein hullája?

- Rémes darab volt, igaz?

Susan váratlanul reszketni kezdett.

- Ugyan - mondta McGee -, ne vedd olyan komolyan!

A lány azonban képtelen volt megnyugodni. Jeff átölelte.

* * *

Másnap a török hajón Susan már sokkal jobban érezte magát.

Aludni is kellemesebb körülmények között tudtak, mert a hajó tisztább volt, és az étel is ízletesebb.

Ebéd közben a lány így fordult McGee-hez:

- Biztosan fontos lehetett az USA-nak, hogy feladva inkognitódat, kimenekíts innen.

A férfi csak némi habozás után válaszolt:

- Nos,... eredetileg nem ez volt a terv.

- Ezt hogy érted?

- Nem kellett volna kihoznom téged onnan.

Susan semmit sem értett.

- Meg kellett volna ölnöm téged, mielőtt a Willawauk-program révén kiszednek belőled valamit. Egy apró tűszúrással oltottam volna ki az életed, amit soha senki nem vett volna észre.

Susan arcából kiszaladt minden vér. Hirtelen az étvágya is elment. - Akkor miért nem öltél meg?

- Mert szerelmes lettem beléd. Ez az igazság. A hosszú hetek alatt, amíg összeállítottuk a programot, miközben veled dolgoztunk, ahogy beültettük a fejedbe az információkat a seriff irodájáról és a Shipstat-házról, egyre csak csodáltam az erődöt, a kitartásodat. Egyáltalán nem volt könnyű manipulálni, mert kemény voltál.

- És te ezt szeretted meg bennem?

- Többek között - monda a férfi mosolyogva.

- És nem tudtál megölni?

- Nem.

- Biztosan dühöseksz nekem rád az óceán túloldalán.

- Kit érdekel?

* * *

Két nappal később Susan ismét sikoltozva ébredt az Egyesült Államok isztambuli nagykövetségének rezidenciáján.

Azonnal megjelent egy szobalány, majd rögtön utána a biztonsági őr, a nagykövet és McGee.

- A ház személyzete - kiabálta Susan. - Nem bízhatunk a ház személyzetében!

- Egyikük sem hasonlít Harchra - mondta McGee.

- Honnan tudhatnám? Még nem láttam mindenkit - felelte a lány.

- Susan, az ég szerelmére, hajnali három óra van - szólalt meg a biztonsági őr.

- Találkoznom *kell* velük - mondta Susan erőszakosan.

A nagykövet a lányra nézett, majd McGee-re, aztán így szólt a biztonsági őrhöz:

- Hívja össze a személyzet minden tagját.

Az Egyesült Államok isztambuli nagykövetsége személyzetének soraiban azonban sem Harch, sem Quince, sem Jellicoe, sem pedig Parker nem volt megtalálható.

- Sajnálom - mondta Susan.

- Semmi baj - nyugtatta McGee.

- Attól félek, ez még eltart egy darabig - mentegetőzött a lány.

- Lehetséges.

- Talán egészen életem végéig - mondta Susan.

* * *

Egy héttel később Washington D.C-ben, az Egyesült Államok kormánya által biztosított szállodai lakosztályban Susan először töltötte együtt az éjszakát Jeff McGee-vel. Jól érezték magukat. Minden porcikájukban egymáshoz illettek. Ezen az éjszakán, először azóta, hogy elhagyták Willawaukot, Susan végre nem álmodott.